РЕПУБЛИКА СРБИЈА
ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ
ОДЕЉЕЊЕ ЗА РАТНЕ ЗЛОЧИНЕ
Број: К-По$_2$ бр. 8/2021
Дана: 08.04.2022. године
Б е о г р а д
ул. Устаничка бр. 29.

У ИМЕ НАРОДА

ВИШИ СУД У БЕОГРАДУ - Одељење за ратне злочине, у већу састављеном од судија Винке Бераха Никићевић, председника већа, Снежане Николић Гаротић и Владимира Дуруза, чланова већа, са записничарем Оливером Савић, у кривичном поступку против **опт. ЈОВАНОВИЋ МИЛОРАДА**, чији је бранилац адв. Драган Палибрк, због кривичног дела Ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 у вези члана 22 КЗ СРЈ, а по оптужници Тужиоца за ратне злочине КТО број 1/17 од 03.04.2017. године, последњи пут измењеној дана 21.01.2021. године, након одржаног главног и јавног претреса дана 05.04.2022. године, донео је једногласно и дана 08.04.2022. године, у присуству заменика тужиоца за ратне злочине Бруна Векарића и браниоца оптуженог Милорада Јовановића, адв. Драгана Палибрка и одсуству уредно позваног оптуженог Милорада Јовановића јавно објавио

П Р Е С У Д У

Оптужени МИЛОРАД ЈОВАНОВИЋ, [redacted],

К Р И В Ј Е

Што је:

за време унутрашњег (немеђународног) оружаног сукоба на територији Републике Босне и Херцеговине (БиХ), који се водио у периоду од 1992. године до 1995. године између оружаних формација на страни српског, бошњачког и

хрватског народа, а за време оружаног сукоба између војске и милиције Српске Републике БиХ, а касније Републике Српске са једне стране и Армије Републике БиХ са друге стране, у својству резервног милицајца Министарства унутрашњих послова Српске Републике БиХ, СЈБ Сански Мост, Одељење станице милиције Лушци Паланка, заједно са командиром Одељења милиције Вуковић Славком, који је у међувремену преминуо и другим непознатим припадницима цивилне и војне милиције, кршећи правила међународног права из члана 3 став 1 тачка а) и ц) IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године (која је ратификована Одлуком Народне скупштине ФНРЈ, "Сл. лист ФНРЈ" бр. 24/50) и чл. 4 ст. 1 и ст. 2 тачка а) и е) и чл. 13 ст. 2 и ст. 3 Допунског протокола уз Женевске конвенције о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба (Протокол II), вршио мучења, нечовечно поступао према цивилном становништву бошњачке националности, наносио велике патње или повреде телесног интегритета или здравља и извршио убиство једног цивила, тако што је:

Током јуна и јула месеца 1992. године цивилно становништво несрпске националности из насеља Модра, Скуцани Вакуф, Напреље, Лукавице и других околних села са ширег подручја Санског Моста, затворено у просторије Спомен музеја "Симо Миљуш" у Лушци Паланци, општина Сански Мост, а који објекат је обезбеђивала милиција Одељења у Лушци Паланци, у просторијама тог објекта или након одвођења на испитивање у просторије Одељења милиције које се налазило у непосредној близини заточеног објекта, са циљем изнуђивања информација о поседовању оружја ударао ногама, рукама, палицом, кундаком, цевима пушке и другим предметима по свим деловима тела, затворене цивиле и то: Дервишевић Деда, Калтак Сада, Алибеговић Садмира, Авдић Месуда, Диндић Шефика, Кугић Ибрахима, Ханданагић Велида, Ханданагић Шефкета, Беширевић Ејуба, Церић Фуада, Беширевић Хајра, при чему је Ханданагић Велиду везао штриком ноге за плафонску греду, док је Ханданагић Шефкета најпре везао за столицу, а након тога и плафонску греду тако да је висио ногама окренутим према поду, па их тако везане премлаћивао, а током таквог поступања Дервишевић Деда приморао да се крсти, да пузи по поду, љуби његове војничке чизме, предузимао према њему увредљиве и понижавајуће поступке, све у намери да им нанесе велике патње и повреде телесног интегритета и здравља, па је услед последица таквог поступања Дервишевић Дедо у просторијама заточеничког објекта и преминуо,

-чиме је извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 у вези члана 22 КЗ СРЈ.

Па га суд применом наведеног законског прописа и члана 5, 33, 38 и 41 КЗ СРЈ

О С У Ђ У Ј Е

на казну затвора у трајању од **9 (девет)** година.

На основу члана 258 став 4 ЗКП-а оштећени се ради остваривања имовинско-правног захтева упућују на парницу.

На основу члана 264 став 4 ЗКП оптужени Јовановић Милорад ослобађа се од дужности плаћања трошкова кривичног поступка, те исти падају на терет буџетских средстава суда.

О б р а з л о ж е њ е

Оптужницом Тужиоца за ратне злочине КТО бр. 3/14 од 03.04.2017. године, која је последњи пут измењена дана 21.01.2021. године оптуженом Милораду Јовановићу је стављено на терет извршење кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 у вези члана 22 Кривичног закона Савезне Републике Југославије.

Пресудом Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине, К-По2 бр. 7/17 од 02.02.2021. године, опт. Милорад Јовановић је оглашен кривим због извршења кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 у вези са чланом 22 Кривичног закона Савезне Републике Југославије (КЗ СРЈ) и осуђен на казну затвора у трајању од 9 (девет) година.

Решењем Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине број Кж1 По2 број 2/21 од 29.10.2021.године укинута је пресуда Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К-По2 бр. 7/17 од 02.02.2021. године и предмет је враћен првостепеном суду на поновно суђење.

У завршној речи на главном претресу дана 05.04.2022. године, након анализе изведених доказа, заменик Тужиоца за ратне злочине је навео да сматра да је током поступка несумњиво утврђено да је оптужени Милорад Јовановић извршио кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 у вези члана 22 КЗ СРЈ и предложио је да га суд огласи кривим и осуди на казну затвора у трајању од 10 (десет) година, имајући у виду да је оптужени Јовановић ово дело извршио тако што је искористио ванредне ратне околности беспомоћних жртава, а десетинама породица донео је само очај, бол и патњу, па је тако у кући [redacted] остало деветоро деце, од којих две бебе и искористио њихову немогућност да се супротставе на било који начин, као и да је кривично дело извршено уз претњу ватреним оружјем, те да оно што је критичном приликом учињено исписује неизбрисив траг у животима породица оштећених, како онда кад је злочин почињен, тако и данас.

Суд је у доказном поступку саслушао оптуженог Јовановић Милорада, извршио увид у писане доказе и то: замолницу за преузимање кривичног гоњења Босне и Херцеговине, Унско-Санског кантона Кантонални суд у Бихаћу, број 01 0 К 010640 15 Кпс од 29.12.2016. године; решење Кантоналног суда Бихаћ број 01 0К 010640 15 Кпс од 15.12.2015. године којим се потврђује оптужница Кантоналног тужилаштва УСК Бихаћ број Т01 0 КТРЗ 0007998 12 од 08.12.2015. године; у записник о саслушању Јовановић Милорада, у одбрану Јовановић Милорада сачињен дана 10.07.2015. године пред Вишим судом у Београду, Одељењем за ратне злочине, у предмету Пом Ик2 По2 40/2015 по замолници Тужилаштва Унско- Санског кантона број Т0 0 КТРЗ 007998 12 од 04.03.2015. године; извод из матичне књиге рођених за Јовановић Милорада од 24.10.2012. године; извештај Службе за откривање ратних злочина МУП-а Републике Србије 03/4 број 230-16220/14-5 од 24.06.2014. године; уверење

Општине Сански Мост број 05-13-4-2901/2015 да је Јовановић Милорад држављанин Босне и Херцеговине; уверење општинског органа општине Оштра Лука о ангажовању у рату-статус борца за Јовановић Милорада, број 03/5-835-27-2/215 од 03.09.2015. године; преглед рада припадника СЈБ Сански Мост, РСМ Лушци Паланка за месец мај 1992. године, од 16.06.1992. године; у списак припадника ОМ-е Лушци Паланка са бројевима дугог наоружања; извод из казнене евиденције за Јовановић Милорада издат од стране МУП УСК ПС Сански Мост број 05-1/08-2-сл. 1624/12 од 25.10.2012. године и број 0504/08-1-3300/15 ББ од 14.09.2015. године; извод из матичне књиге умрлих за [redacted]; акт Института за нестале особе БиХ, број 03/1-40-2-1779/2015 од 14.10.2015. године; [redacted]; одлуку о проглашењу ратног стања ("Службени лист Р.БиХ број 7/92 од 20.06.1992. године); одлуку о укидању ратног стања ("Службени лист Р. БиХ" број 50/95 од 28.12.1995. године); поднесак насловљен као „међународне полицијске снаге" од 17. децембра 2002. године упућен Јовановић Милораду; решење о престанку радног односа Министарства унутрашњих послова Бања Лука број 05/2-126-118 од 19.02.2003. године; захтев за ревизију одлуке од 17.12.2002. године; жалбу против решења о престанку радног односа број 05/2-126-118 од 19.02.2003. године; решење Републике Српске, Министарства унутрашњих послова Бања Лука број 05/2-120-5202/09 од 15.04.2003. године; споразум о престанку радног односа у Министарству унутрашњих послова Републике Српске број 1261-427 од 11.03.2004. године; допис Службе за помоћ и подршку оштећенима и сведоцима Спп-По2 број 80/2017 од 04.09.2017. године са mail преписком са Кантоналним судом у Бихаћу; допис Службе за помоћ и подршку оштећенима и сведоцима Спп-По2 број 80/2017 од 07.09.2017. године са mail преписком са Кантоналним судом у Бихаћу; допис Службе за помоћ и подршку оштећенима и сведоцима Спп-По2 број 87/2017 од 15.09.2017. године са mail преписком са Кантоналним судом у Бихаћу; допис Службе за помоћ и подршку оштећенима и сведоцима Спп-По2 број 92/2017 од 16.10.2017. године са mail преписком са Кантоналним судом у Бихаћу; решење Вишег суда у Београду, Одељења за ратне злочине К-По2 број 1/17 од 27.10.2017. године о одбацивању оптужнице ТРЗ КТО број 1/17 од 03.04.2017. године; захтев за наставак кривичног поступка ТРЗ КТО број 1/17 од 30.10.2017. године; допис Службе за помоћ и подршку оштећенима и сведоцима Спп-По2 број 39/2018 од 13.06.2018. године са mail преписком са Кантоналним судом у Бихаћу; у допис Службе за помоћ и подршку оштећенима и сведоцима Спп-По2 број 62/2018 од 28.06.2018. године са mail преписком са Кантоналним судом у Бихаћу; дописе Службе за помоћ и подршку оштећенима и сведоцима Спп-По2 број 62/2018 од 13.09.2018. године и 19.09.2018. године са mail преписком са Кантоналним судом у Бихаћу; допис Службе за помоћ и подршку оштећенима и сведоцима Спп-По2 број 82/2018 од 04.10.2018. године са mail преписком са Кантоналним судом у Бихаћу; допис Службе за помоћ и подршку оштећенима и сведоцима Спп-По2 број 104/2018 од 27.11.2018. године са mail преписком са Кантоналним судом у Бихаћу; допис

Службе за помоћ и подршку оштећенима и сведоцима Спп-По2 број 104/2018 од 30.11.2018. године са mail преписком са Кантоналним судом у Бихаћу; извод из матичне књиге умрлих за Хилмију Мајданкића општине Санкси Мост, матичног уреда Сански Мост од 30.11.2018. године; допис Службе за помоћ и подршку оштећенима и сведоцима Спп-По2 број 113/2018 од 07.12.2018. године са mail преписком са Кантоналним судом у Бихаћу; допис Службе за помоћ и подршку оштећенима и сведоцима Спп-По2 број 113/2018 од 18.12.2018. године са mail преписком са Кантоналним судом у Бихаћу; допис Службе за помоћ и подршку оштећенима и сведоцима Спп-По2 број 105/2018 од 19.12.2018. године са mail преписком са Кантоналним судом у Бихаћу; допис Службе за помоћ и подршку оштећенима и сведоцима Спп-По2 број 105/2018 од 20.12.2018. године са mail преписком са Кантоналним судом у Бихаћу; допис Службе за помоћ и подршку оштећенима и сведоцима Спп-По2 број 113/2018 од 20.12.2018. године са mail преписком са Кантоналним судом у Бихаћу; допис Службе за помоћ и подршку оштећенима и сведоцима Спп-По2 број 113/2018 од 09.01.2019. године са mail преписком са Кантоналним судом у Бихаћу; допис Службе за помоћ и подршку оштећенима и сведоцима Спп-По2 број 6/2019 од 25.02.2019. године са mail преписком са Кантоналним судом у Бихаћу; допис Службе за помоћ и подршку оштећенима и сведоцима Спп-По2 број 24/2019 од 02.04.2019. године са mail преписком са Кантоналним судом у Бихаћу; службену забиљешку Окружног центра судске полиције Бања Лука број СУ/СП-1-1662/19-0 од 23.07.2019. године; у извештај из Казнене евиденције МУП-а РС, Одсек за аналитику и полицијске евиденције у ПУ Суботица од 15.08.2019. године; белешку Службе за помоћ и подршку сведоцима и оштећенима Спп-По2 број 77/2019 од 27.09.2019. године уз mail сведока [redacted]; белешку Службе за помоћ и подршку сведоцима и оштећенима Спп-По2 број 77/2019 од 27.09.2019. године; [redacted]; извод из Казнене евиденције дакле, за Јовановић Милорада МУП-а БиХ ПС Сански Мост број 05-04-/09-1-3826/19 од 11.09.2019. године, у Извод из казнене евиденције за Јовановић Милорада МУП-а Републике Србије, Одељења за аналитику, телекомуникационе и информационе технологије, Одсек за аналитику и полицијске евиденције у ПУ Суботица И број 05.17.13-235-670/20 од 03.09.2020. године; службену забиљешку Окружног центра судске полиције Бања Лука број СУ/СП-1-1662/19-0 од 23.07.2019. године, на страни 176/93; поднесак Босне и Херцеговине Тужитељства Босне и Херцеговине од 19.06.2020. године које је примљено у Тужилаштву за ратне злочине КТО 1/17 уз поднесак као прилог су и наредба о обустави истраге Тужилаштва Босне и Херцеговине од 23.12.2019. године, а везано за оптуженог Јовановић Милорада, затим наредба о проширењу истраге од 12.12.2014. године, (230/130-238/130); допис Службе за помоћ и подршку оштећенима и сведоцима Спп-По2 број 115/21 од 17.01.2022. године у прилогу које је mail Општинског суда у Санском Мосту; у [redacted] **у допис** Службе за помоћ и подршку оштећенима и сведоцима Спп-По2 број 115/21 од 24.01.2022. године; у допис Кантоналног суда у Бихаћу, број 01 0К 010640 22 Мпом 18 од 28.01.2022. године, а поводом замолнице суда за испитивање у својству сведока [redacted]; у допис Службе за помоћ и подршку оштећенима и сведоцима Спп-По2 бр. 115/21 од 01.02.2022. године.

Суд је затим извршио увид у пресуду Вишег суда у Београду, Одељење за ратне злочине К-По2 7/17 од 02.02.2021. године, те у решење Апелационог суда у Београду Одељења за ратне злочине Кж1-По2 2/21 од 29.10.2021. године.

На основу члана 388 став 1 ЗКП-а, суд је у поновљеном поступку на главном претресу од 15.03.2022. године извршио увид у записнике о исказима датим на ранијем главном претресу и то у исказе сведока: [redacted]

Суд је у доказном поступку испитао сведока [redacted]

Увидом у допис Службе за помоћ и подршку оштећенима и сведоцима Спп-По2 бр. 80/2017 од 04.09.2017. године са mail преписком са Кантоналним судом у Бихаћу, суд је утврдио да сведок [redacted] није у могућности да дође у Београд из приватних разлога, али да је спреман да буде испитан у том својству путем видео конференцијске везе из Кантоналног суда у Бихаћу.

Увидом у допис Службе за помоћ и подршку оштећенима и сведоцима Спп-По2 бр. 80/2017 од 07.09.2017. године са mail преписком са Кантоналним судом у Бихаћу, утврђено је да су након што су контактирани, сведоци [redacted] навели да због здравственог стања, старости и социјално-економских услова нису у могућности да се одазову судском позиву да буду испитани као сведоци у овом предмету, али да су спремни да свој исказ дају путем видео линка из Кантоналног суда у Бихаћу.

Увидом у допис Службе за помоћ и подршку оштећенима и сведоцима Спп-По2 бр. 62/2018 од 28.06.2018. године са mail преписком са Кантоналним судом у Бихаћу утврђено је да сведок [redacted] због лошег здравственог стања и страха није у прилици да дође у Београд ради давања исказа у својству сведока, али да је спреман да сведочи путем видео линка. Када је у питању сведок [redacted] обавестио је суд да је добио позив, али да је отишао у Швајцарску и не планира да долази до краја августа 2018. године.

Увидом у дописе Службе за помоћ и подршку оштећенима и сведоцима Спп-По2 бр. 62/2018 од 13.09.2018. године и 19.09.2018. године са mail преписком са Кантоналним судом у Бихаћу, утврђено је да је сведок [redacted] спреман да буде испитан у том својству, али да му је потребно организовати превоз из [redacted] где живи до Бихаћа, а што се тиче [redacted], он живи и ради у Швајцарској, тако да се не може одазвати позиву да приступи на главни претрес.

Увидом у допис Службе за помоћ и подршку оштећенима и сведоцима Спп-По2 бр. 82/2018 од 04.10.2018. године са mail преписком са Кантоналним судом у Бихаћу, утврђено је да су контактирани сведоци [redacted], да је [redacted] стар, има 85 година и болестан. Увидом у фотокопију Извода из матичне књиге умрлих за [redacted] која се води за место [redacted] од 11.01.2022. године, утврђено је да је [redacted] преминуо дана [redacted]. године.

Из дописа Службе за помоћ и подршку оштећенима и сведоцима Спп-По2 бр. 82/2018 од 04.10.2018. године са mail преписком са Кантоналним судом у Бихаћу, утврђено је да је сведок [redacted], болестан, да има висок крвни притисак, шећер, масноће у крви и да није у стању да путује у Београд, при чему је напоменуо да је спреман да да свој исказ пред судом, али из Кантоналног суда у Бихаћу.

Из дописа Службе за помоћ и подршку оштећенима и сведоцима Спп-По2 бр. 94/2018 од 05.11.2018. године утврђено је да је тога дана службеник подршке ове Службе контактирала [redacted], сведока чије је саслушање путем видео линка из Кантоналног суда у Бихаћу, било предвиђено за 08.11.2018. године, када је планирано и испитивање сведока [redacted] те да је сведок [redacted] обавестио суд да се чуо са сведоком [redacted] и да ће обојица доћи на планирано сведочење наведеног дана.

Увидом у допис Службе за помоћ и подршку оштећенима и сведоцима Спп-По2 бр. 113/2018 од 20.12.2018. године са mail преписком са Кантоналним судом у Бихаћу утврђено је да је [redacted] обавести суд да није у могућности да допутује у Београд, али је вољан да сведочи путем видео линка из Кантоналног суда у Бихаћу.

Увидом у допис Службе за помоћ и подршку оштећенима и сведоцима Спп-По2 бр. 113/2018 од 09.01.2019. године са mail преписком са Кантоналним судом у Бихаћу, утврђено је да је ступљено у контакт телефоном са [redacted]

[redacted], који је по свом казивању тешко болестан, наводи да је дана 26.12.2018. године примљен у Кантоналну болницу у Бихаћу, да се тренутно осећа јако лоше, те да икао је био вољан да сведочи у овом поступку, сада се изјашњава да ипак неће моћи да сведочи због погоршаног здравственог стања.

Увидом у фотокопију Извода из матичне књиге умрлих која се води за место [redacted] под редним бројем [redacted] за [redacted] годину од 11.01.2022. године, утврђено је да је [redacted] преминуо дана [redacted]. године.

Увидом у допис Службе за помоћ и подршку оштећенима и сведоцима Спп-По2 бр. 113/2018 од 09.01.2019. године са mail преписком са Кантоналним судом у Бихаћу, утврђено је да се [redacted], по изјави полицијских службеника налази у Савезној Републици Немачкој, где живи, да на адреси сведока није нико затечен, а и раније је покушавано да се са њим ступи у контакт, међутим, није се јављао на телефон, нити је примио позив који му је био упућен на адресу.

Увидом у допис Службе за помоћ и подршку оштећенима и сведоцима Спп-По2 бр. 6/2019 од 27.02.2019. године са mail преписком са Кантоналним судом у Бихаћу, утврђено је да је сведок [redacted] изјавио да се не може одазвати позиву суда и дати свој исказ у Београду, већ ће то учинити посредством видео конференцијске везе.

Увидом у допис Службе за помоћ и подршку оштећенима и сведоцима Спп-По2 бр. 24/2019 од 02.04.2019. године са mail преписком са Кантоналним судом у Бихаћу, утврђено је да сведоци [redacted] и [redacted] нису у могућности да дођу у Београд ради давања исказа у том својству, али да су спремни да сведоче путем видео линка из Кантоналног суда у Бихаћу.

Увидом у mail преписку са службеником Кантоналног суда у Бихаћу, утврђено је да су позиви за главни претрес уручени сведоцима [redacted] и [redacted], међутим ни једно ни друго нису у могућности да допутују у Београд, с обзиром да на то да је [redacted] година а [redacted] има здравствених проблема.

Увидом у mail преписку са службеником Кантоналног суда у Бихаћу од 22.02.2019. године утврђено је да је сведок [redacted] примио позив за сведочење, али да није у могућности да дође у Београд, већ је спреман да свој исказ да путем видео конференцијске везе.

Увидом у поднесак сведока [redacted] од 30.06.2020. године, утврђено је да је сведок [redacted] лошег здравственог стања о чему је доставио и медицинсаку документцију, па је из тог разлога на главном претерсу испитан путем видео-конференцијске везе.

Увидом у допис Службе за помоћ и подршку оштећенима и сведоцима СПП- По2 број 113/2018. од 20.12.2018. године, утврђено је да телефонским путем контактиран сведок [redacted], којом приликом је обавестио суд да није у могућности да допутује у Београд ради сведочења, али је вољан да свој исказ да путем видео-конференцијске везе из Кантоналног суда у Бихаћу.

У складу са одредбом Европске конвенције о међусобном пружању правне помоћи у кривичним стварима и чланом 9 Другог додатног протокола уз ову конвенцију, суд је испитао сведоке [redacted] а путем видео-конференцијске везе са Окружним судом у Бања Луци, [redacted] путем видео конференцијске везе са Окружним судом у Бања Луци с обзиром на то да су се по позиву овог суда, упућеног замолним путем, преко Министарства правде Босне и Херцеговине (Службе за подршку жртвама и сведоцима) изјаснили да једино на тај начин желе да сведоче.

Испитивање сведока путем видео-конференцијске везе обављено је на начин предвиђен одредбама Европске конвенције о међусобном пружању правне помоћи у кривичним стварима и Другог додатног протокола уз ову Конвенцију – члана 9. Свакако се ради о изузетку од начела непосредности , али с друге стране оно га и поштује, јер се испитивање остварује путем техничке везе током суђења, а сви учесници у поступку могу да, у кривично-процесном смислу остваре ону врсту процесне комуникације са сведоком која је иначе могућа када та лица дају исказ док су физички присутна у судници, као што је странкама било у потпуности омогућено постављање питања, с обзиром на то да се ради се о лицима са пребивалиштем у иностранству, који су из разлога немогућности или отежаног доласка или неспремности да приступе пред Виши суд у Београду – Одељење за ратне злочине, према својим наводима, одбили да дођу у Београд и прихватили да сведоче путем видео-конференцијске везе, или лицима која из здравствених разлога нису била у могућности да дођу и непосредно пред судом дају свој исказ, а ради се о исказима сведока који су веома значајни за утврђивање чињеничног стања, тако да су, по оцени суда, задовољени сви критеријуми за прихватање оваквог начина испитивања сведока у конкретним случајевима.

У поновљеном поступку, поступајући по примедбама из решења Апелационог суда у Београду Одељења за ратне злочине, Кж1 По2 2/21 од 29.10.2021. гоидне, суд је поново на главни претрес позвао сведоке [redacted], као и [redacted]. Увидом у допис Службе за помоћ и подршку оштећенима и сведоцима Спп-По2 број 115/21 од 17.01.2022. године у прилогу које је mail Општинског суда у Санском Мосту утврђено је да је позив за испитивање сведока [redacted] дана 14.02.2022. године враћен том суду, јер исти живи у Швајцарској, а из дописа Кантоналног суда у Бихаћу, број 01 0К 010640 22 Мпом 18 од 28.01.2022. године, поводом замолнице нашег суда за испитивање у својству сведока [redacted], произилази да је провером утврђено да су сведоци [redacted] преминули, да [redacted] живи у [redacted], а [redacted] у [redacted], те да будући да исти не живе на подручју општине Сански Мост, не може се обавити њихово испитивање ни путем видео конференцијске везе, при чему је суду достављен број телефона [redacted] за евентуални контакт, међутим, увидом у допис Службе за помоћ и подршку оштећенима и сведоцима Спп-По2 бр. 115/21

од 01.02.2022. године утврђено је да Служба за помоћ и подршку оштећенима и сведоцима није успела да успостави контакт са [redacted] на број телефона који је суду достављен, јер је број непостојећи.

Увидом у mail преписку са [redacted] од 26.09.2019. године, утврђено је да исти моли суд да га скине са листе сведока, а увидом у допис Службе за помоћ и подршку оштећенима и сведоцима Спп-По2 број 115/21 од 24.01.2022. године, утврђено је да се дана 24.01.2022. године сведок [redacted] обратио Служби за помоћ и поршку оштећенима и сведоцима, саопштио да је примио позив за главни претрес заказан за 14.02.2022. године, те да је том приликом био врло узнемирен и љут, рекао да му подсећање на прошлост изазива велики стрес, да не жели да буде на списку сведока, али је на крају разговора саопштио да ће се одазвати позиву суда.

На основу члана 406 став 1 тачка 1 ЗКП-а суд је у доказном поступку, на главном претресу дана 05.04.2022. године извршио увид у записник о испитивању сведока [redacted]

Оптужени Милорад Јовановић је у својој одбрани датој пред судијом за претходни поступак Вишег суда у Београду по замолници Кантоналног Тужилаштва Унско Санског кантона Бихаћ дана 10.07.2015. године, на главном претресу дана 12.07.2017. године, на главном претресу дана 02.02.2022 год. као и главном претресу дана 15.03.2022. године, негирао извршење кривичног дела.

Навео је да је септембра 1991. године мобилисан у резервни састав полиције, Одељење у Лушци Паланци. Припадници резервног састава полиције били су повремено позивани до 1992. године, пошто су нетрпељивости између нација у Санском Мосту почеле још 1991. године. У то време је имао 22 године. Резервни полицајци носили су плаву униформу и то у прво време носили су једнобојне плаве кошуље и панталоне, а затим су добили маскирне плаве униформе, док су на глави имали беретке. У мају месецу '92. године су коначно и мобилисани и тада су почели оружани сукоби у Општини Сански Мост, село Махала, Врхпоље, Рустово, где је војска Шесте санске вршила дејства, разбијала

наоружане групе. Навео је да су у том периоду муслимани тежили да се домогну Бихаћа, били су наоружани аутоматским и полуаутоматским оружјем, а да би дошли до Бихаћа, они су морали проћи села која се наводе у оптужници, повлачећи за собом из тих села људе који су већ имали аутоматско оружје. Шеста санска је отишла на фронт, неки на Градачац, неки на бихаћко ратиште, на линију, па је сав терет пао на полицију и део војне полиције који је остао. Преко средстава јавног информисања, муслимани су били обавештени да сви предају аутоматско и полуаутоматско оружје, што су неки урадили, а неки нису. Он је тада распоређен у интервентно одељење за одузимање оружја и привођење. Навео је да су радили дању и то њих 5-6 резервних полицајаца и један активни полицајац, као и да никада није ишао сам у привођења. Командир је свако јутро кад дођу на посао издавао патролни налог активном полицајцу који је њима био руководећи, а њихов задатак је био да оду у одређено село , да приведу лице ако је за привођење, одузму оружје, или да само одузму оружје и предају га у полицијску станицу, где су долазили војни и цивилни инспектори који су даље приступали испитивању приведених лица, при чему напомиње да је он као резервни полицајац само приводио лица, са њима није обављао разговор, осим што су причали у комбију којим су превожени до полицијске станице.

Почетком августа месеца 1992. године добили су наређење да обезбеђују муслиманска села, па су 24 сата у сваком селу дежурала по два полицајца све до 1995.године. У некима од тих села је било доста муслиманског становништва које је остало најнормалније да живи након 1995. године када су Срби протерани . Он је у том периоду извршавао наређења. Навео је да [redacted] не познаје и да га никада није видео. Код породице [redacted], за чије се убиство терети, најмање 10 пута је ручао и чувао их, али то је било после 1993. године када су почели чувати села. Никад му нико од њих није споменуо да имају сазнања да је он убио [redacted]. Није му познато да је у полицији од задобијених повреда [redacted] преминуо и не зна да ли је његов леш пронађен, а такође му није познато ни да је критичном приликом од задобијених повреда у полицијској станици преминуо [redacted].

На главном претресу одржаном дана 12.07.2017. године навео је да од лица која су наведена у оптужници познаје: [redacted] из виђења који је [redacted], а у поновљеном поступку, на главном претресу одржаном дана 02.02.2022. године променио је одбрану и навео да је познавао [redacted], али да се са [redacted] никада у животу није видео, познаје [redacted]. Најбоље је познавао покојног [redacted]. Објаснио је да је са продицом [redacted], био у пријатељским односима, да су они помагали његовом оцу. [redacted] привео је заједно са [redacted] и још једним резервним полицајцем. [redacted] не познаје Од свог командира [redacted] добио је наређење и списак кога треба привести тога дана а на списку се између осталих налазио и [redacted]. [redacted] су, колико се сећа, привели око девет-десет сати ујутру из села Модра где је живео и предали су га у полицијску станицу. Објаснио је да командир [redacted] њему није могао да изда налог за привођење неког лица, јер је у то време био резервни полицајац, а налоге су добијали припадници активне полиције. Активни полицајци су били [redacted], па је тако конкретно, [redacted] добио налог да се приведе [redacted] и он је тад

био вођа патроле. Са њим је критичном приликом од полицајаца који су ишли у село био поред [redacted], и [redacted], [redacted], а возио их је и извесни [redacted] који није био професионални возач, већ такође резервиста. Са собом су носили пиштоље, а у зависности од процене, носили би и аутоматске пушке. Објашњава да су они од вође патроле истог дана добијали информације које куће треба претрести и у које конкретно место треба да иду. На патролном налогу је јасно написано где се тачно иде, па је тако за [redacted] стајало да од њега треба одузети оружје и привести га у полицијску станицу. [redacted] су конкретно, оставили испред полицијске станице, а он није ни улазио у станицу. Током привођења овог лица све је протекло мирно и без инцидената.

Остало му је у сећању да је на путу до станице полиције, у комбију у коме су се возили, почастио [redacted] цигаретама. Након што су га предали у станицу, отишли су у друго село ради неког наоружања и са њим више нису имали контакт, био је жив и здрав када га је последњи пут том приликом видео. Саслушан од стране судије за претходни поступак по замолници Кантоналног Тужилаштва Унско Санског кантона Бихаћ дана 10.07.2015. године је навео да му о његовој судбини није ништа познато, није чуо ни да је умро у полицији, чуо је само да га је тражила војна полиција будући да је био у резервном саставу војске, а на главном претресу одржаном дана 12.07.2017. године, навео је да му је познато да је [redacted] убијен. Наиме, објаснио је да се истог дана када је приведен [redacted] у станицу полиције у Лушкој Паланци, вратио у полицијску станицу и интересовао шта се догодило са [redacted] .Један колега је само слегнуо раменима и одговорио да му није познато, али да се испод станице налази један леш, за који се касније испоставило, што је и лично видео, да је реч о [redacted]. Недуго затим је од два војна полицајца који су се налазили у близини полицијске станице чуо да причају како „овог балију треба закопати". Познато му је да је следећег дана [redacted] и закопан.

Говорећи о процедури која се примењивала приликом привођења, опт. Јовановић је навео да када се приведе лице до станице, он некада и сам уђе у полицијску станицу, а некада само доведе лице испред станице, преда га дежурном и командиру и одлази на следећи задатак у неко друго место. Он лично приведена лица никада није затварао у просторије спомен музеја "Симо Миљуш" како се наводи у оптужници. Навео је да у спомен музеј "Симо Миљуш", није могао да уђе, јер је постојало обезбеђење. Према томе, лица која су била привођена је могао да види само у просторијама полицијске станице.

Од других оштећених који се помињу у оптужници, познат му је само [redacted], али се не сећа да су га приводили и негира да га је икада физички малтретирао.

Оптужени Јовановић Милорад у својој одбрани наводи да нико од лица које су приводили није пружао отпор, изузев једног случаја, када су им приликом привођења претили, и том приликом је пронађена већа количина аутоматског оружја и експлозива. Полицајци нису примењивали никакву принуду, чак ни у том случају.

На главном претресу одржаном дана 12.07.2017. године навео је да је само једном приликом, приликом испитивања извесног лица по имену

[redacted], то лице сигурно три пута ударио службеном полицијском палицом коју му је дао [redacted] по леђима и исто је учинио јер му је командир [redacted] рекао да приведено лице поседује пушкомитраљез, тзв. „53-ојку“, али се касније испоставило да је то оружје његовог брата, а не његово, које му је уосталом, његов брат и предао. Објаснио је да се касније са овим лицем сретао, није се жалио да је имао неке повреде од задобијених удараца и нормално су комуницирали. Изузев тог једног пута, више никада није добио налог да осим привођења саслушава било које лице, а никада ни према једном другом лицу из оптужнице није применио силу.

[redacted]

Бранилац оптуженог Милорада Јовановића, адвокат Драган Палибрк у својој завршној речи је након детаљне анализе изведених доказа током поступка, навео да нема никаквих доказа да је опт. Јовановић Милорад извршио кривично дело које му се ставља на терет, да су докази – искази оштећених и сведока дати пред ПУ Сански Мост или надлежним тужилаштвом незаконити и да се на њима не може заснивати судска одлука, да је током поступка требало извршити препознавање опт. Јовановића од стране одређеног броја оштећених, за које он тврди да их не познаје, као и да је требало прибавити медицинску документацију за оштећене да би се утврдио степен повреда које су они критичном приликом наводно задобили. Предложио је да га суд ослободи од оптужбе.

У својој завршној речи оптужени Милорад Јовановић навео је да се у свему придружује завршној речи свог браниоца, наводи да никада у животу никоме ни лисице на руке није ставио, да није приводио људе у просторије Спомен дома "Симо Миљуш", већ само у полицијску станицу, да има двоје деце и да све ово тешко психички подноси.

Сведок [redacted] испитана је дана 22.10.2012. године у просторијама ПУ Сански Мост, затим дана 21.12.2016. године у просторијама ПУ Сански Мост и на главном претресу дана 28.03.2018. године. Навела је да је 1992. године живела у селу Модра, општина Сански Мост у заједничком домаћинству заједно са својим супругом [redacted], децом- сином [redacted] и ћерком [redacted], свекрвом [redacted], свекрвом [redacted], девером [redacted] и јетрвом [redacted]. Навела је да се њен супруг бавио земљорадњом, а девер је радио у руднику Каменград на неком багеру. Њој је тај период остао добро у сећању и познато јој је да су њихове комшије Срби из суседних села сви приступили ЈНА, као и да су се добро наоружали и да су држали војне пунктове. Када је СДС преузео општину Сански Мост крајем маја месеца 1992. године, тада је српска војска вршила терор заједно са полицијом над Бошњацима, вршили су убиства, пљачке и палили њихове куће.

Сведок [redacted] [redacted] наводи да је српска војска коју су чинили њихове комшије Срби, дошла у њихово село и вршила претресе муслиманских кућа. Сећа се да су приликом првог претреса наредили њеном свекру и деверу да предају ловачко оружје које су имали уз дозволу, што су они и учинили. Касније су одвели њеног свекра Рахима заједно са другим комшијама на испитивање у Сански Мост и тамо је остао десетак дана. Након његовог одвођења 10.06.1992. године, око поднева, код њих је дошао комби тзв. "купилица", то је био комби који је и она видела, а видела је и да је њена свекрва [redacted] тада изашла испред куће и да је разговарала са два полицајца. Она је препознала једног од тих полицајаца који је био њен комшија из Липника, Јовановић Милорад син [redacted]. познавала га је одраније још пре рата јер га је виђала, а са њим је био још један полицајац који јој је био непознат. Обојица били у шареним униформама и имали су аутоматске пушке у рукама. Када је оптужени Јовановић Милорад ушао у кућу, она је била у дневној соби, оптужени је тада рекао њеном деверу да пође са њим у Лушци Паланку у полицијску станицу и тада је схватила да Јовановић познаје њеног девера. Њен девер је тражио да понесе са собом јакну, међутим оптужени Јовановић му је рекао да му јакна неће требати и тада је [redacted] одведен комбијем „купилицом“, док је на главном претресу од 28.03.2018. године навела да је окривљени Јовановић Милорад рекао [redacted] да му неће требати таблета, а да се не сећа шта му је Јовановић рекао за јакну.

Њена свекрва је у том тренутку изашла и нешто разговарала са полицајцима, а када се вратила у кућу рекла јој је да је други полицајац [redacted]. Од тог момента они не добијају никакве информације шта се дешавало са њеним девером [redacted].

Сведок [redacted] [redacted] наводи да је неких 5-6 дана након одвођења [redacted], тачније, 03.07.1992. године, у њихово село опет дошла она иста војска Републике Српске, да су том приликом одвели све мушкарце из њиховог села у засеок Беширевићи, а наиме, из тог засеока су одвели око двадесет мушкараца у логор Лушци Паланка, међу којима су били и њен муж [redacted] и свекар [redacted].Два дана после тога, код њих у кућу су дошла два војна полицајца у војничким унифромама и са пушкама, које она није познавала, нити се може сетити њиховог лика, пошто је била у великом страху. Ти војници су тражили од њене свекрве да иде са њима да покаже место у њиховом локалном мезарју где треба да копају, како би сахранили њеног супруга [redacted], за кога су им рекли да је умро. Објашњава да су сви тада отишли на мезарје и тамо је видела мртвачко возило комуналног предузећа из Санског Моста, то је био неки црни комби. Поред комбија су стајала три или четири рома са лопатама и крамповима у рукама. На тражење породице, дозволили су им да виде само главу покојног [redacted], а том приликом је видела да на челу има и неколико повреда у виду крвних подлива. Након тога, војници су их отерали кући, да би касније, од својих комшија чула да су покојног [redacted] тукли у полицијској станици у Лушци Паланци и да је од задобијених повреда преминуо, што је потврдио и њен свекар [redacted] [redacted] који је био са [redacted] у том како она наводи "логору", а са којим су се састали у [redacted] када је он изашао из логора Мањача.

Сведок [redacted] се придружила кривичном гоњењу и истакла одштетни захтев.

Сведок оштећени [redacted] је испитан пред пред Кантоналним тужилаштвом Унско-Санског кантона Бихаћ дана 26.02.2015. године, као и на главном претресу дана 09.05.2018. године. Навео је да живи у месту [redacted], општина [redacted], где поседује породичну кућу. Године 1992. године живео у својој кући са супругом [redacted], сином [redacted], ћеркама [redacted] и [redacted], и има осморо деце. Навео је да су у мају месецу 1992. године, након што је извршена агресија на њихову општину и село, Војска Републике Српске и полиција вршиле такозвана чишћења њихових села у којима су убијани људи, паљене куће муслимана и пљачкана њихова имовина, силоване жене, па су они живели у страху за властите животе од стране Војске Републике Српске и њихове полиције. Његов син [redacted] је у том периоду радио у Марибору у Словенији, а у мају месецу је дошао код њих на одмор, међутим, затекла га је окупација и није могао да се врати у Словенију, па се заједно са њима скривао до 07.07.1992. године, када је одлучио да заједно са својим вршњацима и комшијама из села крене у Бихаћ где је било слободно подручје. Појашњава да су тога дана заједно са његовим сином у Бихаћ кренули још [redacted] све су му то били или родбина или комшије и све их је познавао. Те вечери су кренули према планини Грмеч. При томе напомиње да је његов син том приликом на себи имао кожну јакну и панталоне, а испод јакне пуловер. Седам дана од његовог одласка, добија информације да се [redacted], комшија који је отишао са његовим сином, вратио кући и од њега је сазнао да су сви заједно критичном приликом дошли до места Лукавице, то је суседно село у односу на њихово, где се налазио пункт српске полиције, дошли су до пункта и тада се раздвојили од [redacted], који је отишао на другу страну, да их не би приметили заједно. Касније је од своје ћерке која је комшиница [redacted], чуо да је видела његовог сина [redacted] како га води полицајац [redacted], из Лушке Паланке. [redacted] је познавао, јер је [redacted] отац радио са њим у руднику. Од [redacted] [redacted] је сазнао да су [redacted] биле везане руке бодљикавом жицом, када га је наведени полицајац спроводио до полиције у Лушци Паланци.

Сведок [redacted] навео је да његов син у том периоду није био ни у једној војној јединици, одведен је у цивилу, није носио униформу, али је код себе имао наоружање и то аутоматску пушку. Према причи [redacted] [redacted] која је видела како критичном приликом његовог сина полицајац [redacted] спроводи поред њене куће, [redacted] на себи имао само шортс, да је био бос, али му [redacted] није рекла да ли је имао неке видљиве повреде по лицу или телу. Касније покушавао да сазна да ли му је син мртав или жив, али му у вези са његовим нестанком нико ништа није рекао. Крајем 1992. године из [redacted] га је позвао рођак [redacted], рекао му да је разговарао са извесним [redacted] из села Фајтовци, који је тада из Мањаче пребачен у [redacted], да му је испричао како је био затворен у „логору“ музеја у Лушци Паланци, од стране полиције РС, а да је са њим у истом затвору био и [redacted] [redacted], те да су спавали у истој просторији. При томе му је рекао да су његовог сина полицајци сваки дан изводили и тукли, тражили су од њега да призна нешто, једно вече су га два полицајца извела из логора и рекли му да иде у логор у Мањачи. Од тада се [redacted] више није вратио у ћелију, а [redacted] и остале су полицајци ујутру спровели у Мањачу у логор. Свога сина [redacted] тражио је у логору, али га тамо није било. Касније је сазнао да су од младића који су првобитно били са

његовим сином, убијени [redacted] а да су преживели [redacted] и [redacted]. Навео је да [redacted] није помињао овде опуженог Јовановић Милорада по имену и презимену, већ је само рекао да су између осталих лица и његовог сина одвела два полицајца.

Оптуженог Јовановић Милорада није познавао, а да је тек накнадно, када је већ кренуо да се распитује шта му се десило са сином, сазнао да га је убио Јовановић Милорад, као и да Јовановић зна и где је сахрањен. Информацију о томе добио је управо од [redacted] [redacted] који који је познавао све полицајце у Лушци Паланци, па и Јовановић Милорада. Од када је сазнао за нестанак сина, није покушавао да ступи у контакт са [redacted].

Сведок [redacted] [redacted] се придружио кривичном гоњењу и истакао одштетни захтев.

Сведок [redacted] [redacted] је испитана у просторијама Кантоналног тужилаштва Унско-Санског кантона Бихаћ дана 15.10.2015. године, као и на главном претресу дана 09.05.2018. године. Навела је да је 1992. године живела у селу Напреље, општина Сански Мост, где је имала своју кућу и живела је у породичном домаћинству са својим супругом [redacted] и његовим братом [redacted]. Агресија на њихово село и њихов град која је извршена од стране војске РС и њихове милиције затекла их је у кући, а све то је почело у мају 1992. године, од када је српска војска и милиција почела да врши злочине над муслиманима. Вршили су чишћење терена и том приликом убијали муслимане, децу, жене, вршили силовања, палили њихове куће, пљачкали им имовину. Муслиманима је било забрањено слободно кретање. У том периоду људе одводили у логоре и тамо их премлаћивали или убијали. Водили су их према Лушци Паланци, по Сани, по логорима, затварали у „Сана керамику“, „Шип“, свуда где су биле велике фирме ту су водили и затварали људе, а конкретно њеног супруга су одвели у логор "Крингс" у близини Санског Моста, где су га премлаћивали, док је војна полиција од њих насилно одузела њихово путничко моторно возило марке "Голф" и никада га нису вратили.

Навела је да се веома добро сећа да су се у јулу месецу 1992. године она, њена комшиница [redacted] [redacted] и комшија [redacted] [redacted] договорили да оду у град и купе намирнице, јер нису имали шта да једу, па су тако у јутарњим сатима, кренули преко главног пута до куће [redacted] [redacted]. Видела да путем из правца Санског Моста иду четири човека, од којих су тројица били војници Војске Републике Српске који су носили шарене маскирне униформе и имали су војничке аутоматске пушке на раменима. Са њима је био један цивил који је био у црвеном спортском шортсу и белој поткошуљи са трегерима, био је бос. Поред њих, ту су била још два војника која су ишла са стране тог цивила, а један је био иза њега. У једном тренутку су се зауставили и нешто кратко попричали са њеном кошиницом [redacted], након ког разговора је [redacted] отишла, а она им је тада пришла и уљудно им пожелела "добар дан", на шта су јој они одговорили. Навела је препознала [redacted] [redacted], сина [redacted] [redacted] из места Окреч, општина Сански Мост. Препознала га је јер га је и од раније познавала. [redacted] [redacted] је на себи имао црвени шортс, белу поткошуљу и био је бос, обе руке су му биле везане бодљикавом металном жицом и на том месту где је био везан му

је текла крв и имао је модрице. Препознала је [redacted], син [redacted], други је био [redacted], црн, висок, старости око 20 година, а трећи је био плав, висок, мршав, старости око 20 година, при чему није могла да се сети његовог имена, али наводи да јој је био познат из краја, а могуће да се звао Јовановић Милорад. Сви су били из села [redacted], засеок [redacted], а она их је добро познавала, јер је радила у продавници коју је држала испред своје куће у месту Напреље и сви су они долазили код ње у продавницу ради куповине.

Сећа се да се у једном тренутку док су тако стајали, [redacted] обратио [redacted] и питао га да ли је познаје, на шта је [redacted] одговорио да је не познаје, а и она је [redacted] на питање да ли познаје [redacted] [redacted] такође одговорила да га не познаје, иако га је у ствари познавала, при чему је истакла да је видела да је лице [redacted] [redacted] када је подигао главу, било скроз крваво и да је на њему имао свеже повреде. Након тога, они су наставили да се крећу према Лушци Паланци, а она је сустигла своју комшиницу [redacted] [redacted] која јој је саопштила да су и њој војници поставили исто питање да ли познаје Калтак [redacted] и да им је она одговорила да га не познаје, јер га она, пошто је била старија, заиста и није познавала. Неколико дана касније испричала сестри [redacted], [redacted], коју је познавала, шта се тога дана десило и у каквом је стању затекла [redacted].

Недуго након овог догађаја, пронашли [redacted] [redacted], оца [redacted], коме је испричала шта се десило и шта је критичном приликом видела, али јој није познато да ли је [redacted] касније трагао за својим сином. Чула је само да [redacted] није пронађен. Касније су добили информације од комшије [redacted] који им је рекао да је заједно са [redacted] и он био у Лушци Паланци, да су [redacted] свако вече одводили и тукли, а да су га једно вече извели и више га нису ни вратили и од тада нико нема никакве вести шта му се десило. Напомиње да након што је рат завршен, више никад није срела [redacted], нити је са њим остварила контакт.

Сведок оштећени [redacted] испитан у просторијама ПУ Сански Мост дана 08.10.2007. године, затим у просторијама ПУ Сански Мост дана 17.04.2015. године, пред ПУ Сански Мост дана 23.12.2016. године, као и на главном претресу 20.09.2018. године, навео је да је пре рата радио у Загребу на пословима грађевинског радника у фирми „Вијадукт“, а са породицом је живео у родном месту Скуцани Вакуф, општина Сански Мост. Крајем маја месеца 1992. године видео да ће доћи до рата, јер су Срби почели да се наружавају и пуцају око села где су живели муслимани. Они су у својим селима зато имали страже, имали су код себе пољопривредни алат и по једну пушку и тада су имали прилику да виде како Срби пале околна села. Навео је да му је познато да су Срби одводили муслимане из његовог села, а он се крио по шуми и само је ноћу спавао у својој кући, ни са ким се није виђао, нити је смео да се распитује о својим кошијама. Његова два брата [redacted] и [redacted] [redacted] су прозвани путем радио "Сана" и одведени у Сански Мост, а касније су пребачени на Мањачу.

Сећа се да су дана 07.07.1992. године око 03:30 сати ујутру, провалили у његову кућу припадници милиције из Лушци Паланке. У својој одбрани датој на записнику о саслушању сведока пред Управом полиције, Сектор криминалистичке полиције Унско-Санског кантона од 08.10.2007. године,

оштећени [redacted] је навео да је критичном приликом, он препознао двојицу и то полицајца Врањеша коме се не сећа имена, зна само да су га звали "Шибуља", а са њим је био још један полицајац [redacted] звани [redacted] који су у једном тренутку репетирали пушке и гласно наредили да сви мушкарци из куће ставе руке на потиљак и изађу напоље. Његов брат [redacted] и он су тада изашли напоље и ушли у комби тзв "купилица" који је био удаљен на 800 метара до километар од њих. У свом исказу на главном претресу дана 20.09.2018. године је навео да су "у тој клапи", међу лицима која су га одвела био и опт. Јовановић Милорад, за кога каже да га је пре рата познавао из виђења. У то време га није лично знао, тек је касније сазнао да је реч о Јовановићу, а да је оптужени Јовановић у том периоду био резервни полицајац, препознао је по униформи коју је носио критичном приликом. Познавао је [redacted] и [redacted] који су били у редовном саставу полиције. Јовановић Милорада је из тог периода описао као црног, сићушног, омаленог, висине између 1,65 и 1,70 цм и око 50 килограма, у униформи резервног полицајца, плаве боје, од оружја је имао пиштољ, пушку, а пушку је имао и приликом његовог хапшења.

Објаснио је да су комби звали "купилица" јер су Срби њиме превозили муслимане и одводили у логоре, а мислили су да имају оружје и да се наоружавају због отпочетих ратних дејстава на том подручју. У том периоду није био војно ангажован, био је цивил, а када су га одвели из очеве куће био је у радном оделу од фирме. Његов брат [redacted] и он су дана 07.07.1992. године, у "купилици" затекли [redacted], [redacted] и [redacted], који су његови рођаци и сви су одведени у станицу полиције где их је испитивао командир [redacted] који је том приликом испитивао једног по једног затвореника. Када је дошао ред на њега, поред [redacted] су у просторији били присутни још и резервни полицајац Јовановић Милорад и активни полицајац [redacted], а том приликом га је [redacted] [redacted] испитивао у вези са тим да ли поседује оружје. Навео је да осим пушке "Томсон", коју им је предао, ништа друго од оружја није ни поседовао. Објаснио је да су након тога почели да га ударају опт. Јовановић Милорад и [redacted] [redacted], ударали су га великим полицијским палицама, с тим што је у исказу на главном претресу навео да га је Јовановић тукао бејзбол палицом на самим вратима на улазу у станицу, а [redacted] га је испитивао. У тренутку када би престао да га удара Јовановић, настављао би да га туче [redacted] [redacted], а оптуживали су га да је покрао нека дрва [redacted] [redacted], о чему он није ништа знао. Навео је да су га тукли по целом телу, псовали му "турску мајку", а од удараца су му биле отекле ноге и руке. У логору у Лушци Паланци провео је 12 дана и сваког дана су га тукли и злостављали како физички, тако и психички. Највише га је тукао Јовановић Милорад, мучио, злостављао, и дан данас због тога има здравствене проблеме и лечи се од депресије. Медицинску помоћ му ни једног трентука нису указали.

Навео је да је у просторијама Спомен дома "Симо Миљуш", затекао брата [redacted]. За [redacted] Деда [redacted] навео да је био из Скуцаног Вакуфа, да је имао око 50 година, био је низак, плав, неразвијен, отприлике исте висине и конституције као Јовановић Милорад у том периоду. На глави је имао шешир, имао је радничке панталоне, дубоке ципеле и вунене чарапе.

На главном претресу дана 20.09.2018. године, оштећени [redacted] навео је да је [redacted] доведен у просторије објекта "Симо Миљуш" истог дана када и он, као и остала лица о којима је говорио, али нешто касније око 9 часова. Познато му је да су претходно, припадици полиције тражили [redacted], да га нису нашли код куће и да је он дошао сам у полицијску станицу и пријавио се. Објаснио је да су [redacted] увели у просторије на спрату, Спомен дома "Симо Миљуш". На спрату су били [redacted]

Када је [redacted] побегао уз помоћ [redacted] из куће "Симо Миљуш", [redacted], [redacted] и [redacted] су пребацили у призмеље куће – подрум, где је и он боравио. Ту се налазила једна просторија и један мали ходник. У ходник су их изводили једног по једног и тукли их.

Након саслушања истог дана пуштени су [redacted], док су у кући „Симо Миљуш“ остали [redacted] и [redacted], као и полицајац [redacted].

Сећа се да је [redacted] парчетом огледала почео себи да сече вене, па је опт. Јовановић Милорад, још пре него што су ушли у просторију Спомен дома „Симе Миљуш“, натерао њега и [redacted] да га возе у Лушци Паланку код доктора да му завије рану која је крварила.

Сећа се да је Јовановић Милорад једном приликом рекао да је [redacted] клао српску децу у другом светском рату и да је [redacted] "стари усташа", након чега му је [redacted] рекао да је тада био млад, тј. да је био дете, али су Јовановић и остали присутни почели да га туку ногама по целом телу. У једном моменту је Јовановић Милорад натерао Деда, да се крсти и показивао му три прста, објашњавајући му шта за Србе значе три прста, након чега га је терао да пузи и да му љуби војничке чизме. Навео је да је Јовановић Милорад, [redacted] тукао чизмама, рукама, бејзбол палицом. Када се [redacted] примакао да пољуби војничку чизму Милорада Јовановића, пао је поред Јовановића и у том тренутку је видео, иако је и сам био крвав, да [redacted] слабо дише и да је готов. Након тога, [redacted] је стао једном ногом на леђа [redacted] и окренуо се на пети на његовим леђима за 45 степени, 90 степени рекао на главном претресу да би га после тога узео за ноге и бацио га тако да је [redacted] направио салто уназад и ударио о бетон, после овога је [redacted] преврнуо очима и то је тренутак када је и преминуо. Недуго затим стигао је командир [redacted]. Присутни припадници полиције су се разбежали, Вуковић је питао ко је убио [redacted], али нико од њих није смео да каже. У једном моменту је дошао резервни полицајац [redacted] који је такође био ухапшен и то пре њих, кога су послали да провери да ли је [redacted] жив и он је, опипавајући му пулс, установио да није жив. [redacted] су касније превезла мртвачка кола – комби у који су га убацили и одвезли на њему непознату локацију. Истакао је да је ово што је испричао 100 посто истина и да је Јовановић Милорад убио [redacted], а о овоме не прича да је чуо, него је лично присуствовао догађају.

Да је [redacted] малтретиран и на крају убијен, могу да потврде његов брат [redacted]. Познавао је супругу [redacted], [redacted] и испричао јој је на који начин је страдао њен супруг, односно да га је убио Јовановић Милорад. Иначе, покојна супруга [redacted], [redacted], никада није спомињала да је Јовановић долазио код њих у кућу и да их је чувао како их војска не би опљачкала или напала. Навео је да када је претучен и убијен [redacted] од стражара били су присутни извесни [redacted] из Горње Јапре и Јогина.

Објаснио је да је његов боравак у Спомен дому "Симо Миљуш", изгледао тако да су га сваки дан изводили из "логора" и то три пута дневно, водили у станицу милиције где га је испитивао командир [redacted], а редовно га је тукао Јовановић Милорад. Прво би га натерали да седне на столицу, па чим би сео, почели би да га ударају Јовановић Милорад га је тукао рукама, полицијским палицама, ударао га је војничким чизмама по целом телу, од чега му је пукла аркада и био је сав крвав. Када Јовановић мало посустане, онда би га два-три пута ударио [redacted], па затим [redacted]. Није добијао никада никакву медицинску помоћ, а наредног дана би се то исто понављало. Навео је да је у "логору" у Лушци Паланци провео 12 дана и да је сваки дан био злостављан како физички, тако и психички, као и да га је највише тукао Јовановић Милорад. Сећа се да су 18.07.1992. године у поподневним сатима у просторије Спомен дома ушли Јовановић Милорад и још тројица из села Мајкићи којима он не зна име, прокоментарисали су: "шта ова Турадија ради", након чега је почело ударање рукама и ногама по свима њима, сви су лежали на поду док су их тукли. Након изласка из Лушке Паланке, имао је четири поломљена ребра, што је резултат удараца које му је задао Јовановић Милорад.

Када је у питању лице [redacted], сведок навео је да је и њега видео у логору "Симо Миљуш". [redacted] лично познаје, познаје и његовог оца, живео је на подручју Окреча и [redacted] је у просторије музеја "Симо Миљуш" доведен недуго након његовог затварања. Сећа се да је [redacted] када су га довели био сав крвав, натечен и изобличен, имао је већу повреду на носу у делу према челу, а у разговору му је рекао да су га ухватили на подручју [redacted], што је близу [redacted], да су са њим тада били [redacted] са Окреча и [redacted], када је у једном тренутку чуо повике иза себе да стане и ту су га и ухватили. [redacted] у просторијама музеја "Симо Миљуш", тукао је највише полицајац Милорад Јовановић и још један полицајац који се како мисли исто зове Милорад, сећа се да је имао већи младеж на десној страни лица. Објаснио је да су [redacted] почели да туку одмах по уласку у просторију где су се сви они налазили, да су га ударали палицама по целом телу, од којих удараца је јечао од болова, плакао и молио их да га не туку. [redacted] је у једном тренутку почео полако да се повлачи уназад и дошао у један мали ходник, гледано из просторије у којој су се налазили остали, где је пао и где су након што је пао и даље наставили да га ударају ногама и палицама по целом телу. Пре него штоје пала ноћ, у једном тренутку су дошла два војника, која он није познавао, били су у маскирним униформама, позвали су [redacted] да крене са њима рекавши да је он војни заробљеник и да ће ићи на војни суд, док су осталима поручили да су срећници, јер ће сутрадан бити спроведени на Мањачу у логор, што се и десило. Није му познато шта се на крају десило са [redacted].

Након што је одбрана на главном претресу дана 20.9.2018. године предочила сведоку да је 17.4.2015. године, испитан ПУ Сански Мост „навео да након пола сата када су довели [redacted] у логор су дошла два полицајца и то Јовановић Милорад и још један мисли да се зове исто Милорад“, објаснио је да га тај човек није малтретирао, да говори само истину. Објаснио је да је тај „други Милорад“ био из Јелашиноваца или Тук Бобије, док му је са друге стране било познато да је Јовановић Милорад био из [redacted]. На питање браниоца оптуженог Јовановић Милорада: „Ви сте убеђени да је овај Јовановић Милорад а не онај други“, сведок је навео „не, не Јовановић Милорад, после му је сазнао име, ишао је у школу са [redacted]“.

Даље је објаснио да је након свих ових дешавања дана 20.07.1992. године, заједно са осталим затвореницима пребачен у Сански Мост испред зграде полиције, а касније, аутобусом и под пратњом у логор Мањача, где је остао до 18.12.1992. године, јер је међу последњима отишао у Карловац, а касније у Немачку.

Оштећени [redacted] се придружио кривичном гоњењу и истакао одштетни захтев.

Сведок оштећени [redacted] испитан у просторијама ПУ Сански Мост дана 20.04.2015. године и дана 21.12.2016. године, као и на главном претресу дана 28.03.2018. године, навео је да се не сећа тачно датума када је у њихово село за време ратних догађаја дошао један комби који су звали „купилица“, а који су користили полицајци из Лушци Паланке. Њега су тим комбијем одвели полицајци [redacted] и Јовановић Милорад који је био резервни полицајац и сећа се да је то било у јуну месецу 1992. године. Том приликом су са њим одведени и [redacted]. Одведени су у Лушци Паланку пред објекат „Симо Миљуш“. Сутрадан је у просторије овог објекта где су били смештени, дошао полицајац [redacted], иначе командир одељења полиције кога је оштећни [redacted] лично познавао, јер му је био кум. Недуго после Славка, у просторију је ушао и полицајац Јовановић Милорад кога такође познаје, са њим је ишао у школу у [redacted] и зна да је у то време био резервни полицајац. Носио је плаву маскирну униформу коју су тада носили сви полицајци. Када је ушао, Јовановић му је наредио да подигне руке у ваздух и наслони их на шток од врата, што је оштећени [redacted] и учинио, да би затим опт. Јовановић почео да га удара полицијском гуменом палицом. Ударао га је по леђима, осећао је јаку бол у леђима од тих удараца, али није ништа говорио, нити јаукао. Мисли да га је Јовановић ударао по леђима гуменом палицом око стотину пута, тако да од силине тих удараца леђа није ни осећао, била су му сва утрнула од болова. Док га је Милорад Јовановић тукао, били су присутни [redacted]. Навео је да су га након тог премлаћивања позвали да изађе напоље, а затим су га одвели у канцеларију полиције где се налазио [redacted] који је том приликом наредио Јовановићу да га туче. Истог дана када је одведен у просторије "Симо Миљуш", претходно у исти тај објекат били су доведени и [redacted], а од комшинице [redacted] је чуо да их је ту довео управо Јовановић Милорад. Сазнао је кроз разговор са [redacted] да је пре његовог доласка, код [redacted] у канцеларији био на

испитивању један човек из Модре, кога су тукли и убили, што је [redacted] оправдао речима: "боље да сам ја убио њега, него он мене", на основу чега је закључио да је реч о [redacted] кога су убили. Напомиње да он није затекао [redacted] „Симо Миљуш“ провео је једну ноћ.

Након боравка у просторијама музеја "Симо Миљуш", у вечерњим сатима, одвезли су их у Сански Мост и сместили у „Бетонирку“. Тамо је затекао [redacted] који му је кроз разговор рекао да су њега и [redacted] заједно одвели и испитивали. Испитивао их је [redacted] и још неки полицајци. Такође му је рекао да су их том приликом тукли разним предметима, а да је [redacted] после њега остао да лежи у канцеларији код [redacted]. [redacted] му је рекао да је [redacted] тада и подлегао повредама које је задобио када су га ударали полицајци.

На главном претресу одржаном дана 28.03.2018. године оптужени Милорад Јовановић, је навео да се [redacted] уопште не сећа да га уопште није тукао, а на главном претресу одржаном дана 12.07.2017. год је навео да је погрешио када је рекао да је [redacted] ударио по леђима, али само можда три пута, а мислио је на [redacted] да је три пута ударио палицом по леђима. Након тога оштећени [redacted] обраћајући се оптуженом Јовановић Милораду, рекао је: „Јеси ти мене тук`о“.

Након што је сведоку показана фотодокументација која се налази у списима, фотодокументација предмет „[redacted] и [redacted], сведочење догађаја, место Лушци Паланка“, датум фотографисања 29.10.2007. године, потврдио је да се на фотографијама које су му предочене налази кућа спомен музеја "Симо Миљуш".

Сведок [redacted] се придружио кривичном гоњењу и истакао одштетни захтев.

Сведок оштећени [redacted] испитан је у просторијама ПУ Сански Мост дана 15.05.2014. године, затим у просторијама ПУ Сански Мост дана 21.12.2016. године, као и на главном претресу дана 08.11.2018. године. Навео је да је по занимању трговац и држао је трговачку радњу, да је у јуну месецу 1992. године са својим рођацима косио траву, након чега су дошли кући на ручак, када је пред његову кућу у насеље Модра дошао један комби у коме су били полицајци и војници из Лушке Паланке. Међу њима је био и командир одељења из Паланке [redacted], а поред њега, ту је било још и 9 или 10 наоружаних српских војника и полицајаца. [redacted] је тада њега позвао по имену да изађе из куће, при чему напомиње да је он лично познавао [redacted] од раније и често су се заједно возили трактором идући кући за Липник из школе.

У тренутку када га је [redacted] позвао да изађе из куће, у кући је већ био један од војника који је у њега уперио пушку, тражећи да му призна где држи два сакривена пушкомитраљеза, он му је рекао да не зна ништа у вези са тим. Када је изашао из куће, наређено му је да седне у комби и одвезли су га до куће [redacted], где су такође тражили оружје, па су њега и [redacted] терали да копају по [redacted] штали, затим су се комбијем вратили до његове куће .

Тада им је наређено да седну на једну клупу, за које време је један део полицајаца и војника отишао даље да врши претрес тражећи оружје, док је други део остао са пушкама поред њих. Даље је навео да он лично пре 1992. године није био војно ангажован, да је од наоружања имао пиштољ, који је предао, а осим тога није ништа имао од аутоматског наоружања

У једном тренутку, пришао им је један војник старости око 30 година, крупан, који га је повео иза куће, ударио га је кундаком пушке по леђима, тако да је он од силине ударца пао на земљу. Није могао тачно да определи да ли су их одвели полицајци или војници, нити какве су униформе на себи имала лица која су их одвела у "логор".

Недуго после тога и остали присутни припадници восјке или полиције поново су се окупили пред његовом кућом и позвали његовог рођака [redacted] да изађе, док је неко до присутних полицајаца или војника у том тренутку испуцао из пушке један метак [redacted] поред ноге. Затим су по наређењу, у комби ушли [redacted], [redacted] а у комбију који је кренуо кроз село су били још и [redacted] и још нека лица, сећа се да их је укупно било деветорица и да су тим комбијем су одвезени у Лушцу Паланку, где су затим, по наређењу ушли у просторије музеја "Симо Миљуш". Наредног јутра почели су да их прозивају и одводе у просторије полиције.

Био је веома уплашен, а у канцеларији полиције су га испитивали у вези поседовања оружја, па им је тим поводом саопштио да је за оружје које је поседовао имао дозволу и то пиштоље које је заједно са осталима и предао. Када је затим опет враћен у просторије музеја "Симо Миљуш, дошао је један резервни полицајац, син [redacted] званог [redacted] из Липника, да би на главном претресу навео да је у питању опт. Јовановић Милорад који је био млађе животне доби, мршавији, црног тена, висине око 180 цм и имао је 20 или 22 године, био је тањи, мало виши и плав, лично га је познавао, а његов отац је долазио у њихово село, којом приликом је и Јовановић Милорад био са њим. Објашњавајући на главном претресу зашто је у свом исказу датом у претходном поступку говорио о Јовановићу као сину [redacted] званог „[redacted]“ из Липника, навео је да је имао сазнања да је њихов надимак био Прњаворац, али да није знао да се презивају Јовановић, то је сазнао накнадно. Објаснио је да га је Јовановић одвео у другу собу и почео да га тучс. Ударао га је полицијском палицом по целом телу, а највише га је болелео када га је ударао врхом палице тако што га је убадао у тело, то ударање је трајало око десет минута, а затим му је наредио да се врати назад. Објаснио је да је од удараца имао бројне повреде у виду крвних подлива на десној страни грудног коша и слабина, а и дан данас осећа болове у том делу тела. После тога су пребачени у гараже у Санском Мосту, где су провели десетак дана, а затим су пуштени кући.

Навео је да је [redacted] из Модре, да му је комшија и да му је познато да су га Срби одвезли негде исти дан када су и њега. [redacted] су, по његовим сазнањима одвели неколико сати раније. Није му познато шта се на крају десило са [redacted].

Када му је предочен исказ [redacted] [redacted] који је рекао да га је Јовановић можда једно три пута ударио палицом, сведок [redacted] [redacted] није могао да определи колико га је тачно пута окривљени Јовановић ударио, али се сећа да је био сав црвен од удараца.

Јовановић Милорад у дому "Симо Миљуш" осим њега, тукао је и друге који су ту били доведени и то је лично видео. Јовановић је тукао полицијском палицом [redacted]. Није могао да се сети да ли је тим догађајима, осим њега присуствовао још неко. Лица када су довођена нису била везана, већ их је увек по један полицајац одводио у станицу милиције и враћао их.

Оштећени [redacted] се придружио кривичном гоњењу, није истакао одштетни захтев.

Сведок оштећени [redacted] испитан је пред Тужилаштвом Унско-Санског Кантона Бихаћ дана 28.09.2015. године, као и на главном претресу дана 08.11.2018. године .Навео је да је од 05.10.1983. године радио као активни полицајац у тадашњем Републичком секретаријату унутрашњих послова СР БиХ, ЦЈБ Бања Лука, СЈБ Сански Мост, а да је у периоду од 1990. до 1991. године у време када су на подручју Санског Моста осниване политичке партије и организовани предизборни скупови, распоређен у Полицијско одељење Лушци Паланка, где је остао око годину дана, да би затим опет био враћен на место активног полицајца у СЈБ Сански Мост.

Дана 17.04.1992. године, након што је одбио да потпише лојалност полицији Српске Крајине, заједно са другим колегама морао је да напусти зграду полиције у Санском Мосту, јер им је речено, да уколико не потпишу лојалност српској полицији, неће моћи нико да им гарантује безбедност у тој згради. Након тога, све време је боравио на подручју општине Сански Мост. Сећа се да је дана 25.05.1992. године боравио у месту Чапље, општина Сански Мост, код породице своје супруге, када је сазнао да је Сански Мост блокиран од стране српске власти и да се врше хапшења цивила несрпске националности, односно, Хрвата и Муслимана. У периоду од 25.05.1992. до 16.06.1992. године, остао је у Чапљу, након чега је заједно са једним таксистом Србином отишао у Фајтовце и ту је сазнао да га је војна полиција тражила. Намеравао је да оде код својих родитеља у Лукавицу, али су га мештани упозорили да није безбедно тамо ићи, па је остао у свом стану у Фајтовцима. Истога дана, дакле, 16.06.1992. године, у вечерњим сатима, око 20:00 часова, испред његове зграде дошло је једно цивилно возило, у коме су била три припадника војне полиције. Једног од њих је познавао и то [redacted] [redacted] из Лушце Паланке, који му је показао наредбу за довођење. У наредби за довођење је стајало његово име и презиме, потписано од стране команданта 6. Крајишке бригаде, пуковника ЈНА, Бранка Басаре, кога је лично познавао. Након што су га претресли, наређено му је да уђе у возило "Голф" двојка, беле боје и одвезли су га у зграду друштвеног дома у Лушци Паланци. У једној од просторија испитивао га је мајор [redacted], за кога је касније сазнао да се зове [redacted], а десет минута након тога, исти је наредио присутним војним полицајцима да га одведу у затвор, у музеј "Симо Миљуш" у Лушци Паланци. У просторијама поменутог "логора", затекао је још затворених цивила муслимана из места Фајтовци, Лукавица, Модра и Скуцани Вакуф. Међу

њима је био: [redacted]

Навео је да је у затвору провео ноћ 16/17.06.1992. године и то на спрату ове куће, а да се те ноћи није ништа догађало, да нико од затворених цивила није био малтретиран. Дана 17.06.1992. године, у јутарњим сатима, око 10:00 часова, кроз прозор просторије у којој је он боравио, видео је да у затвор долази [redacted] из Отиша, да је био у униформи ЈНА на којој је имао чин капетана прве класе и будући да га је од раније познавао, помислио је да би можда он могао да га пусти из затвора, јер му је сигурно познато да ништа није учинио. Међутим, када га је [redacted] угледао, одмах је почео да му псује муслиманску мајку, а затим га је ударио отвореном песницом десне руке у предео лица, претећи му да ће видети он где је дошао. Након тога, [redacted] је изашао из затвора, а успут је нешто разговарао са чуварима, од којих су неки били у униформи резервне полиције, да би затим отишао.

Даље је навео да је у просторије затвора ушао Јовановић Милорад, који је био у полицијској униформи и вршио је обезбеђење затвора, а да је Јовановић Милорада, као и све друге мештане околних села и то Липника, Модре, Скуцаног Вакуфа, Напреља, Бошњака, познавао још од раније.

Навео је да је радио у полицијском одељењу Лушци Паланци, које је покривало подручје Липника. [redacted] [redacted] му је био командир, тако да је он заједно са још једним колегом често ишао у патролу. Јовановић је ишао у Фајтовце у школу, па га је виђао и у аутобусу, будући да су Фајтовци били нека врста центра свих збивања за околна места и то Модру, Липник, Козин, Горњи Липник, Скуцани Вакуф, Напреље, Горицу и Лукавице. Описујући Јовановића из периода како га памти, навео је да је био висок између 178 и 185 цм, црномањаст, згодан, леп дечко. У то време је носио униформу шареног дезена, плаве боје, тадашњу униформу полиције САО Крајина.

Јовановић Милорад га је испитивао о муслиманским јединицама које су се налазиле у неким шикарама, али пошто њему није било познато ни о какавим се једницима ни шикарама ради, када је то саопштио Јовановићу, овај је почео да га удара песницама по целом телу и глави. Највише удараца је добио по глави, грудном кошу, бубрезима, леђима. Тукао га је око 20 минута, а затим изашао из затвора. Сва ова дешавања су пратили [redacted] које је опт. Јовановић такође наизменично ударао, [redacted] и [redacted].

Даље је навео да су сат времена након што је Јовановић Милорад изашао из затвора, у затвор ушли син [redacted] [redacted], звани [redacted] и син лица по надимку [redacted] из Лушке Паланке, да су одмах по уласку њих двојица почела да га ударају отвореним и затворени песницама по целом телу, а уједно су га понижавали и вређали. [redacted] је у једном тренутку рекао: "Турчине, твоје је прошло, данас ти је судњи дан, ми ћемо се још видјети", да би након тога њих двојица отишли. Недуго после тога, у затвор је дошао активни полицајац [redacted] [redacted] са којим је радио 9 година и том приликом га упозорио да се чува, да се никад не зна ко ко му шта може урадити и затим је отишао. После краћег

времена, у просторије тог "затвора" опет дошао Јовановић Милорад, који је насрнуо на њега и ударао га затвореним песницама, ногама и полицијском палицом, што је све трајало око десетак минута, а затим одлази из затвора. Недуго затим, око 14:30 часова опт. Јовановић Милорад је поново ушао у просторије спомен дома "Симо Миљуш" и наредио му да пође са њим до зграде полиције на испитивање, која је од овог објекта била удаљена око 150 метара. Док га је водио ка тој згради Јовановић ударао аутоматском пушком у леђа, говорећи му: "Само покушај бежати, убићу те балијо, твоје је прошло, још ћеш ти видети како Срби туку и муче". Нико га није везао, али се сећа да је приликом задобијања удараца губио свест. Оптужени Јовановић спровео у зграду полиције и увео у канцеларију код командира [redacted], и сећа се да су у тој просторији били још активни полицајац [redacted] и резервни полицајац [redacted], звани „[redacted]". У току овог испитивања он није био малтретиран и мучен, а Вуковић му је рекао да има среће што су заједно радили и да се због тога са њим поступа фино. Након завршеног испитивања, [redacted] му је рекао да ће га пребацити у затвор у Сански Мост, јер неће да сарађује са њим у Лушци Паланци. Замолио [redacted] да остане у згради полиције до одласка у Сански Мост. Након што је испред канцеларије [redacted] Славко обавио разговор са опт. Јовановић Милорадом, вратио се у канцеларију и [redacted] десетак минута позвао Јовановића. Када је Јовановић ушао у канцеларију, Вуковић му је рекао: "Води [redacted] где је био". Јовановић му је наредио да иде испред њега, повео га је поново у просторије поменутог спомен-дома и све време га ударао аутоматском пушком по леђима и то још јаче него раније. Ударао га је све док нису дошли у "затворске" просторије. Пола сата након ових дешавања, дошла је група лица из Лушце Паланке, од којих су неки били у цивилу, неки у униформи, а међу њима је било и оних које је и сам познавао, као и они њега, јер је као полицајац радио заједно са њима. Нека од присутних лица почела су да му упућују разна питања, од којих су нека била и провокативна. Јовановић се распитивао о људима који имају оружје, као и о групама које се налазе у неким шикарама близу Скуцаног Вакуфа, а пошто он није знао одговоре на многа питања, Јовановић Милорад је почео да га удара и за време док га је ударао, у просторије је ушао [redacted], који је био у полицијској униформи, а раније је радио у полицији у Сиску у Хрватској. [redacted] је у рукама имао полицијску палицу и он је такође почео да га удара том палицом, истовремено док га је Јовановић тукао рукама и ногама, обраћајући се Јовановићу речима: " Ти Јовановићу баш не знаш шта су Турци, тај ти неће ништа рећи, ми њега цабе тучемо, само се без потребе замарамо.", У једном тренутку [redacted] престао да га удара, одмакао се од њега три до четири метра, након чега опт. Јовановић Милорад рекао: "Одмакни се од њега, ја ћу са њим, њега треба убити као пса, јер и није ништа друго". За то време, [redacted] је узео своју аутоматску пушку и убацивао метак у цев, а потом ју је уперио у њега, држећи је тако уперену око пола минута, да би је затим спустио, говорећи како би то за њега била сувише добра смрт и да га треба полако мучити да умре у мукама. Тада су заједно [redacted] и Јовановић наставили да га ударају палицом, затвореним песницама, ногама по целом телу, а у једном моменту је чак изгубио и свест. Не зна колико је дуго то трајало, зна да га је, када се освестио, неко изнео из затвора и наредио да уђе у један комби који је био паркиран испред затвора. У том комбију је затекао око 12 муслимана, од којих су неки били са њим на спрату, а неки у подруму истог "логора". Наводи да им је у комбију Милорад Јовановић наредио да сви пређу у задњи део и оборе

главе, како не би гледали куда се крећу. Комби их је возио до Санског Моста, ту су још били [redacted], а возач је био [redacted]. Јовановић је поново почео да га удара, али је на молбу [redacted] да престане, то и учинио. У једном тренутку, након што су стигли до станице полиције у Санском Мосту, одвежени су у круг предузећа 20 Октобар-бетонирка, где су изведени из комбија и постројени у једну врсту. Јовановић му је са леђа пришао и држећи аутоматску пушку у рукама, врхом цеви пушке почео да га удара по леђима што је трајало око 20 минута. У једном тренутку то је видео један припадник полиције који га је позвао да крене са њим у пријемну канцеларију, он је пошао, а опт. Јовановић Милорад је остао испред, при чему оштећени [redacted] није могао да определи да ли је оптужени наставио да туче неког другог. Након што су од свих лица доведених из Лушци Паланке узети подаци, из пријемне канцеларије су спроведени у гараже фирме "Бетонирка", где је остао до 27.06.1992. године, када је заједно са још 39 заробљених лица несрпске националности одведен у логор на Мањачу. Навео је да и данас осећа болове у пределу леђа, да има свакодневне психичке трауме, а медицинску документацију, не поседује. После злостављања био је у логору Мањача 6 месеци, након чега је пребачен у Карловац и одатле је отишао у Енглеску, где је даље лечен.

Коментаришући фотодокументацију из списа предмета, сведок потврђује да су на фотографијама остаци дома "Симо Миљуш", при чему објашњава да је приземље, односно подрум иста просторија, док је на спрату била библиотека. Такође, на фотографијам се виде и остаци зграде где је било смештено Полицијско одељење у Лушци Паланци и део подрума "Симо Миљуш", а на фотографијама је препознао и себе.

Навео је да је повратку из Енглеске, 1996. године чуо да је Јовановић тукао и [redacted] и то [redacted] из Модре и његове синове [redacted] и [redacted]. Није му познато који је од њих двојице подлегао повредама, пошто су обојица покојни, чуо је причу да је [redacted] од задобијених повреда од стране опт. Јовановића преминуо. Колико се сећа, са њим у то време није био [redacted]

Оштећени [redacted] се придружио кривичном гоњењу и истакао одштетни захтев.

Сведок [redacted] је испитан дана 17.09.2012. године у просторијама ПУ Сански Мост, као и на главном претресу дана 18.01.2019. године. Навео је да је родом из села Модра, Општина Сански Мост и да је тамо живео до почетка рата у БиХ, а и тренутно живи у истом месту. Пре рата, до маја месеца 1992. године радио је у "ДОО Унис" у Лушци Паланци. У то време живео је у заједничком домаћинству са супругом [redacted] и [redacted] малолетне деце а 27.05.1992. године када је политичка странка СДС Сански Мост заједно са својом војском и полицијом преузела власт на целом подручју општине Сански Мост почели су прогони несрпског становништва. Даље је навео да је српска војска коју су сачињавалаи Срби са подручја општине Сански Мост и суседних села вршила такозвана етничка чишћења села где су живели муслимани, палили су куће, убијали људе, пљачкали имовину. Српска војска је улазила у њихова села са комплет наоружањем и одвајала мушкарце од жена, вршила претрес

њихових кућа. Једном приликом групи од девет људи међу којима је био и он, наредили су да се сами јаве код локалне амбуланте у селу Липник, које је иначе било настањено српским становништвом. Том приликом, присутни су били, осим њега, још и [redacted], а када су дошли до поменуте амбуланте, војници војске РС су их затворили у неки магацин, а затим су их одвезли у ПС Сански Мост. Главни војник за пријем код амбуланте био је [redacted], као и син [redacted] Липника а у полицијској станици нису задржали, већ су их одмах пустили кућама.

Оптуженог Јовановић Милорада познаје, живели су село до села, ишли су у исту школу имају њиву до њиве, познаје добро и његовог оца [redacted] „[redacted]“, са Јовановићем никада није нешто сарађивао или имао ближе контакте. Последњи пут га је видео једном приликом у јуну месецу, али се сакрио како га Јовановић не би видео, јер су тада већ почела одвођења муслимана, па су сви били уплашени за своју безбедност.

Објаснио је да се сећа да је дана 05.07.1992. године била недеља, када је у њихово село дошла војска Републике Српске и опколила га. Одвојили су мушкарце од жена и на силу их отерали на Модранске баре. Српском војском је тада командовао официр Брајић, кога је он познавао из виђења. Одвојили су њих 40, требало је све да их поведу са собом, али пошто су имали мали камион који је возио [redacted] из Лушке Паланке и како је на камион могло да стане само 20 људи, [redacted] је одабрао њих 20 и наредио им да уђу у камион, говорећи за њих да су муслимански екстремисти и зелене беретке. Са њим су у камион ушли [redacted] и било је још цивила чијих се имена не може сетити. Том приликом су их одвезли у Лушку Паланку испред куће спомен дома "Симо Миљуш". Пред овај објекат пристигао је убрзо још један комби плаве боје који су возили полицајци. Видео је да из комбија изводе [redacted], па су их све затворили у приземље ове куће. Испред овог "логора" је био у то време резервни полицајац [redacted] кога је од раније познавао, јер су радили у истој фабрици. Навео је да су у предвечерје истог дана њега позвали полицајци [redacted], као и још један резервни полицајац који је радио на сепарацији у руднику Хусимовци, а том приликом су осим њега, позвали и [redacted], одвели су их на спрат куће, где су их полицајац [redacted] и овај резервни полицајац тукли. Видео је како их туку и а чуо је и како јаучу од удараца, а касније је видео и да су крвави по лицу.

Даље је навео да су наредног дана водили затворенике у зграду полиције која је била удаљена од куће "Симо Миљуш" око 100 метара, а у тој згради су их саслушавали војни полицајаци [redacted] [redacted], [redacted] који је имао радне рукавице на рукама, као и још неки које он лично није познавао. Објашњава да је [redacted] и [redacted] познавао од раније, да су га њих двојица тукли палицама, рукама и ногама и нанели му повреде од којих није могао да хода. Сећа се да га је тукао и војни полицајац звани "шајтовић". Дан након што су их привели, то премлаћивање је трајало све до ноћи, а од последица премлаћивања преминуо је [redacted] [redacted], кога су из полицијске станице донели у бесвесном

стању. [redacted] у таквом стању донео [redacted] и сместио га код њих у приземље. [redacted] био сав крвав и модар, да је тражио воду. Десетак минута након што су му дали воду, он је преминуо, а све то је гледао његов отац, [redacted] који је јецао и гласно плакао. Након тога, пред саму ноћ, чувар у логору Праштало [redacted], наредио је [redacted] и још некоме да мртво тело [redacted] однесу на спрат логора што су они и урадили. Кроз прозор је видео да у једном тренутку из правца зграде милиције излазе [redacted] и [redacted] особу од које су тражили да прегледа тело [redacted]. Она је то одбила, јер је било очигледно да је [redacted] био модар по целом телу. Сутрадан у логор дошао [redacted], који је наредио да мртво тело [redacted] војни полицајци који су га и убили одвезу у село Модра и да га сахране. Познато му је да је када је обављана његова ексхумација тело било у црној врећи.

Истакао је да су [redacted] убили [redacted] и [redacted]. Даље наводи да није био у дому "Симо Миљуш" када су ту доведени [redacted]. Чуо је да је [redacted] убијен у том "логору", а да је [redacted] одведен из овог објекта и да му се од тада губи сваки траг. Познато му је да су цивилни полицајци из села Модра одвели [redacted] и да му се губи траг. Познато му је да је [redacted] из куће одвео Јовановић Милорад и још један полицајац.

Трећег дана боравка у „логору“ полицајци су наредили да изађу, све су их ставили у један камион и одвезли у „логор“ Крингс у Санском Мосту, а након тога је пребачен у логор Мањача где је остао до 16.12.1992. године.

Сведок оштећени [redacted] испитан дана 27.09.2007. године пред Управом полиције сектор криминалистичке полиције Кантоналног МУП-а у просторијама Треће ПУ Сански Мост, као и на главном претресу дана 18.03.2019. године, навео је да је пре рата живео у насељу Фајтовци, у то време није био запослен, живео је у домаћинству са супругом, мајком и једним дететом. Почетак рата затекао га је у Фајтовцима, сматрао је да не треба нигде да се склони. У Санском Мосту, у насељу Фајтовци, српска полиција и војска су хапсили и одводили Бошњаке, па су тако одведени извесни [redacted] и други из околних места. Он је углавном био у кући, јер га је било страх да се било куда креће.

Сећа се да је 14. или 15. јуна 1992. године, у послеподневним часовима по њега дошао око 14,00 сати комби који је припадао „Шумарству“, кога су Бошњаци звали "купилица", јер се у њега купило становништво и одводило. Том приликом дошли су полицајци Јовановић Милорад, [redacted] и други које није познавао, а у том комбију били и [redacted] и још нека друга лица којих се не сећа и одведени у логор музеја „Симо Миљуш“. Пре него што су их увели у комби "купилицу", сећа се да је [redacted] рекао да морају да "покупе ове екстремисте", мислећи на њих, с тим да их у комбију нису тукли. Када су стигли до спомен музеја "Симо Миљуш", ту су сместили њих петорицу- шесторицу, а касније су у просторије овог музеја довођени и други мештани из Модре, Лукавице, Вакуфа, Горице и Напреља.

Опуженог Јовановић Милорада познаје из села Липника, мада му у то време није знао име, касније се распитао како се зове. Јовановић је у то време имао око 22 године и колико му је познато радио је на неком пољопривредном добру. Јовановић је на себи имамо обичну полицијску униформу.

Објаснио је да је спомен музеј "Симо Миљуш" кућа која се састојала од подрума, где су били затварани људи, два-три степеника су водила на спрат овог објекта, где су се налазиле четири собе, а између две мање собе је било степениште, док су врата била до пола од стакла, тако да се могао видети и чути разговор.

Након што му је предочена фотодокументација из списа предмета, оштећени [redacted] [redacted] је на фотографијама на страни 74 списа, препознао кућу "Симо Миљуш" и потврдио да је тако изгледала.

Првог дана када су доведени у „логор“ музеј „Симо Миљуш“ размештени су по просторијама. Видео је да је опт. Јовановић Милорад након 20 минута пошто су доведени, почео да испитује Бајазита и да га туче, да га је тукао полицијском палицом по леђима и целом телу. То ударање је трајало између 20 и 30 минута, а када је престао да га туче, наредио је [redacted] да клекне на колена и да руке са испружена три прста подигне и наслони на зид, те да тако стоји. Након тога Јовановић је отишао, али је [redacted] пошто није видео да је овај отишао, наставио да чучи, све док му није рекао да је Јовановић отишао. Објаснио је да је све ово био у прилици да види, јер да би Јовановић Милорад уопште дошао до собе где је био Бајазит, морао је да прође и кроз собу у којој се он налазио. Истакао је да њега том приликом Јовановић Милорад није дирао.

У јутарњим сатима је на спрату доведен извесни [redacted] из Скуцаног Вакуфа, мисли да се зове [redacted]. [redacted] је био сав крвав, јако претучен и дошао је у просторију у којој је био [redacted]. Истог дана у логор су улазили [redacted] и полицајац [redacted] [redacted], али они нису никога тукли. Сећа се да је видео да су људи одвођени, једино што је видео то је да их воде према полицији, а враћали су их претучене. [redacted] су такође одводили и враћали претученог. Сећа се да су [redacted] касније тукли и у соби, али не зна име полицајца који га је тукао.

Није сигуран, мисли да је трећег дана боравка у кући [redacted], чуо глас [redacted] [redacted] у просторији где је био [redacted], међутим он није гледао у ту просторију јер није смео. Четвртог дана боравка по њега је дошао полицајац нижег раста и одвео га је у полицијско одељење, односно у канцеларију командира [redacted] [redacted]. [redacted] га је тада прво питао: „где ти је пушка“, а када је одговорио да нема пушку, [redacted] је изашао из канцеларије, а у канцеларији је остао Јовановић Милорад, који је почео да га туче палицом по целом телу, ударао га је око 10-так минута, након чега је ушао Славко и наредио да престане да га удара. Јовановић Милорад га је том приликом ударао палицом по грудном кошу. Он је знао да је [redacted] командир, али је тада закључио да се он за све пита и да је он у ствари главни. Наводи да је оваква врста испитивања трајала по 10-так минута наизменично, при томе мисли на испитивање од стране [redacted], који је након тога излазио, а у међувремену га је Јовановић Милорад тукао. Све време га је

испитивао командир [redacted], а Јовановић га је само тукао. Добро сећа да је био пети пут када је [redacted] ушао и питао га зашто не призна где му је пушка, на шта му је он одговорио „[redacted], ја те добро познајем, и размишљам да признам да поседујем пушку само да ме престанете туђи, али знам да ћете после тога захтевати од мене да нађем ту пушку коју заиста нисам имао“. Након ових речи [redacted] му је наредио да устане, а полицајац Јовановић Милорад држећи палицу у рукама, окренуо се брзо за 360 степени и свом снагом га палицом ударио у предео карличне кости, од ког ударца скоро да није осећао десну ногу. Такође, напомиње да је до њега приликом испитивања од стране [redacted] седео милицајац коме не зна име и презиме, и који му је на слепоочницу наслањао пушку и окидао окидачем на празно, а затим поново репетирао и исто то понављао, при чему он није знао да ли је метак убачен у цев и да ли ће га убити. У том периоду није поседовано никакву пушку, имао је само један пиштољ који је био легалан и који је предао председнику СДС-а [redacted].

Што се тиче [redacted], сећа се да га је видео када је вођен у полицију и сећа се да је у тренутку када га је он видео, [redacted] био уплашен и црвен, те да му је лице било прекривено отоцима. Навео је да је четвртог дана одвезен комбијем у Фајтовце и тада је пуштен кући.
Код куће је остао све до јула месеца, када су сви мушкарци из Фајтоваца покупљени и одведени на врх Киска, тамо су постројени у врсту, морали су да држе руке свезане иза врата и тада су неки од њих издвајани и ударани. У једном тренутку дошао извесни [redacted] [redacted], који им је рекао да спусте руке и саопштио им да могу да иду кући, при чему је један број присутних одведен у Кринс.

На главном претресу дана 18.03.2019.године није могао да препозна опт.Јовановић Милорада, а непосредно обраћајући му се рекао је: „Ви сте били главни батинаш“.

Оштећени [redacted] се придружио кривичном гоњењу, али није истакао одштетни захтев.

Сведок оштећени [redacted] испитан је дана 02.10.2007. године у просторијама ПУ Сански Мост и на главном претресу дана 18.03.2019. године. Навео је да је пре рата са женом и дететом живео у својој породичној кући у месту Скуцани Вакуф, општина Сански Мост и да се претежно бавио пољопривредним пословима од чега је хранио своју породицу. Пред сам рат, пошто је видео да стање није у најбољем реду, пре свега мисли на однос Срба према муслиманима, у селу су почели да се организују, а он је купио пушку марке „ПАП“ и 100 метака, све у циљу да заштити себе и своју породицу. У том периоду је отворио и једну малу кафану где су се скупљали мештани и где су разговарали о стању на њиховом подручју. Пушку је купио од извесног [redacted] лимара, а осим њега, било је и других лица из Скуцаног Вакуфа који су куповали оружје преко [redacted], неки су од њега узимали аутоматске пушке, неки „паповке“... Навео је да су чули на радију и гледали на телевизији да је рат у Босни већ почео, да су многи градови већ били нападнути, као и градови у њиховом окружењу попут Приједора, Босанске Крупе и Бихаћа и знали су да је дошао ред и на њих, али су ишчекивали и нису имали никаву војну помоћ да се

супротставе српској војсци која је била до зуба наоружана. Крајем месеца маја 1992. године, не сећа се тачно датума, чули су на радију да се позивају мештани Скуцаног Вакуфа да предају оружје у полицију Лушци Паланци, а између осталих, прозвали су и име [redacted], како се звао његов отац, па је он мислећи да њега прозивају, отишао у полицију да се јави, с обзиром на то да пушку није поседовао његов отац, већ он. Тог истог дана је узео своју пушку и отишао у станицу милиције у Лушци Паланци да је преда, јер се бојао да ће му српска војска убити оца и фамилију. Након што је предао пушку, узели су изјаву од њега и питали га где је купио пушку, од кога, а када је потписао неки папир, пустили су га кући. Објаснио је да је након 21. дана, од овог догађаја, у њихово село 15.06.1992. године дошао комби који су они звали „купилица", који је возио муслимански народ, искључиво мушкарце, у Лушци Паланку, на испитивање.Том приликом и њега су покупили, а међу милицајцима је био присутан један [redacted] као и Милорад Јовановић кога је познавао пре рата. Са Милорадом и његовим пријатељима је често пре рата играо фудбал, састајали су се и дружили, али се за време рата он тотално променио. Навео је да не може да објасни шта се у међувремену догодило што је довело до тога да мржња коју су осећали Срби према муслиманима толико порасте и доведе до ових дешавања. На главном претресу одржаном дана 18.03.2019.године је навео да је дана 17.06. 1992.године дошла по њега милиција и одвела га у Лушци Паланку, а на питање браниоца „како се сећа баш тог датума?"рекао је „Господине Ви да сте били на мом месту Ви би памтили и секунду кад си рођен, само да Вам ја то кажем, јер када је у питању борба за опстанак и када оставиш дијете од 2,5 године код куће а одведу те људи који немају више срца , немају милости, би ли Ви памтили тај датум". То је нешто што то не може заборавити.

Када су га одвели у Лушци Паланку, затворили су га у музеј „Симо Миљуш" у једну малу просторију у којој је видео полицајца [redacted] из Календера, који је био сав претучен и крвав, затим [redacted], [redacted] и остале мештане околних села којих сада не може да се сети. Тог дана га је испитивао један униформисани војник који је имао шарено војно одело и шубару са „кокардом", само га је испитивао, није га тукао. Сећа се да је у његову собу у једном тренутку ушао Милорад Јовановић, питао га је где је [redacted], на шта му је одговорио да не зна, јер је пре тога већ био одведен, а Јовановић Милорад му је на то рекао „када не знаш где је [redacted], видећемо шта ћемо са тобом сутра када дође командир [redacted] [redacted]". Сутрадан га је један стражар одвео у станицу милиције, у канцеларију код командира [redacted] [redacted], који му је по уласку понудио да седне, али је он видео да у просторији нема столице. Приметио је да је под био сав од крви, као и околни зидови. Узео једну столицу која је стајала са стране, сео на њу, међутим [redacted] му је рекао: „ Јебем ти мајку, шта си ту сјео, сједи на под како сједиш у џамији" и он је морао да седне на под. Након тога га је испитивао за оружје, он му је рекао да му је пушку донео лично, [redacted] га је питао за митраљез, затим неку бојеву карту његовог села, али му је он на то одговорио да не зна ништа о томе, нити да поседује митраљез. [redacted] је након што је попио једну чашицу ракије са стражарем Јовановић Милорадом који је све време његовог испитивања држао у њега уперену аутоматску пушку, из ормана је извадио полицијску палицу – пендрек и рекао Јовановићу: „држи га на нишану и број до 100", након чега је [redacted] узео пендрек, почео да га удара по леђима и по целом телу, за које време је

Јовановић Милорад бројао ударце које му је задавао [redacted] [redacted]. Када је [redacted] завршио са његовим ударањем, почео је поново да га испитује за оружје, а затим је рекао Јовановићу да га води и да од њега ради шта год хоће, шта му је воља, те да му мора признати где је оружје и некаква борбена карта о којој је све време причао. Даље је навео да га је Јовановић Милорад извео из полиције и одвео према музеју, а успут га је ударао кундаком од пушке, ногама и рукама по целом телу, те да се добро сећа да је и сам од тих удараца падао и устајао, а да га је Јовановић све време тукао. Када је доведен у музеј, одвели су га у подрум, где су се налазила још двојица из Лушци Паланке, које су звали „Шајтови", један је био [redacted] [redacted] који је касније умро а био је присутан и Јовановић Милорад. Сећа се да је била ноћ и да су га крвнички тукли, а највише се у тој тучи истицао Јовановић Милорад. Јовановић Милорад је дошао на идеју да га обесе, након чега су нашли неки штрик, који су причврстили за главну греду која је држала кућу, завезали му ноге и обесили га за ноге за једну греду која је била на плафону и тако су га ударали док не би пао у несвест. Том приликом у подруму је тренутно био само он. У тој екипи их је било петорица. У једном тренутку у подрум овог објекта ушао [redacted] [redacted], који је видевши шта су од њега урадили повикао на њих и истерао их напоље и након тога га је скинуо са греде, тачније одсекао је штрик и спустио га на под. Дуле доста помогао, дао му је воду, чак му је саветовао да крене да бежи према Бихаћу. Међутим, он није могао да бежи, јер је био у страшном стању, претучен, једва је могао да стоји на ногама.

У музеју „Симо Миљуш" био је два дана, а највише га је тукао и на њему се иживљавао Јовановић Милорад, као и командир полиције у Паланци, [redacted] [redacted]. Након два дана боравка у музеју „Симо Миљуш" негде 17.06.1992.године њега су са још једним затвореником који је већ био у комбију пребацили у логор Бетонирку у Санском Мосту,а возио их је полицајац [redacted] испред музеја било сигурно 5-6 полицајаца који су ту стражарили.

Оштећени [redacted] [redacted] коме су предочене фотографије из списа предмета, потврђује да је на њима спомен музеј-кућа "Симо Миљуш", а да је он на фотографијама.

По доласку у „Бетонирку" су их сместили у гараже где је већ било доста људи и где је видео између осталих и [redacted] [redacted]. Навео је да је у „Бетонирци" колико се сећа, провео између 7 или 9 дана, био је у доста лошем стању, имао је два сломљена ребра, нису им дали да једу ни да пију.

Био је у Енглеској у болници око годину дана на лечењу и тада сазнаје да му је фамилија у Немачкој те се након 18 месеци састао се са својом фамилијом. Поседује медицинску документацију са рендген сликама, на којима се виде повреде на његовом телу.

[redacted] је познавао, био му је међу најближим комшијама, познавао је и његову супругу. Чуо је да је убијен у Лушци Паланци, али нема о томе непосредна сазнања.

Оптужени Милорад Јовановић на главном претресу дана 18.03.2019. године, када је испитиван оштећени [redacted] потврдио је да га

познаје, али негирао је да је икада са њим био на пићу и да су се дружили пре рата, при чему је истакао да му је познато да је [redacted] [redacted] критичном приликом тукао командир [redacted] [redacted], али категорично тврди да га он лично никада није ударио.

[redacted]

Оштећени [redacted] се придружио кривичном гоњењу, али је навео да у овом тренутку не истиче одштетни захтев.

Сведок [redacted] је испитан дана 11.09.2012. године у просторијама ПУ Сански Мост, као и на главном претресу дана 22.05.2019. године. Навео је да је са својом породицом пре рата живео у месту Напрељe, општина Сански Мост, која је од Лушци Паланке удаљено 6 до 7 километара. Тада није био запослен, бавио се пољопривредом и разним другим пословима и тако је издржавао породицу. Видео је да стање у друштву није добро, да све „мирише" на рат и да су његове комшије Срби из суседних села већ у то време били врло добро наоружани, при чему напомиње да ни он, нити његове комшије из места Напрељe нису поседовали оружје. Увече су пуцали из разног оружја из својих села према њиховом селу и тако вршили застрашивање њих из Напреља и околних муслиманских села. Даље наводи да је пре напада на Сански Мост и насилног преузимања власти од стране Војске Републике Српске и СДС-а послао породицу у Словенију, плашећи се за њихову сигурност, а да је код куће остао сам заједно са својим братом [redacted] и његовом женом [redacted]. При томе истиче да је код њих у Напрељу било релативно мирно и да је у том неком периоду чуо да је извршен напад на села Хрустово, Врхпоље и Чиркић. По преузимању власти у Санском Мосту, почеле су патње за Муслимане. Српска војска је долазила у њихово село, вршила претресе њихових кућа, том приликом су пљачкали њихову имовину, убијали људе, силовали и палили њихову имовину, одводили су цивиле од кућа на нека испитивања, а затим их на тим местима премлаћивали и слали у логоре. Из тог периода му је познат логор Мањача код Бања Луке, где је завршавала већина мушкараца Муслимана, али је он имао срећу да остане код куће и да на неки начин избегне одвођење у логор све до јула 1992. године, када су у поподневним сатима по њега дошли полицајци из Полицијског одељења Лушка Паланка, једним комбијем који су они звали „купилица". У комбију је било пар полицајаца, од којих је он препознао [redacted] [redacted], који је био активни полицајац из ПО Лушци Паланка. Са њим је било још пар резервних полицајаца које је знао из виђења. Њега је [redacted] [redacted] обавестио да ће се брзо вратити, да треба да дође на кратко на испитивање и он је онако како је био обучен код куће - у шортсу и

мајици и кренуо. У комбију је тада већ било пар његових комшија и то [redacted], [redacted], [redacted], [redacted] [redacted] из Фајтоваца и [redacted] звани „[redacted]“ из Скуцаног Вакуфа, довезли су их комбијем пред "логор", бивши музеј „Симо Миљуш“, ту су их истоварили и одвели их у просторије тог објекта, а њега је полицајац [redacted] одвео до зграде полиције која је била удаљена око 100 метара од логора. [redacted] му је том приликом рекао да му је командир [redacted] наредио да га доведу, а успут га је питао да ли има оружје, на шта му је одговорио да нема, јер му оружје није потребно.

Када су стигли пред одељење полиције, [redacted] му је рекао да сачека напољу, он је ушао унутра, убрзо се вратио и рекао му да нема командира [redacted] да ће морати да иде у затвор до сутра, када ће га командир испитати. Затим се [redacted] након овога поново вратио до просторија бившег музеја „Симо Миљуш“ у коме су били затворени људи и успут му говорио да призна да има оружје, претећи му да ће одатле отићи на леђима уколико не призна.

У приземљу објекта "Симо Миљуш" тада је било затворено више људи и није могао да види ко је све био доле На кратко је видео и било му је познато да су из места Модра, али не зна за судбину тих људи. Са њим су тада били [redacted]. Увели су их у приземље тог затвора, а пред саму ноћ је доведен и [redacted] [redacted] који је био активни полицајац и радио је до тада у одељењу полиције Лушци Паланци. Убрзо након његовог довођења дошао је један резервни полицајац који је почео да га удара. Објашњава да између просторија у којој се он налазио и просторије у којој је био [redacted], није било врата, па је добро чуо када је тај полицајац Јовановић Милорад, рекао [redacted]: „дође и на тебе ред“ и зна да га је ударао гуменом палицом, рукама, ногама, говорио му „брани се“ и настављао да га туче. Сведок је навео да је затим, кратко поразговарао са [redacted] и он му је саветовао том приликом да ништа не говори, да само ћути, да им се не пише добро. Након тога у просторију је ушао један официр са чиновима, обратио се [redacted] речима „види ти [redacted], дошао је ред и на тебе“ и тада је чуо да му се [redacted] обратио „где си [redacted]“ из чега је закључио да га познају. Полицајци су тада наредили [redacted] да стане уза зид, поново га је тукао Јовановић и тај официр који је ушао, при чему додаје да је ту ноћ у логору било њих петорица-шесторица, да су [redacted] сутрадан одвели и он га више није видео. Сведок наводи да је у овом објекту остао још две-три ноћи и у току његовог боравка у просторијама поменутог музеја, чуо је да је премлаћен [redacted] и да га је тукао резервни полицајац који је имао велику гушу, па су га зато звали „[redacted]“. Критичном приликом са њим у овом објекту није био и [redacted], али је од других затворених лица чуо да је [redacted] у том логору убио полицајац Јовановић Милорад. Лично није од раније познавао Јовановић Милорада, а можда га је некада и виђао. Сећа да је критичном приликом опт. Јовановић на себи имао војну униформу, те да је од осталих затворених цивила који су познавали Јовановића, сазнао како му је име. Јовановић Милорад њега није тукао.

Даље је навео да је познавао [redacted], знао је да је и он био затворен у просторијама музеја "Симо Миљуш". Једном приликом је пре него што је и сам затворен, видео кријући се иза своје куће да су путем водили пешице

везаног [redacted] кроз Напреље према Лушци Паланци. Зна да су [redacted] водили [redacted] из Фајтоваца и један високи човек који је син [redacted], био је позорник у школи у Фајтовцима и обојица су на себи том приликом имали униформе резервне полиције.

Познавао је и [redacted]. Чуо је да су [redacted] и његовог брата [redacted] такође приводили у овај логор. Познато му је да је Мујо подлегао повредама у логору, а за [redacted] судбину не зна. Испред своје куће је видео комби који је одвезао [redacted] тело. На крају додаје још и то да је негде у касну јесен 1992. године, он изашао из Босне.

Сведок оштећени [redacted] испитан је дана 25.08.2015. године у просторијама ПС Сански Мост, као и на главном претресу дана 22.05.2019. године. Навео је да су пре рата његова два брата, сестра, полубрат, његов отац , мајка и он живели у једној кући. Његов отац [redacted], као и мајка [redacted] бавили су се пољопривредом од чега су и живели. Сећа се да је дана 15.06.1992. године, у раним јутарњим сатима док је спавао код своје мајке, чуо јак ударац у улазна дрвена врата у ком моменту је из страха устао из кревета, а устала је и његова мајка [redacted] и упалила светло у соби. У тренутку када је упалила светло, у њихову собу је ушао њему познати [redacted] [redacted] који је био у маскирној униформи на којој је писало ћириличним писмом „Милиција“. [redacted] је тада код себе имао аутоматску пушку, док му се за појасом у белој футроли налазио пиштољ, након чега је у собу ушао њему такође из тог периода познат [redacted] [redacted], у маскирној униформи на којој је ћириличним писмом писало „Милиција“ који је код себе имао аутоматску пушку. Поред њих двојице, у собу у једном тренутку је ушао и извесни [redacted] из Лушци Паланке. Након што су ушли у собу, сви наоружани аутоматским пушкама, [redacted] им је рекао „јебем вам мајку балијску гдје вам је [redacted]“, на шта је његова мајка одговорила да је био сада са њима ту и да је легао да спава, после чега је [redacted] све њих избацио напоље и у том тренутку његова мајка Мина узима њега и осталу браћу и сестру за руке и изводи из унутрашњости куће кроз улазна врата. Док се кретао из куће видео је да су улазна дрвена врата поцепана, да су избијена из штока и да се налазе на поду. Када је изашао напоље, видео је још четири милиционера у мраку како стоје на четири ћошка куће. Тада он и његова породица одлазе до помоћног објекта који се налазио поред куће, у такозвани амбар за жито и он седа са мајком уз тај објекат. За време док су ту седели, у кући је чуо разбацивање ствари, ходање и осветљавање батеријама по тавану, као и раскривање црепа на крову куће. Након 15-так минута сва напред поменута лица која су била у кући, су изашла из куће, [redacted] им поново прети и пита где је [redacted], затим његову мајку отвореном шаком удара у главу, у пределу леве стране лица. Тада јој је [redacted] рекао да поручи [redacted] да се до 12 сати јави на пункт звани „[redacted]“ који се налази изнад каменолома, у месту Миљевци, у правцу Скуцаног Вакуфа, у засеоку [redacted]. Након тога је [redacted] позвао све присутне полицајце да пођу са њим. Отишли су пешице у правцу Велића, где им се на око 200 метара налазило службено возило полиције из Лушци Паланке, а у том возилу се налазило више лица из Скуцаног Вакуфа, које су иста ова лица претходно ухапсила у току ноћи у овом и другим засеоцима. Навео је да је по одласку полицајаца почело већ да свиће, а из кућа су излазиле уплашене комшије, које су се интересовале шта је било и зашто траже Деда. У том моменту се појављује

и његов отац [redacted], који се све време налазио у близини куће и који је посматрао сва дешавања која су се збивала у кући и изван ње. Његова мајка [redacted] му је саопштава да је долазила полиција и да му је рекла да се до 12 сати јави на пункт звани „[redacted]“, па је његов отац исто и учинио и у раним јутарњим сатима се упутио ливадом у правцу локалног пута који води од засеока Захировићи према Липнику и другим местима. Иначе његов отац [redacted] у том периоду није поседовао никакво ватрено оружје.

Тога дана се његов отац није вратио кући, али су чули од комшија да је [redacted] прошао поред куће извесног [redacted], која се налазила на 200 метара од њихове породичне куће и са којим је разговарао о томе где иде и коме треба да се јави, а док су [redacted] и његов отац разговарали, наишао је трактором [redacted] звани „[redacted]“ из Скуцаног Вакуфа са којим је [redacted] наставио пут у правцу Лушци Паланке.

Објаснио је да пошто тога дана [redacted] није дошао кући, наредног дана, у јутарњим сатима његова мајка [redacted] отишла је до куће [redacted] са намером да се интересује где се налази [redacted], међутим доласком пред кућу [redacted] истог не проналази код куће, већ његовог оца [redacted] који јој је рекао да [redacted] није код куће и да ће [redacted] након испитивања у полицији у Лушци Паланци доћи кући. Мајка им је то саопштила када је стигла кући, а неколико дана касније она одлази у Лушци Паланку са намером да се интересује шта се дешава са [redacted]. Навео је да је након њеном доласку кући из Лушци Паланке сазнао да ју је код музеја „Симо Миљуш“ зауставио полицајац и упитао куда иде, а када му је саопштила да је дошла да види где се налази њен супруг [redacted], полицајац кога она не познаје, саопштио јој је да су сви заробљеници пребачени на Мањачу. Након неколико дана, његовој мајци [redacted] је у полицији у Санском Мосту где се интересовала за [redacted], речено да се он налази на Мањачи.

Након 15-так дана од одвођења [redacted] пред њихову кућу дошло једно лице српске националности и саопштило им је да је [redacted] убијен, да га је пронашао у црној врећи баченог на сметлиште изнад Лушке Паланке у правцу места Поткрај, поред пута Е-405. Наведено лице им је тада такође саопштило да је тада отворио црну врећу, да је у истој препознао [redacted], након тога је отишао у полицију и рекао им да склоне леш који су бацили на ово сметлиште. Када је чула ту информацију, његова мајка није одлазила у Лушку Паланку из страха да се њима нешто не деси, као и да се не деси нешто лицу које им је дало ову информацију. После тога он и његова породица нису имали никакве информације о [redacted]. Након изласка из места Скуцани Вакуф и одласку у Травник, у августу 1994. године, код њих дошао извесни [redacted] из Скуцаног Вакуфа, који је такође боравио у просторијама музеја „Симо Миљуш“, којом приликом је саопштио његовој мајци [redacted] и осталој породици да је [redacted] убијен у музеју „Симо Миљуш“ у Лушци Паланци, свега неколико дана након што је ту доведен. Поред тога, обавестио их је и да је [redacted] преминуо од задобијених повреда које је су биле последица премлаћивања од стране полиције у Лушци Паланци, у чему се нарочито истицао полицајац Јовановић, од чијег премлаћивања је [redacted] и преминуо. Од [redacted] су сазнали да је [redacted] преминуо у музеју, у коме су он и остали цивили који су доведени, били окренути главама у правцу зида

када га је Јовановић тукао, а касније су од [redacted] и [redacted], који су такође били у логору Мањача, сазнали да су лично видели полицајца Јовановића да је тукао [redacted] у музеју и тренутак када је он подлегао задобијеним повредама. [redacted] им је рекао да је он након премлаћивања [redacted] у овом музеју, када је Јовановић изашао из поменутог "логора", пришао [redacted], подигао његову главу, ставио себи на ноге, када је још давао знаке живота, након чега је преминуо.

Даље је навео да се по ослобођењу Санског Моста са породицом вратио у Сански Мост у место Скуцани Вакуф, да је наставио са прикупљањем сазнања о проналаску посмртних остатака његовог оца [redacted] и тада су сазнали да је [redacted] звани „[redacted]“ који је пре рата био месар у Лушци Паланци, одвезао леш [redacted] запрегом у Грмеч и укопао га у Мајкића ували. По добијеним сазнањима заједно са [redacted] и осталим мештанима Скуцаног Вакуфа, отишли су на наведену локацију где су прекопавали терен, али нису пронашли леш [redacted], међутим било је предмета у смећу као што је ковани новац, српски динар, коришћен у рату у периоду 1992.1995. године, тањири, остаци кукуруза и другог крутог смећа.

Навео је да је пре неколико година он заједно са својим полубратом [redacted] дошао до информације од стране [redacted] званог „[redacted]“ из Поткраја, да се он чуо са [redacted], да му је пренео да је [redacted] након убиства одвезао [redacted] у непознатом правцу по његовом наређењу и да ће тако сведочити и на суду. Након добијене овакве информације, његов полубрат [redacted] и снаха [redacted], заједно са [redacted] упутили у Бања Луку, где станује [redacted]. Обавили разговор са њим и [redacted] им је саопштио да је након убиства [redacted] у музеју у Лушци Паланци, леш са запрегом превежен у правцу Мајкића увале, где га је сахранио, односно укопао [redacted]. Они су касније претраживали тај терен где је по причи сахрањен [redacted], али нису ништа пронашли.

Објаснио је да је за оптуженог Јовановић Милорада, чуо кроз пар месеци након овог догађаја да он вози плави комби "купилицу" којим је скупљао муслимане по селима око Санског Моста и одводио их. Током рата са њима се дружио, све време је чувао и обезбеђивао њихове куће, јер су они имали полицијску заштиту, будући да је у Скуцаном Вакуфу остао мали број муслимана, на десној обали, док је лева обала била исељена. Јовановић Милорад никада није хтео да уђе у њихову кућу на ручак, иако се са њима дружио. Сазнао је тек 1994. године да је опт. Јовановић Милорад убио његовог оца.

На главном претресу одржаном дана 22.5.2019. године, након што је суд сведоку предочио да је оптужени Милорад Јовановић навео да је у његовој кући најмање 10 пута ручао, сведок је истакао да никада у његовој кући није ручао. Након тога оптужени Милорад Јовановић је навео „Ма пред кућом јели“.

Последњих неколико година више пута је давао изјаве на околности нестанка његовог оца [redacted], да и даље траже његове посмртне остатке који до данас нису пронађени.

Сведок [redacted] [redacted] се придружио кривичном гоњењу и истакао одштетни захтев.

Сведок [redacted] [redacted] испитан је дана 16.10.2015. године на записнику пред Кантоналним тужилаштвом Унско-Санског Кантона Бихаћ, као и на главном претресу дана 28.06.2019. године. Навео је да је пре рата живео у родном месту Фајтовци, општина Сански Мост све до 10.10.1995. године. Почетком оружаних сукоба, тачније када су почели нереди у Хрватској, мисли да је то била 1991. година, он је војно мобилисан као резервни полицајац, а њихова база је била у Доњем Каменграду, СЈБ Сански Мост, ПО Лушци Паланка. Навео је да је у пролеће 1992. године по распореду припао ПО Лушци Паланка, где је остао до краја 1992. године, после чега је добио прекоманду у Шесту санску бригаду, Другу чету, Други батаљон. Његов задатак као резервног полицајца је био да обилази сва стражарска места и рад на пункту на врху Киска, као и да заједно са колегом [redacted] [redacted] контролише проток саобраћаја и цивила. Од наоружања су поседовали пушкомитраљезе, аутоматске пушке, коју је и он лично дужио, затим је имао свој пиштољ. Палице нико није дужио. Није му познато да је опт. Јовановић Милорад који је у то време био резервни полицајац, било кога тукао и малтретирао. Познато му је да су [redacted] [redacted] и Јовановић Милорад била два полицајца у Липнику који су дежурали у том реону, ноћу су обилазили и контролисали страже, а дању патролирали, јер су кроз то место пролазиле наоружане групе цивила, или "банди", како су их они тада називали.

Када је у питању судбина цивила [redacted] [redacted] из Модре, [redacted] из Скуцаног Вакуфа и [redacted] [redacted] из Окреча, навео је да ниједно од наведених лица не познаје, нити ми је позната њихова судбина. Познато му је да је [redacted] у једној од група кренуо из села Окреча према Бихаћу, Сазину, према Петом корпусу, а по повратку је наишао на село Будим у коме су се налазиле Шеве, иначе је реч о српском засеоку. Ту су Срби чували стражу, чували своје породице, између осталих су, критичном приликом на стражи били [redacted]. Зауставили су [redacted] пушку, разоружали га и предали га њему и [redacted]. [redacted] је он лично одвео у њихову команду, у кућу [redacted], где је над њим одговорност преузео командир њиховог вода, [redacted], а затим су га предали [redacted] [redacted] на пункту на Витороги, којом приликом је колико му је познато, али није сигуран, са [redacted] заједно био и Јовановић Милорад. Вуковић и Јовановић су тада преузели [redacted] [redacted], били су у аутомобилу марке "Голф" и даље му је непознато шта се десило са [redacted], каква је његова судбина.

Када су у питању просторије спомен музеја "Симо Миљуш", навео је да му није било познато шта се тамо дешавало, а познато му је да су лица која су привођена испитивана у Санском Мосту. [redacted] [redacted] је био у полицијској станици у Лушци Паланци и све њих је контролисао, с обзиром на то да је био у активном саставу полиције, а они су били резервисти. Објаснио је да када су ишли да приводе нека лица, увек су ишли припадници активног састава полиције испред резервних полицајаца јер су имали више искуства. Они су као резервисти били практично њима подршка.

Навео је да познаје [redacted], да су заједно одрасли, да је [redacted] одрастао у једној бројној и великој породици, доста сиромашној, тешко су живели, радио је као полицајац у Лушци Паланци, а командир му је био [redacted]. Почетком рата је [redacted] био један од екстремнијих, није одмах хтео да преда наоружање које је имао, али када је присиљен, предао је и оружје и униформу. Познато му је да је [redacted] одведен у Сански Мост. Није могао бити малтретиран у Лушци Паланци, јер када је одведен у Сански Мост, након тога се није враћао у Лушцу Паланку. То му је познато, јер је лично био на пункту у Фајтовцима, тако да би морао да прође поред њега, што се није десило.

Сведок [redacted] је, након што му је предочена фотодокументација из списа предмета, на страни 74/23 и 75/23 изјавио да је на фотографијама родна кућа „Симе Миљуша“, хероја из Другог светског рата која је сада срушена.

Сведок [redacted] испитан је пред Управом полиције сектор криминалистичке полиције Кантоналног МУПа дана 30.10.2007. године у просторијама СЈБ Приједор, пред Кантоналним тужилаштвом Унско-Санског кантона Бихаћ дана 16.09.2015. године, као и на главном претресу дана 28.06.2019. године. Навео је да је пре рата са породицом живео у свом родном месту Миљевци, општина Сански Мост и да је био запослен у предузећу „Унис – ТИА“ у Лушци Паланци, где је обављао послове бравара монтажера. Када је почео рат на простору Босне и Херцеговине, мобилисан је у резервни састав милиције и распоређен на место резервног милиционера у Одељењу милиције у Лушци Паланки, а које је било у саставу тадашње СЈБ Сански Мост. Командир је био [redacted]. У почетку је радио на контролним пунктовима, а највише је радио на пункту Виторога – Бошњачки пут. У то време милиција је вршила привођења муслимана за које су сумњали да поседују ватрено оружје, а по налогу њиховог старешине [redacted]. У привођење људи ишли су једним комбијем, претежно их је ишло око 7 до 8 милицајаца, при чему су људе приводили у Одељење милиције Лушци Паланки где их је прво испитивао командир [redacted]. У кући музеја „Симе Миљуша“ било је затворених људи, а од људи које је познавао а који су тамо били затварани су [redacted] звани „[redacted]“, браћа [redacted] и [redacted], њихов отац [redacted], а било је још других лица којима је имена заборавио. Познато му је да је у кући „Симе Миљуша“ било претучених људи, али није му познато ко их је тукао. Сећа се да је једног момка видео који је био у поткошуљи, који је на пределу рамена имао маснице као последица удараца.

Познато му је да је [redacted] био претучен, да је лично видео да су га претукли и да су га замотавали унутар јагњеће коже и тако га превијали. Након 5 до 6 дана пустили су га кући. Објаснио је да је у међувремену је, како наводи сведок [redacted], он одлазио на ратишта и по 15 дана, а када се враћао, радио је у станици милиције.

[redacted], званог „[redacted]“ је видео у у кући „Симе Миљуша“, сећа се да га је, једном приликом када је ушао у његову собу „[redacted]“ загрлио и плакао, говорећи му да не може више да издржи, али му је он на то одговорио да му не може помоћи. У његовим очима изгледао је јадно, деловао му је

погубљен, изгубљен и све време док су разговарали он је чучао и плакао. Није видео повреде на [redacted], јер није пуно ни загледао, сећа се да је био сав прашњав, умазан, уплакан, а и услови у кући „Симе Миљуша“ нису били никакви.

Даље је навео да се сећа да су једном приликом привели и [redacted], кога је познавао. Не сећа се ко је тада још од полицајаца био са њим а предали су га колегама који су дежурали у кући "Симо Миљуш". Колико се сећа, просторије "Симо Миљуш" обезбеђивали само резервни полицајци. Од резервних полицајаца су му је познати [redacted], полицајац [redacted] и [redacted] звани [redacted]. Након што је [redacted] одведен у просторије дома "Симо Миљуш", није више чуо ништа о њему и није му познато шта се са њим десило.

Када је у питању [redacted], навео је да је њега слабо познавао, пошто је живео 4-5 километара од његовог села. Сећа се да је био омален човек, да је имао брчиће и да је био из Скуцаног Вакуфа. Сећа се такође и тога да је, када је једном приликом са пункта у јутарњим сатима дошао у Лушци Паланку, чуо од других људи да је повредама подлегао један човек у кући „Симе Миљуша“. Тада је ушао у кућу и видео како мртав лежи [redacted]. Чуо је да је [redacted] умро од последица премлаћивања, али не зна ко га је тукао. Када је видео ту сцену, био је веома погођен, након чега је отишао кући и даље му није познато шта се десило са телом покојног [redacted].

На главном претресу одржаном дана 28.06.2019. године навео је да је у тренутку када је ушао у спомен дом "Симо Миљуш", [redacted] видео како лежи мртав у једној просторији, која је вратима била одвојена од просторије у којој су били браћа [redacted] и то [redacted] и било је још браће, чијих се имена не сећа, при чему наводи да су врата између ових просторија била отворена.

Оптуженог Јовановић Милорада познаје, био је резервни милицајац код њих у одељењу, према њему је био добар, међутим не зна какав је био према осталима. Њему лично се нико од присутних муслимана који су били затворени, није никада пожалио на Јовановића.

Сведок [redacted] испитан је дана 04.09.2015. године пред Кантоналним тужилаштва Унско-Санског Кантона Бихаћ, као и на главном претресу дана 17.09.2019. године. Навео је да је пре рата живео у Санском Мосту у насељу Лушци Паланци, где се доселио 1984. године када је и почео да ради као активни милицајац у милицијском одељењу у Лушци Паланци, а да га је почетак оружаног сукоба на подручју општине Сански Мост, као и ратног стања у Босни и Херцеговини затекао такође у Лушци Паланци као активног милицајца и војног обвезника. У периоду јуна-јула месеца 1992. године по распореду службе обављао је послове вође сектора. Активних милицајаца у том периоду било је око 15-16. Све задатке је добијао од командира [redacted]. Његов посао је био да заједно са својим колегама како из активног, тако и из резервног састава милиције по задатку иде у привођење цивилног становништва у села Скуцани Вакуф, Фајтовци, Напреље, међутим, у тим ситуацијама никада није био вођа патроле. Најчешће у патролу са њим ишли су: [redacted]

[redacted].
Патроле су се мењале према распореду службе и у зависности од тога ко је био у смени. Приведена лица предавали су командиру станице. Њихов задатак привођења увек се завршавао кад приведена лица предају дежурној служби која их спроводи на испитивање. Навео је да он није учествовао у привођењу ових лица, али му је познато да је било привођења и да су муслимани хапшени због сумње да поседују оружје. Са приведеним лицима командир [redacted] обављао разговор на околности поседовања оружја.

Могуће је да су са њим у привођења ишли и Јовановић Милорад и [redacted], али их је он у принципу избегавао, будући да су били проблематични, с тим што је на главном претресу навео да је [redacted] био проблематичан, а не Јовановић. Конкретно, са [redacted] [redacted] је имао лоше односе и пре рата, а што се тиче Јовановић Милорада, познато му је да је он најчешће био код [redacted] [redacted] у станици јер су из истог села. [redacted] [redacted] га је и запослио и био је увек са њим у истој смени. Јовановић је био храбар младић у то време.

Даље је навео да му је познато да је у просторијама куће "Симо Миљуш" било премлаћивања цивилног становништва.

Испитан дана 04.09.2015. годинепред Кантоналним тужилаштвом Унско-Санског Кантона Бихаћ навео је да се сећа једног догађаја када је враћајући се са терена, у ходнику у станици милиције видео [redacted] [redacted] кога је познавао од раније, као сељака који је често долазио у Паланку суботом када је била пијаца. Када га је угледао тога дана, [redacted] [redacted] је био претучен, збуњен, и тражио је воду. Сећа се да му је милицајац Јовановић Милорад додао флашу са нафтом, и када је [redacted] нагнуо да отпије гутљај нешто је опсовао сам себи, Јовановић се насмејао. Објаснио је да је гласно и бурно реаговао, окренувши се према њему и рекавши му „јебо ти он мајку, па шта то радиш?“.

На главном претресу навео је, да је тачно да је рекао да је била нафта али када је размишљао, није му јасно да ли је флаша била од нафте али мирис нафте је био. Можда је погрешио када је дао изјаву, можда и није била нафта. Навео је да се не сећа шта се после тога дешавало са [redacted] и да ли је одведен у музеј "Симо Миљуш".

У просторијама музеја "Симо Миљуш" видео је и препознао [redacted] [redacted] из села Фајтовци где је држао кафану. Сећа се да му је глава била натечена и да је имао повреде на лицу, међутим, није видео ко га је тукао, нити где га је тукао. Мисли да су испред музеја „Симо Миљуш“ стражу чували припадници резревног састава милиције.

Сећа се ситуације када је на разговор приведен [redacted] [redacted], кога познаје јер је такође био милицајац и пре рата је радио са њим. Био је у станици код командира [redacted] али му није познато ко га је привео и зашто је био том приликом код [redacted]. Том приликом када је видео [redacted] [redacted] није био у просторији у којој је био [redacted], него је био у другој просторији. На главном претресу одржаном дана 17.9.2019. године када му је суд предочио исказ [redacted], у делу у коме је навео да га је

Јовановић спровео у зграду милиције и увео у канцеларију код [redacted], сећа се да су у тој просторији били активни милицајац [redacted] и резервни милицајац [redacted] звани [redacted], да у току испитивања није мучен нити малтретиран, сведок је објаснио да је после ушао у канцеларију и дао му цигарету да запали, а након тога је био у другој просторији, у дежурној служби.

Објаснио је да су у кући „Симе Миљуша" и то у подруму била привођена лица. Био је тамо само једне прилике и са пет до шест метара од улаза погледао је, врата су била отворена и видео је притворена лица.

Навео је да први пут чује за име [redacted] и да му ништа познато у вези са овим лицем.

Чуо је за [redacted], али га није лично познавао. Једном приликом када је дошао на посао, неко из дежурне службе му је рекао да уђе у комби и да треба да иду у Кочарницу. Када је ушао у комби, видео је да је на месту возача [redacted], позади је био [redacted] и још неке колеге полицајци којих не може да се сети, док је он седео напред. Када су стигли до средине пута између Лушци Паланке и хотела Кочарница, до места које су мештани звали [redacted], возач је скренуо десно на макадамски пут. У том тренутку, када су његове колеге почеле да излазе из возила, он је приметио тело мртвог човека које је лежало на поду задњег дела комбија. Навео је да се због овакве ситуације наљутио и одмах отишао са лица места у Паланку. Након овог догађаја њега нико ништа није питао, нити је ико причао о ономе што се десило. С тим у вези истиче да се осим [redacted] не сећа ко је све од колега био присутан критичном приликом. Нити може да се сети и опише изглед леша, зна само да је била у питању мушка особа. Месец дана након овог догађаја, када је обилазио терен, свратио је пред кућу за коју се касније испоставило да је кућа [redacted] и тада га је његова мајка питала да ли можда зна шта се са њим десило, па је он тада и схватио да је сигурно управо [redacted] био леш који је видео у комбију критичном приликом.

Сведок [redacted] испитан дана 15.10.2015.године пред Кантоналним Тужилаштвом Унско-Санског Кантона Бихаћ, као и на главном претресу дана 04.11.2019. године, навео је да је пре рата живео у Санском Мосту, у месту Бојиште и радио је у фирми "ШИП-Сана", у радној јединици Лушци Паланци, а као резервни милицајац је мобилисан 1991. године у милицијско одељење Лушца Паланка где је остао две године, када је прекомандован у 6. Санску бригаду Војске Републике Српске, тачније у инжењерију. Према ратном распореду у вези са милицијским пословима у Лушци Паланци за период јуни-јули 1992. године, навео је да је био распоређен на пословима возача комбија плаве боје марке "ТАМ" који је био мобилисан из "ШИП – Сана" за потребе полиције. Поред њега је тај исти комби још возио и [redacted], који је био помоћник командира и пре рата је заједно са њим радио у поменутој фирми.

По налогу командира [redacted] одлазио је у привођења цивилног становништва несрпске националности у села: Модра, Фајтовци, Напреље, Скуцани Вакуф, комбијем превозио цивиле до објекта "Симо Миљуш" где су били затварани. Објаснио је да се патрола састојала од најмање три активна

полицајца, а понекад и два, три или четири резервна полицајца који су били у смени. Од тих полицајаца које је возио у привођења сећа се [redacted] а од резервних полицајаца сећа се [redacted]. Спровођење наредбе лишења слободе и привођења ових цивила вршила тако што би он паркирао комби на око сто метара од куће лица које треба да буде приведено, затим је припадник активне полиције ишао од куће до куће и саопштавао људима да треба да крену са њима и уђу у комби, он их је онда комбијем одвозио до затвора "Симо Миљуш", а патрола која је са њим у комбију их је уводила у просторије ове куће, испред које су као стражари били резервни полицајци. Након тога су се враћали у полицијску станицу и подносили извештај командиру да су извршили задатак. Сведок је даље навео да је од лица која су била пиведена у просторије дома "Симо Миљуш" познавао једног мештанина из села Фајтовци, чија се кућа налазила тачно на аутобуској станици у овом месту. Иако он лично није учествовао у његовом довођењу, познато му је да је у његовој смени неко од стражара и то како му се чини [redacted], јавио да је тај човек у једном моменту себи пререзао вене. Када су његове колеге и он отишли на спрат куће "Симо Миљуш", видели су да му тече крв из руку и да је без свести, у лежећем положају. Командир [redacted] који је убрзо стигао, наредио је да га у службеном аутомобилу превезу у амбуланту која се налазила у центру Паланке, што су они и учинили. Докторка [redacted] му је пружила лекарску помоћ, замотала му руке и препоручила да иде у Приједор како би му била обављена операција руку, па су га амбулантна кола одвезла у Приједор. Након што је ово лице, провео 15 дана у болници у Приједору, поново је враћен у просторије спомен музеја "Симо Миљуш". Ово су његова посредна сазнања, није га видео. Познато му је да је након тога пребачен у логор "Бетонирка" у Санском Мосту.

Такође, сећа се да му је једном приликом [redacted] звани [redacted] саопштио да је у кућу "Симо Миљуш" стигао његов школски друг – [redacted] и тада га је видео на спрату музеја „Симо Миљуш“, али су [redacted] након неколико дана одвезли у Сански Мост.

Даље је навео да се сећа да им је једном приликом наређено да приведу лице за које мисли да се зове [redacted], чија се кућа налазила у Скуцаном Вакуфу.

Том приликом је са њим у привођење овог лица ишао [redacted] звани [redacted] и [redacted], али не може да се сети ко је од резервних милицајаца био присутан. Када су стигли у Паланку, [redacted] су одмах одвели код командира [redacted], након чега је затворен у просторије "Симо Миљуш". Неколико дана након тога добили су дојаву да је један затвореник побегао из логора који је тада чувао [redacted] и да је у питању [redacted]. Тада су почели да га траже, али га нису пронашли. Каније је сазнао да ово лице није било [redacted], него да се другачије зове, али он не зна како.

Када је у питању поступање према затвореницим који су били у логору-спомен музеју "Симо Миљуш", навео је да му је познато да су војни полицајци,

од којих познаје извесног [redacted], вршили премлаћивања људи који су били затворени у овој кући, а осим тога, има сазнања да су у логор улазили припадници једне мање јединице која је ишла на обуку у Книн, од којих му је познат [redacted] Ранка. Лично је видео да су ова лица улазила у просторије логора "Симо Миљуш" и да су ногама и рукама ударали затворене цивиле, што се дешавало углавном у вечерњим сатима, а када је командир [redacted] чуо за то, наредио је да се више нико не пушта без његовог одобрења унутра.

Није познато шта се десило са [redacted] и [redacted], као и каква је судбина [redacted], једино зна да је већину затвореника из "Симе Миљуша" одвезао у "Бетонирку", те да не искључује могућност да је, између осталог, довезао и [redacted], јер га лично није познавао, а истиче да је укупно одвезао око 15 цивила у просторије дома "Симо Миљуш".

Оптужени Јовановић Милорад, је том приликом носио полицијску униформу, светло плаву кошуљу и тамно плаве панталоне.

Сведок [redacted] испитан дана 01.06.2015. године пред Управом полиције МУП-а Унско-Санског Кантона, навео је да је 1992. године живео у селу Лукавице, надомак Санског Моста, где је и рођен у породичном домаћинству са својим родитељима и ћерком. Почетком '92-ге године када је већ избио рат у Хрватској, на улицима су били униформисани војници српске националности, њихове комшије као и из оближњих села од Подвидача и Фајтоваца. У мају месецу 1992-ге године људи у селу су причали да су Срби преузели власт у граду Сански Мост и да на путевима постоји пуно барикада на којима стоје наоружани српски војници, а код њих у селу су такође биле постављене барикаде на прилазу у село из правца Фајтоваца и у средини села на месту које се зове „Раскршће“. На тим пунктовима били су Срби у униформама од којих је неке и он познавао, као што је био [redacted] из засеока Станићи, село Лукавице који га је једном приликом за време Курбан бајрама зауставио на пункту и рекао му да му не дозвољава да оде у село да дели [redacted]. Након тога, у вечерњим сатима, пред његову кућу је дошао [redacted], затим лице по презимену [redacted] који је био низак и црн из села Подвидача као и [redacted]. Навео је да су лупали на врата, он је изашао, отворио када су му наредили да одмах пође са њима и одвели су га у основну школу у Подвидачи.

Идући путем ка основној школи, [redacted] га је вређао, а вређао је и његове комшије, псујући им балијску мајку, при чему напомиње да су га возили једним жутим „Мерцедесом“. Све време [redacted] је говорио да су заробили неко наоружање од балија. У просторијама школе ова лица су га испитивала, занимало их је где му је пушка и какву везу има са [redacted]. Наводно су га повезивали са [redacted], јер су код њега нашли неке инструменте за вађење очију, међутим, он о томе ништа није знао. Том приликом [redacted] је у једној руци држао пиштољ, а у другој нож. У једном тренутку бацио је нож на под и рекао му да је наводно он заводник српкиња и да је главни за силовања. У том тренутку [redacted] га је ударио пиштољем у пределу главе - у уста, од чега и дан данас има ожиљак. Тада је осетио јаку бол и крв му је текла низ тело и из

уста. Након извесног времена одвели су га у другу просторију где је видео да има крви по зидовима и поду и где су му наредили да легне на стомак што је он и учинио, завезали су му жицом ноге и руке позади, тако да су му и ноге и руке биле привезане на исто место, могао је да лежи само на прсима и стомаку. Осећао је јаку бол у рукама и ногама од жице која га је стезала. У једном моменту [redacted] и [redacted] су изашли напоље, а видео је да [redacted] није по вољи то што раде од њега, па је он на молбу сведока пристао да му стави капу под лице, да му лице не би било на поду. Не зна и не може да определи тачно колико је времена потрајало, али је осећао велики страх и болове у рукама и ногама, као и у целом телу. Недуго затим појавили су се иста ова лица о којима је раније говорио и рекли да им је наређено да га воде на Мањачу, али да ће га они ипак пустити кући. Тада су га одвезли до скретања са пута за Чиркиће и он је отишао пешице, тако да је кући стигао негде око шест сати ујутру. Након тог догађаја углавном се крио, јер се плашио да ће га убити и никоме није говорио шта се том приликом десило. Десетак дана после овог догађаја, маја месеца 92-ге године, код њега је у госте дошла сестра из Скуцаног Вакуфа, [redacted] [redacted] и рекла му како по Вакуфу купе људе и воде у Лушци Паланку. Убрзо затим пред његову кућу је дошао један комби, неко је покуцао на врата и он је видео да је у питању полиција из Паланке. Међу њима је препознао редовног полицајца [redacted] који му је саопштио да мора да пође са њима јер им је наводно [redacted] [redacted] рекао како му је продавао неку пушку. Међутим, знао је да то није истина, јер он са [redacted] није био у добрим односима. [redacted] му је том приликом рекао да су повели и [redacted] и да је и он у комбију. [redacted] [redacted] и њега су комбијем тада одвезли у Лушци Паланку и сместили у Музеј „Симо Миљуш“. У комбију било још седам полицајаца, а успут до Лушци Паланке су стали и пред кућу извесног [redacted] [redacted] у којој су тражили његовог сина званог [redacted], међутим нису га нашли.

Када су стигли у Лушци Паланку, наређено им је да уђу у приземље музеја „Симо Миљуш“ где су већ била нека два човека који су били покривени ћебадима и видело им се само лице. Неколико минута након боравка у тој просторији позвали су [redacted] [redacted] да изађе и он је по корацима чуо да га воде на спрат тог истог музеја. Остао са два човека који су били са подручја Бихаћа. После извесног времена дошао је један полицајац за кога зна да је био резервни, а не активни, из места Миљевци, лично га је познавао, али му није знао име и презиме. Познато му је отац пре рата држао млин за пшеницу. У једном тренутку он му је саопштио да га зове командир да да изјаву и тада су га одвели у станицу полиције у Лушци Паланци. У канцеларији је затекао командира [redacted] који је био црн, низак и чуо је да га остали зову по имену. Поред њега у просторији је био и један човек у маскирном оделу, висине око 190 цм, мршавији, имао је бели опасач, са друге стране стола је стајао још један човек, нижи растом од њега, висине између 170 и 175 сантиметара, смеђ са такође белим опасачем око струка. Тада му је наређено да се изује, скине јелек са себе, тако да је остао у летњој кошуљи, да клекне и стави руке на сто. Након што је то учинио, [redacted] је почео да га удара палицом по леђима и табанима, а ови полицајци што су стајали са стране, такође су га ударали по леђима и табанима. Након бројних удараца по телу осетио је јаку бол и немоћ, као и страх да ће га ту убити. Све то је трајало дуго, када му се [redacted] обратио и питао га где му је пушка, али он ништа није знао да му каже, само му је саопштио да су људи из Лукавице наоружање које је било легално предали [redacted] [redacted], а о

свему осталом није ништа знао. Опет су почели да га ударају и то не само полицијским палицама, него и чизмама по леђима од којих удараца је падао, ударали су га у пределу слабина, са стране и губио је свест. Од удараца је губио ваздух и осећао неподношљиву бол. У једном тренутку док је лежао, један од присутних га је полио водом, псовали су му балијску мајку. Када је дошао себи видео је да на столу седи син [redacted], иначе његов комшија из Лукавице, који је био у маскирној униформи са белим опасачем. У том тренутку [redacted] је почео да га оптужује да је продавао [redacted] пушку и да мора то да призна, што је он опет демантовао, а што је поново резултирало да присутни наставе да га ударају. Ударали су га палицама, дрветом у облику цепанице дужине око метар или метар и двадесет, од силине тих удараца онесвестио се и опет га је неко полио водом. У том тренутку у просторију су увели [redacted] који му се обратио и питао га како је могао да каже да му је он продавао пушку. Након тога су [redacted] извели и он га више није видео, а њега наставили да ударају највише чизмама, али и другим предметима. Сваки пут од удараца је губио дах и није могао да дише. У једном тренутку када више није могао да издржи све те ударце, признао је све за шта су га оптуживали, да је имао пушку, да је продавао оружје и томе слично. Затим су га опет полили водом и изнели напоље јер није могао да хода, био је ван себе, ставили су га у возило и одвезли у Сански Мост. Успут је на путу до Санског Моста губио свест, повремено долазио себи, у једном тренутку се сећа да се нашао у некој просторији леђима наслоњен на зид. Неко је тада ушао и обратио му се говорећи „Ево нашли смо зелену беретку, које ухо хоћеш да ти одсечем". Тада су га двојица узели испод пазуха, одвукли у неки објекат где су га убацили и где су већ били неки људи. Међутим, он није знао где се налази, тек сутрадан када је дошао себи, видео је да су то Муслимани из Санског Моста који су му рекли да су га војници убацили код њих и рекли како су га нашли пијаног и оставили ту да преноћи. Међу тим људима препознао је [redacted] [redacted] који је био полицајац у Сани. У том тренутку он и даље није могао да устане, лежао је и осећао страховите болове по целом телу. Након неколико дана у исту просторију довођени су људи из крајева из којих је и он био и то [redacted] Навео је да је у том периоду када би одлазио у вц, сваки пут мокрио крв. Након изласка из Босне и Херцеговине, то јест из логора Мањача, отпутовао је у Карловац, а затим 14.01.1993. године у [redacted] где су му вршили лекарски прегледе, пронашли да је имао поломљена ребра са обе стране грудног коша. Када је у питању судбина [redacted], навео је да му више ништа није познато. Последњи пут га је видео када су га довели у просторију полиције у Лушци Паланци и суочавали са њим. Није му познато који су полијаци довели [redacted], али је сигуран да су били полицајци, јер су носили плаве униформе.

Сведок оштећени [redacted] испитан дана 27.04.2015. године пред Управом полиције МУП-а Унско-Санског Кантона, навео је да је 1992. године у мају месецу из [redacted] где је иначе радио, дошао кући у место Модра. Познаје [redacted] из села Модра, а куће су им биле на удаљености од око 100 метара. Наиме, у мају месецу 92-ге године је дошао кући ради неких папира и требало је да се врати у [redacted] У [redacted] није могао да се врати пошто већ у том периоду није могло слободно да се креће. Срби поставили барикаде и нису давали муслиманима да се слободно крећу.

Једног јутра између 06:00 или 07:00 сати у јуну месецу 1992.год. у њихово село су дошли српски војници и полицајци, видео је да се путем ка њиховим кућама креће један комби за који је чуо да га користи полиција у Лушци Паланци, да тим комбијем иду по селима и купе Муслимане. Комби је стао на раскрсници испред његове куће и тада су некога питали за кућу [redacted] након чега је комби отишао пред [redacted] кућу. У том тренутку [redacted] се налазио у очевој кући, док је његова кућа пред коју је стао комби била празна. Како га нису затекли у кући, комби се упутио пред кућу [redacted] [redacted] кога су Срби већ били одвели и који се у том тренутку налазио у логору „Спортска дворана" Сански Мост. Пред [redacted] кућом комби се кратко задржао и непосредно након тога је [redacted] мајка [redacted] плачући дотрчала до њих и рекла да су одвели [redacted]. Тога дана су чули да су у комбију са [redacted] одвезли и [redacted] [redacted] из села Лукавица. Два сата након тога пред његову кућу дошао је тај исти комби којим су одвезли [redacted], из кога су изашли полицајци из Лушце Паланке и неки војници из села Липњак. Међу њима је био [redacted], командир полиције у Лушци Паланци и Јовановић Милорад из Липника, док друге војнике није познавао. Славко га је тада питао где држе оружје, говорећи му да су сакрили два митраљеза и да им је то наводно дала странка СДА из Санског Моста, али је рекао да су они наоружање које су поседовали легално предали и да је у његовој кући била пушка и пиштољ његовог сина [redacted], које су већ претходно предали. Даље је навео да су ови полицајци комбијем довезли [redacted] [redacted] и терали су њега и [redacted] да копају рупу у штали где су имали неки насип и мало бетона, мислећи да су ту сакрили неко оружје. Псовали балијску мајку. Када су ископали рупу и видели да ту нема ништа, наређено им је да уђу у комби, повезли су их кроз село Модру у Делиће где су у комби убацили [redacted] и његовог сина [redacted] Тим комбијем су их одвезли у Лушци Паланку. Комби се зауставио пред објекат „Симо Миљуш" који је пре рата био музеј, где им је наређено да изађу, а затим да уђу у приземље овог објекта. Даље је навео да су њега и људе које је претходно набројао сместили у једну просторију право од улаза, док се десно од улаза налазила друга просторија у којој су била два човека са подручја Бихаћа. Одмах чим је ушао, чуо је на спрату те зграде изнад њих галаму, тучу и јечање људи, чули су се крици и запомагање. Објаснио је да је изнад њих био дрвени под и све се чуло, па и оно о чему се говорило у тој просторији. Те исте ноћи испред зграде је дошло једно возило и уперило светла према просторијама где су они били. У том тренутку ушао је Јовановић Милорад и још неколико војника који су почели да их туку разним предметима. Након тога су прозивани по тројица, а неке су водили и посебно. Сви који су били са њим прозвани и одведени више нису враћени. Тада је по њега дошао неки војник и рекао му да пође са њим. Одвео га је у станицу милиције у Лушци Паланци и када су ушли у једну канцеларију, видео је командира [redacted] [redacted] и још неколико униформисаних лица. У ходнику је видео и десетак наоружаних војника од којих су неки пили, док су други седели у ходнику.

У једном моменту [redacted] је наредио да њега одведу, један га је извео, и повео око 30-так метара према шуми и рекао му да ће га стрељати, јер не говори истину, с обзиром да им је он претходно на оптужбе са њихове стране рекао да он није против Срба, да се његов отац дружио са Србима и да су увек са њима били у добрим односима. Он је тада већ био веома слабог здравља, имао је уметке уместо колена која су била метална и јако су га болела, а војнику је

рекао да не може да стоји и да ће он, уколико планира да га убије, морати да клекне. Чучнуо је, а у том тренутку је војник убацио оквир на пушку, репетирао је, од чега је осетио велики страх и био сигуран да ће га убити. Међутим, неко је позвао војника рекавши му да га одведе назад и овај га је опет одвео у канцеларију где је био [redacted] [redacted] који је инсистирао да му каже истину, али он му је одговорио да је рекао све оно што зна и да о другом што их занима нема никаквих сазнања. Недуго затим су га опет одвели у просторије спомен музеја „Симо Миљуш", у које су након извесног времена довели и остале људе из Бихаћа и ту су почели да их ударају, при чему их је највише тукао Милорад Јовановић и још неки које он није познавао. Сутрадан су их ставили у исти онај комби којим су и довежени, наредили да савију главе испод клупе и када би их повезли, нагло би закочили, а они би главама и вратом ударали у гвожђе, док су иза њих у комбију била тројица униформисаних лица који су их палицама ударали по леђима. Од ових удараца осећао је јаке болове и имао је утисак да ће се онесвестити. Све време су на тај начин малтретирани до Санског Моста где су смештени у Бетоњерку. У просторијама Бетоњерке видео [redacted] кога је од раније познавао и са којим је причао. Питао га је шта је са [redacted], а [redacted] му је рекао да је [redacted] остао у Лушци Паланци. Када је питао и остале који су са њим били да ли су видели [redacted], одговорили су му да га нису нигде видели, након чега он више нема сазнања шта се десило са [redacted]. Иначе, комби којим су превожени био је плаве боје, са више седишта.

Сведок [redacted] испитан дана 28.4.2015. године, пред Управом полиције Унско-Санског Кантона БиХ, навео је да је 1992. године живео у месту Фајтовци где је још увек настањен, да се у то време бавио угоститељством, држао је приватни и угоститељски објекат који се звао „Путник" и мисли да је радио све до јула 1992. године. У критичном периоду Срби из околних места су почели да праве барикаде по путевима на којима су дежурали у СНБ униформама са пушкама, док муслиманима није било дозвољено слободно кретање, али је он имао нека познанства, па је могао да оде у Сански Мост. У локал су улазили између осталих и српски војници, претили су и на силу узимали пиће, па он више није смео да ради.

Српски војници и полицајци затворили су га у просторије музеја „Симо Миљуш" у Лушци Паланци дана 13.07.1992. године. Пред његову кућу дошло пет или шест наоружаних војника и полицајаца из Лушци Паланке. Претресли су му кућу и тражили оружје, односно неки митраљез о коме он није ништа знао, једино да је поседовао пиштољ за који је имао дозволу, марке "Берета", који је пре доласка војника и полицајаца предао извесном [redacted]. У вечерњим сатима се сакрио у шуми, али му је јављено да мора да се јави у Лушци Паланку. Дана 14.07.1992. године отишао је у станицу полиције у Лушци Паланци јер му је наређено да се јави. Отишао је до брда Виторог пешице, и ту се налазио један пункт где су Срби дежурали и рекли му да сачека камион да ће га неко повести у Лушци Паланку. У једном тренутку је наишао камион којим су га одвезли у центар Лушци Паланке. Одвели су га прво у Дом културе, где су неки војници почели одмах да га ударају. Након тога су га одвели у полицијску станицу.

У полицијској станици је био командир [redacted] који га је испитивао и непрестано постављао питања где држи митраљез. Након

испитивања је наредио да га одведу на спрат у просторије „Симо Миљуш“. Када је ушао у просторију овог објекта, видео је да су сви зидови крвави. Ту су га непрестано тукли. Ударали су га разним предметима, палицама, ногама, пушкама и између осталог ту га је тукао и један млађи војник дрвеном летвом, оборио га је на под и сео му је на стомак. Од задобијених удараца у једном тренутку се онесвестио и није знао за себе, сећа се само да је у неком моменту у просторију у којој је боравио убачен човек са подручја Скуцаног Вакуфа, за кога мисли да се зове [redacted], који је био замотан у неко ћебе и био је мртав.

Наводи да су недуго затим, у просторију ушли војници и полицајци, који су открили [redacted] тело говорећи „Овај више није међу живима, шта ћемо са њим“. Узели су потом ћебе и изнели [redacted] тело напоље, није му познато шта је било са његовим телом. Даље је навео да је код себе имао огледало у џепу, покушао себи да исече вене, желећи да се лиши живота, узео је стакло и исекао се по рукама. Након тога одвели су га у Сански Мост одакле су га даље упутили Приједор где га је доктор оперисао, а полицајац који је тада био са њим у пратњи га је, након што је оперисан, вратио назад у Лушци Паланку.

Када је у питању [redacted] навео је да га је упознао када су га са спрата „Симе Миљуша“ одвели у приземље тог објекта. Ту је затекао [redacted], са којим је био у просторији. У другој просторији је био један полицајац муслиман, који је био заробљен на линији и још три човека из Скуцаног Вакуфа. [redacted] [redacted] му је тада рекао да га је ухватио [redacted] и завезао руке жицом. Следећег дана, предвече дошли су полицајци код њих и наредили [redacted] да пође са њима. Познато му је да је [redacted], боравио у логору Мањача, али да је успео да се врати у своје место Побрежје. Касније је чуо да су [redacted] убили у Лушци Паланци, да су га спалили испод полицијске станице, али не може да определи од кога је то чуо.

Објаснио је да су повреде које је задобио последица премлаћивања које је доживео за време боравка у Лушци Паланци. Навео је да након рата избегао у Немачку где се лечио, да је имао велике здравствене проблеме, да не може никако да хода, да га од удараца које је примио ноге јако боле, да има проблем са левом руком, да је поново оперисан у Немачкој и да је тренутно веома слабог здравственог стања, те да се не може кретати без помоћи другог.

Сведок оштећени [redacted] испитан дана 17.09.2012. године пред Управом полиције Унско-Санског Кантона БиХ навео је да је до 1992. године радио у Словенији, те да је те године у априлу месецу дошао у своје село Горица где је имао кућу у којој је живео са супругом и њихово петоро деце. Није могао да се врати у Словенију због блокаде путева, па га је рат на подручју Општине Сански Мост затекао код куће. Наиме да се спрема рат видео је по томе јер су сви Срби били наоружани и приступили су српској војсци, а муслимани нису ишли у војску, били су код својих кућа. Срби са подручја Општине Сански Мост су преузели власт крајем маја 1992. године и од тада је српска војска и полиција вршила чишћење муслиманских села. Том приликом су пљачкали и палили куће, убијали људе и силовали жене. Сећа да је војска чији су припадници били Срби из њихових суседних српских села дошла у њихово село почетком јуна 1992. године. Војску је предводио [redacted],

звани „[redacted]“ из Лушци Паланке. Када су дошли у село, одвојили су мушкарце од жена, а затим извршили претрес њихових кућа. Том приликом запалили су његову кућу која је у целости изгорела, а њих су принудно одвели у село Фајтовци. Из села Фајтовци одвојили су њих двадесетак и одвели у Лушци Паланку што је било наређење које је дао неки официр Војске Републике Српске који је командовао. Остали мушкарци су пуштени кућама. Када су их одвели у Лушци Паланку, прво су их довели у просторије месне заједнице где их је тукла војска, а онда су их одвели у зграду Полицијске станице у Лушци Паланци. Полиција их је дочекала и сместила у просторије спомен дома „Симо Миљуш“ који се налази у близини одељења полиције. Тог истог дана полицајци су их тукли кундацима и терали их да чисте и перу њихова возила. Увече су у логор улазили полицајци који су их такође тукли, он их није све препознао, али препознао је Јовановић Милорада који је био најгори од свих и који их је тукао по реду полицијском палицом, ногама и рукама. Такође, код њих је улазио и тукао их и њихов командир [redacted] Јовановић Милорада од раније добро познавао, јер је био из села Липник, које се налази близу његовог села, а командир [redacted] познат му је из виђења. У просторијама дома „Сима Миљуш“ је боравио три дана заједно са [redacted], извесним [redacted] из Напрељa, кога зна по надимку „[redacted]“, а била су ту још два муслимана из Босанске Крупе које је заробила Војска Републике Српске код неког резервоара. Сваког дан полицајци тукли и психички злостављали. Трећег дана боравка у логору полиција је у логор довела [redacted] [redacted]. Сећа се да су [redacted] убили у доњем делу зграде у којој су боравили и да су [redacted] [redacted] највише тукли и то га је највише тукао полицајац Јовановић Милорад. Познато му је да је Кугић Мују преминуо у логору. Он то лично није видео, али је чуо од других логораша да је управо Јовановић са другим колегама секао [redacted]. Видео је и познато му је да су полицајци имали неке сабље којима су секли људе и претели да ће их заклати. Једно јутро чули су да је [redacted] преминуо после пребијања, па је ујутру изнесен из просторије, међутим, не зна где су га полицајци одвезли, а касније је чуо да су га одвезли у његово село Модра и сахранили на локалном гробљу. Познато му је и то му је причао [redacted] да је [redacted] довезен у Модру у некој врећи и да је тако сахрањен. Након свега овога пуштени су да се врате кући. Код куће је боравио десетак дана, али је тада дошла српска војска и ухапсила га опет, ставили су га у камион марке „ТАМ“ са церадом и везали га полицијским лисицама за камион. Сећа се да га је том приликом хапшења војник Војске Републике Српске кога је веома добро познавао, [redacted] из Лушци Паланке који је иначе био лугар, ухватио, ставио му неку сабљу испод врата, претећи да ће га заклати, међутим није га заклао, али је зато узео свој пиштољ и цев пиштоља му на силу угурао у уста говорећи му да ће га убити. Други војник му је тада рекао да то не ради, па је [redacted] одустао, тог другог војника који га је спасао није познавао. Поново су га одвели у логор у просторије дома „Симо Миљуш“. Том приликом са њим су одвели и његове комшије [redacted] и још неке. Опет су их полицајци на исти начин као што је раније описао физички и психички злостављали. У премлаћивању затворених лица предњачио је полицајац Јовановић Милорад, као и његов командир [redacted]. Наводи да су у логор долазили и браћа [redacted] из Оштре Луке који су били припадници Војске Републике Српске, а познаје их јер су пре ратних дешавања са њима радили у Словенији. И [redacted] су га тукли тако снажно да је по целом телу имао подливе и био је плав. Други пут је у "логору" „Симо Миљуш“, боравио десетак дана, па

су га пустили кући. Није могао да се сети ко је још пуштен са њим том приликом, али се сећа да је, након што је дошао кући, у село дошла српска војска, ухапсили су га, одвели у Лушци Паланку и опет затворили. Тада су га поново испитивали исти они полицајци и ту је провео два-три дана. Пошто више није могао да трпи батине, у једном тренутку је замолио извесног стражара по надимку „[redacted]“ из Лушци Паланке да га пусти да побегне, дајући му за ту услугу 100 немачких марака. Навео је да је тада побегао из затвора и отишао кући. До августа 1993. године крио по шумама и напуштеним кућама, да би избегао хапшење. Те године је и напустио Општину Сански Мост заједно са својом породицом тако што је платио извесном [redacted] из Санског Моста да изађе, дао му је 1.000 немачких марака и тада добио папире да може да напусти Сански Мост. Отишао је у Немачку где је био као ратни избеглица, а 1997. године поново се вратио у своје село, међутим сва његова имовина била је опљачкана и уништена. Објаснио је да најгори од свих полицајаца били Јовановић Милорад и командир [redacted], највише су управо они тукли и малтретирали све логораше у том "логору", тако да ко год је страдао у "логору", страдао је од стране једног од њих двојице. Није му познато када су у просторијама дома "Симо Миљуш" били [redacted] [redacted] и [redacted], [redacted], али је чуо да су били у том објекту, то јест да је Дедо умро, а да је [redacted] [redacted] опт. Јовановић са још двојицом полицајаца одвео из логора и да он до данас није пронађен.

Сведок оштећени [redacted] испитан дана 10.09.2012. године и дана 17.09.2012. године пред Управом полиције Унско-Санског Кантона БиХ, навео је да је пре рата радио у Словенији у Љубљани, у фирми „Градис“. Крајем априла 1992. године дошао је кући у Скуцани Вакуф, на одмор и није више могао да се врати у Словенију, јер је тада дошло до блокаде путева у Босни и Херцеговини. Живео је са породицом у кући, у насељу Скуцани Вакуф. У том периоду је приметио да су његове комшије Срби из суседних села већ били добро наоружани, а стање у друштву генерално није било добро и „мирисало“ је на рат. Увече би пуцали из разног оружја из својих села према њиховом селу и тако вршили застрашивање становника Скуцаног Вакуфа. Познато му је да је српска војска прешла Сански Мост и од тада су почеле патње за муслимане. Српска војска је долазила у њихово село, вршила претресе кућа и том приликом су пљачкали њихову имовину, убијали људе, силовали и палили имовину. Одводили су цивиле од кућа на испитивања, а затим их на тим местима премлаћивали и слали у логоре. Из тог периода му је познат логор Мањача код Бања Луке где је завршавала већина мушкараца. Навео је да је имао срећу да остане код куће и да на неки начин избегне то одвођење. Боравећи у селу, у јуну 1992. године, видео је када је [redacted] [redacted] - припадник војске Републике Српске убио малолетног сина [redacted] [redacted] испред његове куће у засеоку Баће. Даље је навео да је по муслиманским селима преостало муслиманско становништво привођено од стране резервних полицајаца ОП у Лушци Паланци који су долазили у села комби возилом, бледо плаве боје, који су они звали „купилица“. Управо пред сам крај јуна месеца и њега су полицајци овог одељења извели из куће и одвели у Лушци Паланку. Сећа се да га је одвео полицајац [redacted] [redacted] који је био активни полицајац, затим ту је био [redacted]“ такође активни полицајац, Јовановић Милорад који је био резервни полицајац и било је још њих тројица-четворица којима се не може сетити имена, а који су том приликом од њега тражили да им преда

експлозив, иако им је рекао да нема експлозив и затим га одвели у Лушци Паланку и сместили у просторије бившег музеја „Симо Миљуш“. Са њим су том приликом приведени [redacted] и још пет до шест лица којима не може да се сети имена.

Познато му је да је у просторијма дома "Симо Миљуш" био један старији човек из села Напреље коме је тада знао име, али сада се тог имена не може сетити и сместили су их у исту просторију. Објаснио је да у овом логору није било муслимана сем једног затвореника који је био из Бихаћа и који је био у плавој полицијској униформи за кога је сазнао да је ухапшен када је чувао неки водовод код Босанске Крупе. Објаснио је да је то вече код њих у просторију дошао полицајац Јовановић Милорад кога је веома добро познавао од раније, јер је зет извесног [redacted], а знао му је и супругу. У једном тренутку Милорад га је прозвао и одвео на спрат логора, дао му је лист папира и оловку и наредио да му напише ко има оружје у Скуцаном Вакуфу. Међутим, није ништа написао, јер су од оружја све оно што су легално поседовали они и предали Србима. Јовановић га је тада завезао за столицу и почео да га туче, тукао га је гуменом палицом, рукама и ногама по целом телу. Добро је запамтио његове црвенкасте ципеле са којима га је тукао, а након тога Милорад Јовановић га је завезао за једну греду. Висио у ваздуху, ногама према поду, а Јовановић га је у таквом стању тукао по целом телу. Од тих удараца задобио је видне повреде по целом телу у виду модрица и крвних подлива. Када је Јовановић видео да је већ изнемогао и да му глава пада од болова, одвезао га је и престао да га туче. Након тога је Милорад Јовановић одводио једног по једног "логораша" на испитивање и сви присутни су чули запомагање и плач тих лица. Враћали би се сви са модрицама, испребијани и премлаћени.

Другог дана његовог боравка у просторијама спомен дома "Симо Миљуш", Јовановић Милорад одвео га је код командира одељења полиције [redacted] кога је веома добро познавао још пре рата. Славко је знао да он није никакав екстремиста, него да је скроман и поштен човек. Сећа се да га је [redacted] формално питао за оружје и није га тукао. Том приликом је он обавестио Вуковића да га је Јовановић Милорад тукао, а [redacted] му је одговорио да га Јовановић неће туђи док је он ту. У логору је боравио још два дана и да га је за све то време полицајац Јовановић Милорад тукао и изводио на сваких сат времена. Једном приликом са Јовановићем је био и резервни полицајац [redacted] из Лушци Паланке кога је такође врло добро познавао. [redacted] му је ставио свој пиштољ у уста претећи да ће га убити, али га је само једанпут ударио неком мотком по врату. Док је боравио у просторијама спомен музеја „Симо Миљуш“, у једном тренутку доведени су неки муслимани који су ухваћени на планини Грмеч приликом бега за Бихаћ. Полицајци из Лушци Паланке су их злостављали и премлаћивали, а он лично је чуо плач, запомагање и јауке, као и позивање у помоћ. У једном моменту су њега, [redacted] [redacted] и још двојицу логораша одвели у ПС Сански Мост где су их испитивали, њега су након испитивања пустили да се врати кући, а он је 25.12.1992. године присилно напустио Сански Мост и преко Хрватске отишао у Немачку где је био као ратни избеглица.

Објаснио је да са [redacted] [redacted], није био заједно у просторијама "Симе Миљуш", али је од осталих логораша чуо да га је управо у тој кући убио

полицајац Јовановић Милорад. Навео је да је познавао [redacted], који је такође био затворен у логору, а познато му је да је од стране Јовановића одведен и вероватно убијен. Познавао је и [redacted]. Једном приликом је чуо да су [redacted] и његов брат [redacted] били привођени у овај логор, зна да је [redacted] подлегао повредама у логору, а није му позната какава је судбина [redacted]. Полицајци како активни, тако и резервни из Лушци Паланке у то време психички и физички су злостављали сва лица која су била затворена у просторијама спомен дома "Симо Миљуш".

Сведок оштећена [redacted] испитана дана 26.09.2012. године пред Управом полиције Унско-Санског Кантона БиХ, навела је да је у селу Скуцани Вакуф, Општина Сански Мост живела заједно са својим мужем [redacted] и њихово петоро деце. Рат који је започео крајем маја 1992. године затекао их је управо код куће. Од тада су почели прогони несрпског становништва, а у селима где су живели искључиво муслимани као што је њено село, српска војска коју су сачињавали Срби са подручја Општине Сански Мост и суседних села вршили су такозвана чишћења села, долазили су у село, вршили паљење кућа, убиства, убијали људе, пљачкали имовину и обављали друге нечасне радње. Сећа се да је негде половином месеца јуна 1992. године у њихово село дошло око 12 припадника полиције и Војске Републике Српске. Она је била у кући једно јутро када су војници Војске Републике Српске и полиција насилно провалили улазна врата и ушли у кућу. Тада ју је неко снажно ударио ногом и наредио да устане. Када је устала, препознала је два полицајца и једног војника. Били су то полицајци [redacted] и [redacted], а са њима је био војник кога је познавала од раније, знала је да је из села Декићи изнад села Напрељe. Не може да му се сети имена. Псовали су је и галамили на њу, тражили да им каже где је њен муж [redacted] и она им је том приликом рекла да је [redacted] отишао да обиђе кромпир. Сећа се да су били јаки људи, бацали су ствари по кући и вршили су комплет претрес куће, а један од полицајаца који је накнадно ушао у кућу кога познаје из виђења, зна да је био лугар и Лушци Паланци, ударио ју је пар пута по глави, псовао јој матер и претио да ће их све побити.

Када су се уверили да [redacted] није код куће, отишли су и рекли да му пренесе да када дође кући одмах мора да се јави на пункт у Миљевце. То је био пункт који је био на путу према Лушци Паланци. Када су отишли њен муж [redacted] је дошао кући и она му је одмах испричала шта се десило, на шта јој је он рекао да мора да иде да се јави, јер ће га у супротном убити. [redacted] је тада отишао до куће [redacted], која се налази близу њене куће, [redacted] је испричао да га траже и од њега је затражио савет како да поступи, а [redacted] му је рекао да сам одлучи шта ће урадити, јер неће ваљати ни ако се јави, ни ако се не јави. Даље је навела да док је [redacted] стајао на путу и разговарао са [redacted], путем је наишао њихов комшија [redacted]. У том тренутку је видела да је [redacted] сео на приколицу трактора и заједно [redacted] отишао путем према селу Миљевци. Од тада, она свог супруга више није видела и до дана када даје овај исказ није пронашла његове посмртне остатке. Након рата разговарала је са комшијама који су јој рекли да је [redacted] убијен у Лушци Паланци у "логору" „Симо Миљуш“, сазнала да су га српски војници и полицајци ту држали и да су у тај тзв. "логор" затварали само Муслимане. Такође, рекли су јој да га је убио полицајац Јовановић Милорад, да га је убио пред другим затвореним муслиманима,

њеним комшијама, тако што га је на смрт претукао, што им је потврдио [redacted] из Скуцаног Вакуфа и [redacted] из Фајтоваца као и [redacted] из Санског Моста који им је рекао да је на његовим рукама подлегао повредама док га је држао у логору у Лушци Паланци. Комшије су јој рекле да су мртво тело [redacted] стрпали у црну врећу и да су га однели негде на смеће, односно, да га је однео полицајац [redacted]. Након рата су на све начине покушавали да пронађу посмртне остатке [redacted], али их нису пронашли.

Сведок [redacted] испитан пред Кантоналним Тужилаштвом Унско-санског Кантона Бихаћ дана 14.10.2015. године и на главном претресу дана 01.09.2020. године, навео је да је у периоду од краја маја до краја јула '92 године радио у својству активног милицајца у одељењу Лушци Паланка, СЈБ Сански Мост. Као милицајац поред осталих колега - [redacted], [redacted], био је вођа патролног сектора. Није био заменик командира, али фактички је замењивао командира када је он био одсутан. Није имао решење формално да је заменик командира. Његова улога је била да у одсуству командира напише распоред дежурне службе, позорне службе, није имао овлашћења да изда наолог за довођење. [redacted] командир је искључиво давао налоге за привођење лица муслиманске националности, притварани су у музеју „Симо Миљуш". Припадници активне милиције у периоду јун-јул 1992. године имали су плаве маскирне униформе, беретке, и дужили су пиштољ и гумену палицу. Када су у питању припадници резервног састава милиције, они су у то време дужили пушке, али не и палице. Јовановић Милорад је био резервни милицајац, добро га је познавао, знао га је као доброг дечка, послушног, коректног, са којим је лично био у добрим односима, некада су били заједно и у патроли, а познавао му је и породицу – оца, мајку и два брата близанца.

Није учествовао у незаконитом лишавању слободе цивилног становништва. Није учествовао у привођењу [redacted] нити другог цивилног становништва са подручја Општине Сански Мост. Не зна ко их је привео, да ли су одвођени у просторије спомен дома "Симо Миљуш", нити је имао сазнања у том периоду да су наведена лица починила било каква кривична дела. Даље је навео да није знао да ли је неко од активних полицајаца из његове полицијске станице учествовао у привођењу ових лица. Чуо из прича неких резервних полицајаца који су чували стражу испред спомен музеја "Симо Миљуш", да су повремено у просторије овог објекта долазили и припадници војске и малтретирали и шамарали присутне цивиле.

Објаснио је да је привео једино [redacted] из села Модра, по налогу командира [redacted]. Приликом привођења [redacted] имали су писани налог на коме је он био означен као вођа патроле и именована су два његова пратиоца који су ишла са њим на терен ради рализације налога. На истом налогу писало је да треба да се приведе [redacted] у станицу полиције на информативни разговор. Такође, на налогу је био уписан службени број, датум издавања и налог је био потписан од стране командира и оверен печатом.

Тог дана када је привео [redacted], имао је патролни налог за село Јашиновце те је након привођења [redacted] и предаје командиру отишао на терен према патролном налогу и није био присутан у полицијском одељењу када је [redacted] испитиван.. Објаснио је да приликом реализације налога нису примењивали силу, јер није било разлога за то, а да он и није знао због чега командир позива на информативни разговор баш [redacted], нити му је то рекао [redacted]. По правилима службе приликом раздужења лица и налога, на полеђини писаћом машином он писао извештај о предузетим радњама. Прво је командиру предао [redacted], а затим му је предао и налог са извештајем.

Објаснио је да до привођења [redacted] није имао никакве несугласице са командиром [redacted], нити је сумњао у законитост његовог рада или рада других активних полицајаца. Прва његова сумња да је било незаконитости у раду милиције у одељењу у Лушци Паланка је по сазнању да је лице [redacted], кога је наведеног дана он на законит начин привео, истог дана и преминуо од батина које је добио у полицијској станици. Ову информацију добио је од дежурног, није сигуран, мисли да је у питању био [redacted] и то истог тог дана, у касним поподневним сатима када се вратио у станицу са терена. Тим поводом он је обавио разговор са командиром, питао га шта се догодило, а командир [redacted] му је рекао да су у његову канцеларију дошла два војна полицајца, није му рекао по имену ко и да су [redacted] толико претукли да је изведен из станице и да је у дворишту иза станице преминуо. Међутим навео је да му командир [redacted] ни тада ни после тога није рекао ни ко ни где је одвезао тело [redacted]. Том приликом командиру приговорио и негодовао због оваквих поступака у згради полиције и тражио да се предузму неке конкретније мере у смислу да се одмах суспендују полицајци укључујући и њега као командира код кога се у канцеларији то догодило, као и да се обавесте њихови претпостављени у СЈБ Сански Мост. Командир му је рекао да је он то већ учинио, да је сачинио и проследио службену белешку, да је разговарао са старешином у Санском Мосту, при чему он по хијерархији није могао да контролише рад командира, па није ни могао да провери да ли је командир [redacted] то стварно и урадио. Када је у питању [redacted], њега се не сећа, али познаје [redacted] [redacted] који је био милицајац. Сећа да је командир [redacted] [redacted] дао налог да се иде у Фајтовце, како би се [redacted] разоружао, пошто је имао службени пиштољ и осталу опрему и да се довезе у станицу полиције Сански Мост, наводи да су га нашли у стану, одузели му опрему, одвезли га у Сански Мост, предали га заједно са оружјем и опремом и ту се њихов посао завршавао. Навео је да [redacted] у аутомобилу којим је превожен нико није ни пипнуо, а није му познато шта се са њим дешавало у станици полиције када су га предали.

У станици полиције видео је једино [redacted] кога је познавао од раније и поздравио га је, али га није питао због чега је дошао и ко га је довео. Након два до три дана Јовановић Милорад, тадашњи резервни полицајац, рекао му је да је по налогу командира привео [redacted] [redacted]. Није био очевидац злостављања нити лишавања живота [redacted], али је од Јовановића лично чуо о смрти [redacted], он му се обратио речима: „Отишао је и [redacted]“. Када га је упитао где је отишао, мислећи при томе да је отишао кући, Јовановић му је одговорио : „Отишао је у гепеку“. Након тога рекао му је „Па шта радите то?“ и рекао је: „Ово није нормално“, окренуо се и отишао.

На главном претресу одржаном дана 01.09.2020. године, објаснио је да му је опт. Јовановић рекао критичном приликом за [redacted]: „Отишао је у гепеку“, остао је збуњен, ништа није питао, схватио је да се нешто догодило када је поново отишао у станицу полиције, питао је командира шта је било са [redacted], а командир [redacted] тада му је рекао да је [redacted] претукао Јовановић Милорад и човек је подлегао.

Оптужени Милорад Јовановић је на истом главном претресу, негирао да је било када тако нешто изговорио. Сведок је даље навео да му је критичном приликом оптужени Јовановић рекао да је [redacted] Деду одвезао негде према селу Поткрај код раскрснице где се одваја пут Корчаница и Поткрај.

Питао је [redacted], докле ће то тако трајати, а он је само слегао раменима. Даље га је питао, да ли он као командир предузима нешто да се такве ствари не дешавају у полицијском одељењу, посебно из разлога јер је он држао те патролне секторе, познавао људе са којима је био у јако добрим односима и који су били коректног понашања. [redacted] му је одговорио да ће предузети потребне мере. Међутим по његовим сазнањима нигде не постоји писани траг о томе да је он стављао овакве врсте притужби командиру [redacted], а он лично као заменик командира у то време није могао да предузима било какве мере према опт. Јовановић Милораду, након сазнања да је исти убио пок. [redacted] [redacted], нити је имао овлашћења да ради било шта мимо командира који му је био надређен.

Даље је навео да се сећа да га је три до четири године пре него што је дао исказ, пред Кантоналним тужилаштвом Унско-Санског кантона Бихаћ дана 14.10.2015. године, посетио [redacted] звани „[redacted]“ са колико му се чини му се, најстаријим сином [redacted] и његовом супругом, да су дошли у његову породичну кућу у Бања Луци и рекли су му да знају ко је убио [redacted] и тада су спомињали Јовановић Милорада. [redacted] му је том приликом рекао да имају информације да је Јарић Божидар звани „Божо“ одвезао тело [redacted] [redacted] у запрежним колима.

Сведок је даље објаснио да је сам извео закључак да је [redacted] [redacted] убио управо опт. Милорад Јовановић, будући да ни Јовановић није спомињао да је ово лице лишио живота неко други, а и од других лица која су том приликом била присутна у станици полиције је чуо да је управо Јовановић Милорад убио покојног [redacted]. Осим догађаја који је у вези са смрћу [redacted] [redacted], навео је да нема сазнања да је опт. Јовановић учествовао у премлаћивању било ког другог лица.

Објаснио је да [redacted], није спровео у ПО Лушци Паланку, односно у „логор“ „Симо Миљуш“, како је то навео у претходном исказу док је на главном претерсу навео да је у питању објекат "Симо Миљуш" те да овакав објекат никада није није назвао логором. У вези са [redacted] познато му је да му је командир [redacted], могуће да је то било у јулу месецу '92-ге године у јутарњим сатима рекао да је приведено лице са именом [redacted] из Окреча. Сећа се да је том приликом ово лице на себи имало беле панталоне и белу кошуљу, да је приведен у јутарњим сатима у одељење од стране резервног

полицајца [redacted] из Фајтоваца и испричао му је да га је [redacted] без наредбе самоиницијативно довео, на шта је командир бурно реаговао и рекао му да се сутра јави у Сански Мост у станицу да раздужи униформу и да ће бити разрешен дужности од ког времана од [redacted] више није видео у ПО Лушци Паланка. Није му познато да је [redacted] том приликом и убијен, а да је затим поливен бензином и запаљен.

Када је у питању [redacted] навео је да му је познато да су по налогу командира отишли у село Фајтовце, да би полицајца [redacted] разоружали, пошто је имао службени пиштољ и да га одведу у станицу полиције Сански Мост. Није му познато да ли га је неко тукао.

Када је у питању [redacted], навео је да не зна ко га је и када привео, али је видео да је премлаћен од стране полицајца [redacted] и извесног [redacted] у музеју „Симо Миљуш". У музеј је ушао тада - само једном и није никада више, јер је схватио да се ту раде свакакве недозвољене радње, и пријавио је командиру [redacted], конкретно да полицајац туче [redacted]. У том периоду у музеју војска је организовала затварање цивила и његов командир је прихватио да резервни полицајци држе стражу пред тим логором, али су поред њих у логор могли слободно да улазе и излазе и војници који су исто доводили неке своје затворенике па их онда опет изводили.

На главном претресу некон предочавања исказа сведока [redacted] у делу у ком је навео да је долазио до куће [redacted] да га је тражио и питао да ли поседује оружје, сведок је навео да се не сећа али оставља то као могућност.

Даље је навео да се он лично, понашао професионално иако су то била ружна времена, а до данашњег дана када даје исказ, није сазнао где су сахрањена именована лица. Сматра да је он предузео конкретне кораке за иницирање откривања починилаца и покретање поступка. Није му познато да су убијена лица починила било какав злочин, нити му је познато ко их је лишио живота нити због чега, јер таквих сазнања није имао у оквиру посла нити са терена.

Познато му је и то да је командир неке грађане у канцеларији ударао, шамарао, а то знају и остали полицајци јер их је увек било између 5 и 6 полицајца у станици. Командир би изашао и говорио „Шта ви ту стојите, што и Ви не тучете".

Мишљења је да највећу одговорност за сва дешавања у полицијској станици у критичном периоду сноси командир [redacted], који није смео да дозволи да се ради ишта противзаконито.

Сведок [redacted] испитан је дана 04.09.2015. године пред Управом полиције Унско-Санског кантона БиХ и на главном претресу дана 14.02.2022. године. Навео је да је пре рата живео у Санском Мосту, у насељу Лушци Паланци. Након одслужења војног рока 1980. године распоређен на место резервног полицајца у одељење полиције Лушци Паланка. Мобилисан је као резервни полицајац у ПО Лушци Паланка 19.09.1991. године, где је био све

до 31.01.1996. године када је престао да ради. Распоређен је по распореду службе на дежурства, патроле и остале задатке по наређењу. Послови дежурног полицајца су да седи у одељењу полиције поред радио станице преко које су имали контакт са базом у Санском Мосту и евентуалне промене или упуте директиве саопштава командиру, а он је водио и евиденцију о одласцима и доласцима полицајаца. У периоду јуна-јула 1992. године, према опису послова добијао је задатке да у од командира [redacted], да у патроли са својим колегама како из активног, тако и онима из резервног састава полиције иде на терен и то конкретно је ишао у село Скуцани Вакуф, засеок Велићи, ради привођења цивилног становништва. Тада им је речено да треба да приведу три лица и то: [redacted] пекара из Лушци Паланке, извесног [redacted] и треће лице чијег имена не може да се сети. Мисли да је тада од активних полицајаца са њима ишао полицајац [redacted] и командир [redacted]. Том приликом он лично је имао задатак да приведе [redacted] јер је командир Славко знао да се они познају. Ова три лица су приведена у полицијску станицу на испитивање. Присуствовао је испитивању [redacted] а претходно је гарантовао његовој породици да ће се вратити кући ако није ништа крив. Испитивао га је командир [redacted] и [redacted] је истог дана након испитивања у поподневним сатима враћен својој кући. Што се тиче осталих привођења, познато му је да их је било, али он у тим привођењима није учествовао. У привођења ишле различите патроле у зависности од смене или нахођења командира.

Познато му је да је било затварања цивилног становништва у критичном периоду и да су они испитивани у просторијама командира у полицијском одељењу, као и да су притварани у логору – Спомен дому „Симо Миљуш“. Познато му је и да је било премлаћивања и нечовечног поступања, као и изнуђивања исказа приведених цивила. Сећа се догађаја када је у послеподневним сатима патрола привела једно лице, то је био један млађи момак из Санице, све се дешавало у јулу или августу '92-ге године, не може да се сети ко је био у патроли која га је привела, али сећа се ко га је испитивао, то је био командир [redacted] и два активна полицајца [redacted] [redacted] и [redacted] [redacted] звани „[redacted]“. Врата су била затворена, он није видео, али је чуо галаму, вриску и по звуковима је претпоставио да је било физичког малтретирања. По лицу тог цивила видео је да је био шамаран и мисли да је одведен касније у просторије музеја „Симо Миљуш“. Што се тиче његове дужности и обавеза у објекту „Симо Миљуш“, навео је да је имао обавезу да ради на пословима обезбеђивања и чувања самог објекта, али да никада није ушао међу затворена лица, нити да је икога ударао. Сећа се да су од резервних полицајаца који су имали задатак да дежурају, ту били често [redacted] и друге његове колеге који су били припадници резервног састава ПО Лушци Паланка. Што се тиче Јовановић Милорада, за њега не може да тврди да је и он дежурао.

Даље је навео да је једном приликом, када је долазио у другу смену, препознао притворени цивил [redacted] и позвао га да дође. Пришао му је [redacted] му је тада саопштио да је приведен у дом „Симо Миљуш“ и том приликом га је замолио да му донесе кожну јакну јер му је хладно што је он и учинио, будући да је [redacted] од раније познавао, јер су заједно радили у фирми „Унис“. У том тренутку није приметио да је [redacted] имао неких

видних повреда на себи. Познато му је да је [redacted] остао у објекту „Симо Миљуш“ неколико дана, а касније је спроведен у логор на Мањачи. Што се тиче других притвореника који су били у дому „Симо Миљуш“, сећа се догађаја са затвореником [redacted] кога је он познавао као [redacted] из Фајтоваца, био је старији човек. Не сећа се тачно датума када је у поподневним сатима био дежуран, а којом приликом је дошао чувар овог објекта, мисли да је био [redacted] и рекао му како је неко од затвореника јавио да један човек лежи пререзаних вена унутар просторија логора „Симо Миљуш“ и да је потребно звати доктора. Он је службеним аутомобилом отишао до музеја и мисли да је са [redacted] одвезао [redacted] у болницу и позвао медицинску сестру [redacted], да му укаже болничку помоћ. У том тренутку је видео да је крвав, изгледао је као да је у бесвесном стању, тако да се у том тренутку и уплашио за његов живот, јер није знао да ли је уопште жив. Указана му је лекарска помоћ, али не зна шта се после са њим дешавало.

Када је у питању [redacted], у вези са овим лицима није му ништа познато. Од њих је познавао једино [redacted] из Скуцаног Вакуфа и њега је видео неколико пута у просторијама овог објекта, али прву информацију о његовој смрти је добио од његове супруге.

Навео је да се сећа свог колеге [redacted] коме је лично он узео службено оружје, и то тако што је отишао у његов стан у Фајтовцима, али га није видео у просторијама спомен дома „Симо Миљуш“.

Познато му је да је један од затвореника [redacted] из засеока Велићи код Скуцаног Вакуфа у једном тренутку побегао из „Симе Миљуша“. Сећа да је био у кући „Симе Миљуша“ на спрату у крајњој просторији до прозора, када га је једном приликом командир обавестио да је побегао и позвао га је како би ангажовали више патрола да га пронађу, али га нису успели пронаћи. Даље је објаснио да се у приземљу објекта „Симо Миљуш“ налазило неколико просторија, мисли да су биле две просторије са бетонским подом, на коме је било влаге, било је хладно, а на горњем спрату је био дрвени под. Мисли да у овим просторијама није постојао вц, нити је била обезбеђена вода. Такође ту није било кревета, али је било СНБ војничких ћебади, а храну су добијали једном дневно и достављала ју је војска заједно са храном коју су достављали њима у полицији.

На главном претресу дана 14.02.2022. године сведок [redacted] је навео да је још mailом упућеним суду дана 26.09.20219. године поводом добијеног позива за сведочење у овом поступку обавестио суд о разлозима због којих не жели да сведочи у овом поступку, а тичу се пре свега чињенице да је и сам био бивши припадник полиције, да познаје опт. Јовановића са којим је радио у истој полицијској станици за време рата, да може да посведочи да опт. Јовановић не би урадио ништа мимо правила службе и то је све што би имао да каже.

Сведок [redacted] испитана дана 22.10.2012. године пред Управом полиције Унско-Санског кантона БиХ, навела је да је 1992. године живела у селу Модра, оптина Сански Мост, у заједничком домаћинству са својим супругом [redacted], са синовима [redacted], снахама [redacted] и

[redacted], а да су син [redacted] и снаха [redacted] имали двоје малолетне деце. Њен муж није нигде радио, и заједно са млађим сином [redacted] бавио земљорадњом, а син [redacted] је радио у руднику Камднеград и возио је велики багер. Када је почео рат, били су код куће сви заједно, а син [redacted] је у том периоду као и сви муслимани добио отказ.

Сећа се да је маја месеца 1992. године, када је у њихово село дошла српска војска, састављена углавном од њихових комшија Срба, да су били до зуба наоружани и носили су војничке униформе. Када су дошли у њихов засеок, наредили су им да сви изађу из кућа, да би они могли да изврше претрес. Након тога су наредили да све легално оружје које су евентуално имали скупе на једно место и да се одвезе у амбуланту у село Липник. Инначе у то време настањено искључиво српским становништвом. Навела је тада њен муж [redacted] однео своју ловачку пушкуи свој пиштољ, као и ловачку пушку коју је имао њихов син [redacted]. Имали су одобрење за то оружје јер су се бавили ловом. Даље наводи да је недуго затим, у њихово село поново дошла војска, да су вршили претрес и одводили људе, па су том приликом одвели и њеног мужа [redacted] у Сански Мост. Заједно са [redacted] тада су одведене и њихове комшије [redacted], [redacted] и још неке чијих се имена не сећа.

Дана 10.06.1992. године у њихову кућу дошла је патрола полиције из Лушци Паланке и то једним комбијем небо плаве боје. Било је подне када су се зауставили у дворишту испред њихове куће. Кроз прозор од дневног боравка видела комби и двојицу полицајаца како из њега излазе. Полицајци су били у шареним униформама, а у рукама су носили аутомате. Када им је пришла да их пита шта им треба, обојицу је препознала, један је био [redacted], активни полицајац, а други полицајац је био Милорад Јовановић, стар око 20 година, црн, син [redacted] из Липника, а познато јој је да су ту породицу још звали и „[redacted]“. Милорад се интересовао код ње где јој је син [redacted], а она му је одговорила да је [redacted] у кући. Милорад је тада отишао у кућу и позвао [redacted] да крене са њима у полицијску станицу у Лушци Паланку да да изјаву. Чула је да је тада да је [redacted] рекао Милораду да треба да узме јакну, али му је Јовановић одговорио да му јакна неће бити потребна. Међутим, [redacted] је ипак понео јакну са собом. [redacted] су сместили у комби плаве боје којим су ови полицајци и дошли. Сећа да је том приликом пришла Јовановићу и дала му неку таблету против болова за [redacted] јер су га тих дана болели зуби, будући да је имао упалу вилице. Била је уплашена и није видела да ли је осим [redacted] у комбију било још неких цивилних лица. Након тог дана, више није видела [redacted] нити чула за његову судбину. Касније су се распитивали шта се десило са [redacted] код њихових комшија који су такође били затворени у "логору" у Лушци Паланци, али нису ништа сазнали. Сећа се да јој је извесна [redacted] из Напреља једном приликом рекла да је на подручју између Напреља и села Башићи видела комби у коме је био [redacted] како се креће у правцу главног пута Сански Мост-Босанска Крупа.

Објаснила је да је након десетак дана по одвођењу њеног сина [redacted], тачније 03.07.1992. године у њихово село дошла опет српска војска и полиција, те да су приводили све мушкарце из кућа и одвели их у засеок Беширевиће, а одатле и у "логор" у Лушци Паланци. Међу приведенима су били њен муж [redacted] и син [redacted]. Два дана након одвођења њеног мужа и сина, дошла су два

војника које она није познавала, који су били у шареним војничким униформама и имали су аутоматске пушке. Рекли су јој да крене са њима до мезарја и да им покаже где сахрањују чланове њихове породице, којом приликом су јој рекли да је преминуо њен син [redacted]. Том приликом је са њом била и снаха [redacted]. Објашњава да је њихово гробље удаљено око 50 метара од куће, када су стигли до тог места, видели су мртвачки комби из Санског моста, ту је било и неколико Рома са лопатама и крамповима у рукама. Војници су је одвели на њено тражење до комбија и она је препознала свог сина [redacted], на челу је имао неку повреду, био је у црној најлонској врећи. После ових дешавања они напустили своју кућу и да су неко време живели у у селу Горице и другим селима како би се спасили.

Крајем 1992. године напустили Сански Мост и Босну и Херцеговину. Од својих комшија који су били у "логору" у Лушци Паланци су сазнали да је њен муж [redacted] одведен у логор на Мањачи, а са њим су се коначно срели тек у Немачкој и од њега су сазнали да им је син [redacted] убијен у згради полиције у Лушци Паланци, где је подлегао повредама задобијеним од батина које је тамо добио. Том приликом јој је муж саопштио да су и њега и [redacted] тукли војни полицајци. Сматра да су Милорад Јовановић и [redacted] за убиство њеног сина [redacted] јер су га одвели, а за убиство [redacted] полицајце из Лушци Паланке, јер су они одговорни по речима њеног мужа [redacted] за [redacted] смрт.

Истакла је одштетни захтев.

Сведок [redacted] испитан на главном претресу одржаном дана 13.12.2019. године, навео је да је у периоду јуна-јула 1992. године био резервни полицајац у станици милиције Лушци Паланка, у којој је командир био [redacted]. Њихов посао је био да врше активности обезбеђивања, патролне службе и чувања имовине и објеката, као и да штите становништво од пљачке и злостављања. Све послове обављали су по налогу командира [redacted]. Послове резервног полицајца је обављао до половине 1992. године, када је раздужен и активиран у Војску Републике Српске. Објаснио је да је разлика између активних и резервних полицајаца била у томе што су активни полицајци њима фактички били надређени, као што је њима био надређен и командир. Када су према распореду требали да дежурају добијали налог од командира по коме су морали да поступају, или као обезбеђење или као патролна служба, да врше послове привођења, регулишу саобраћај, практично да обављају све те послове, осим истраживања и саслушавања приведених лица, што је био задатак и посао командира станице или некога ко је њему био надређен. Оптужени Милорад Јовановић у овом периоду такође био резервни полицајац, млад и обављао све набројане послове а који суспадали у делокруг послова резервног полицајца по налогу командира.

Објаснио је да је њихов задатак био између осталог и да по налогу себи надређеног, приведу неко лице у станицу полиције, уколико постоји информација да поседује оружје или је постојала дојава да је неко нарушавао јавни ред и мир. Њихов посао био само да то лице приведу у станицу полиције, предају га командиру. Није имао никакавих сазнања да ли је према привођеним лицима вршена било каква принуда а није чуо за возило које су у том периоду

звали "купилица". Приводила су се не само лица несрпске нацоналности, већ и Срби, али су оружје одузимали само од муслимана. Јовановић Милорад по њерговим сазнањима није вршио никакву принуду према приведеним лицима, нити је по његовом мишљењу био у прилици за тако нешто, јер они као резервни полицајци у том периоду нису дужили ни ватрено оружје, нису имали ни пиштоље ни палице. Носили су само дуге цеви и били нека врста обезбеђења активног полицајца који је био са њима, који је био вођа патроле. Није му познато да је у просторјиам дома "Симо Миљуш" вршена било какав принуда према цивилима, јер је њихов задатак био само да притворено лице доведу и предају командиру [redacted]. Нису улазили унутра и није му познато шта се дешавало иза затворених врата. Чуо да је једном приликом Војна полиција привела већу групу људи, да је другог дана након тога једно лице преминуло, али истиче да му детаљи тог случаја нису познати, нити зна како се зове лице које је пронађено мртво.

Даље је навео да Јовановић Милорад, он нити или било ко други од резервних полицајаца није могао да присуствује саслушањима код командира [redacted]. Нико се никада од приведених лица није жалио на поступање опт. Јовановића Милорада према њему. Сећа се када је приведен [redacted], његов колега, који је био активни полицајац да се веома нелагодно осећао. Питао га је да ли му је потребна нека помоћ, што он је одбио. Тог дана није улазио у просторију дома "Симо Миљуш", у којој се налазио [redacted]. , јер га је било срамота да уђе. [redacted] [redacted] му није рекао да га је неко малтретирао, нити је он приметио да је [redacted] на телу имао неке видљиве повреде или маснице. Сећа да је следећег јутра у истој тој просторији зетекао [redacted], кога је такође познавао, како седи на средини сам, са рукама спуштеним на под, једна рука му је била крвава, тражио је да му доведу доктора и тада је сазнао да је [redacted] огледалом покушао да исече вене. Није му познато да је у просторији музеја "Симо Миљуш" критичном приликом била нека флаша са нафтом, нити је то видео, нити му је неко за то рекао. Није му познат [redacted] [redacted], нити га је критичном приликом видео у просторијама спомен дома "Симо Миљуш" није је чуо ишта о његовој судбини.

Сведок [redacted] испитан на главном претресу одржаном дана 13.12.2019. године, навео је да му је надимак био [redacted], да је као полицајац запослен још од 1985. године, а у периоду јуна-јула 1992. године је био распоређен на пословима [redacted]а. Опис његовог посла је био у оквиру позорне службе, дежурне [redacted]. До почетка рата сви су радили са колегама других националности, а од почетка рата почињу привођења, долази до сукоба и убистава. Више пута је на привођењу радио са Милорадом Јовановићем, за кога зна да је у прво време био у резервном саставу, а мисли да се после активирао, али није сигуран. Објаснио је да су њих двојица већином радили прву смену, те да су сва привођења била у првој смени. Смена је трајала од 7 до 3, командир је долазио на посао у 7 сати и давао налог за привођење одређених лица. Сва наређења за привођење добијали су стриктно од командира, али не може да се сети баш свих лица која су била привођена. Дешавало се да неке одмах и не нађу, па су им остављали обавештење да се јаве, тако да су се неки јављали сами, а неке су они доводили. Лица су привођена због тога што се знало да поседују аутоматско оружје, а у том периоду, крајем

јуна - почетком јула месеца 1992. године имали су нерешено убиство у Фајтовцима, у коме је убијен извесни [redacted] и две жене, из ког разлога су они, између осталог и приводили лица која су поседовала аутоматско оружје.

Даље је навео да му није познато да је опт. Милорад Јовановић према било ком приведеном лицу примењивао неку силу. Објаснио је да су у привођења ишли аутомобилом или минибусом, при чему напомиње да нико није приведен уз примену силе, чак им нису стављали ни лисице. Након довођењу у станицу полиције приведена лица би оставили и одлазили на други задатак. Није му познато да је било од активних или резервних полицајаца био присутан приликом испитивања приведених лица од стране командира [redacted] . Није познато да се неко од приведених лица жалио на понашање опт. Милорада Јовановића.

Било је неких прича о батињању цивила који су били доведени у просторије полицијске станице у Санском Мосту, као и у просторије спомен дома "Симо Миљуш", али се такво понашање односило више на војску и војну полицију која је ту долазила. Познато му је да је једном приликом један од приведених цивила себи исекао вене, а мисли да је у питању [redacted], а он му је том приликом пружио прву помоћ и овезли су га у болницу у Сански Мост.

Даље је навео да су [redacted], били су нераздвојни другови још од 1985. године, али након што је рат почео, свако је отишао на своју страну и раздвојили су се. Чуо је да је [redacted] крајем јуна, почетком јула месеца 1992. године приведен у музеј "Симо Миљуш", привела га је војска или војна полиција, тако да он управо због самог [redacted] није ни хтео да одлази у просторије музеја "Симо Миљуш", јер је знао да не може да му помогне, па је на све начине хтео да избегне сусрет са [redacted]. Није му познато да ли је [redacted] имао неких проблема док је у том периоду боравио у музеју "Симо Миљуш". Лично је неким својим колегама скренуо пажњу да не малтретирају [redacted], будући да је био њихов колега из резервног састава, да су га сви знали.

Навео је да познаје и [redacted], који је још крајем 1989., почетком 1990. године дошао из Београда да ради у Лушци Паланку, али са њим није у добрим односима. Са [redacted] радио је неколико смена, али се нису дружили.

Познато му је да је једно лице било смештено у некој врсти притворских просторија које су се налазиле испод зграде станице полиције, да су га испитивали војни полицајци, али му није познато како се то лице звало, те да ли је у питању [redacted], као и каква му је била судбина. Не искључује могућност да је лично био у возилу којим је у просторије спомен дома "Симо Миљуш" одведен [redacted], мада то не искључује као могућност.

Навео је да са сигурношћу тврди да у просторијама унутар Спомен дома "Симо Миљуш", није могло бити нафте у канистерима или флашама, јер је у то

време плата била од 3 до 5 марака, а нафта је коштала око 15 до 20 марака, практично је била као лек у то време, као злато.

Познато му је да је Милорад Јовановић након окончања рата остао да ради у Оштрој Луци, у станици и мисли да је до 2000. године радио у саобраћајној полицији, па с тим у вези претпоставља да не би ни могао да обавља тај посао, да су му пронашли неку мрљу у каријери из претходног периода.

Сведок [redacted] [redacted] испитан на главном претресу одржаном дана 13.12.2019. године, навео је да је у периоду јуна-јула 1992. године био у резервном саставу милиције Одељења у Лушци Паланци, које иначе припада СУП-у Сански Мост, где је као резервни милицајац радио и Јовановић Милорад кога из тог периода познаје. Објаснио је да нису имали службене легитимације, већ су код себе имали неке картоне, на основу којих су се легитимисали. Имали су униформе старе још из доба СФРЈ, плаве боје. Носио је платнену капу шајкачу са петокраком, маскирне униформе нису имали. Од наоружања су имали аутоматске пушке, а нису имали пиштоље, ни лисице. Помагали су активним полицајцима углавном на пословима чувања јавног реда и мира, а било је и привођења уколико су постојале неке дојаве. У привођење лица муслиманске националности су ишли један активни и два резервна милицајца. Објаснио је да је до привођења долазило због дојава да одређена лица поседују оружје, коју чињеницу су и они сами приликом њиховог привођења потврђивали и предавали пронађено оружје. Претходно сви су начелно били позивани да ко има оружје исто и преда, а да су се приводили они за које је постојала информација да поседује оружје, али га нису добровољно предали. Та лица су затим, углавном била прослеђивана у Сански Мост на испитивање и са њима је разговор обављао командир у Одељењу милиције у Лушци Паланци. Према лицима која су приводили нису никада употребљавали силу, за тим није било ни потребе, јер нису пружали отпор.

Јовановић Милорад је такође одлазио на привођење лица за која се знало да поседује оружје. Активни милицајац је увек био вођа патроле. Није му било познато да је Јовановић Милорад примењивао силу према било ком лицу у чијем је привођењу учествовао, нити је од било кога чуо да је имао проблем са Милорадом Јовановићем. Није била пракса да приликом саслушања приведених лица у просторијама милиције у Лушци Паланци од стране командира, присуствује неко од резервних милицајаца укључујући и Милорада Јовановића , већ је поред командира [redacted] [redacted], у просторији био присутан евентуалнно још један активни милицајац или заменик командира. Дешавало се да код командира [redacted] долазе и припадници војне милиције, али они као резервни милицајци тада нису смели да буду присутни у канцеларији.

Што се тиче објекта "Симо Миљуш", навео је да је то била нека врста привременог притвора, да су људи тамо привођени док не дају изјаву или док се не предају у Сански Мост. Овај објекат је милиција почела да користи маја и јуна 1992. године. Колико му је познато, тада у просторијам дома "Симо Миљуш" није било никакавог насиља ни према коме, а касније је те просторије користила војна милиција.

Даље је навео да је чуо да се у просторијама Спомен музеја „Симо Миљуш“ [redacted] повредио огледалом. Није му познато име [redacted]. Чуо је да је у просторијама овог објекта био и [redacted]. Мисли да га је ту довела војна милиција или војска, а да је наредног дана предат у Сански Мост. Такође је чуо да се следећег дана [redacted] похвалио својим колегама у Санском Мосту да према њему када је приведен нико није грубо поступао, иако се плашио да ће бити груби. Познато му је да је и [redacted] био привођен. Не познаје [redacted] и [redacted], а не сећа се [redacted]. Навео је да у просторијама где се вршило испитивање није било флаше са нафтом, будући да је литар нафте тада коштао између 12 до 15 марака, те да они то себи нису ни могли да приуште.

Познато му је да се Јовановић Милорад после рата активирао у активни састав полиције.

Сведок [redacted] испитан на главном претресу одржаном дана 05.04.2022. године, навео је да је све време свог детињства до септембра 1993. године живео у селу Скуцани Вакуф, општина Сански Мост, али да је у једном периоду око 1992. године када је дошло до ратних превирања, са породицом био принуђен да избегне у Лушци Паланку, која је била удаљена шест до седам километара од Скуцаног Вакуфа. У самом Скуцаном Вакуфу су осим пет до шест српских кућа, претежно било насељено муслиманско становништво. 1992. године на територији општине Сански Мост муслимани као припадници тзв. Патриотске лиге, односно Зелених беретки су били заузели општину Сански Мост, док су припадници српских снага били у полицијској станици у Санском Мосту, па је тако и из Скуцаног Вакуфа било оних који су припадали Патриотској лиги и касније Зеленим беретками. У неком каснијем периоду, када су српске снаге већ превладале Санским Мостом, главни вођа Зелених беретки, извесни Карабег или Калтак позивао је посредством радија Сански Мост припаднике Зелених беретки и Патриотске лиге да положе оружје и да се предају властима. У том периоду превирања долазило је и до пуцњаве у његовом селу Скуцани Вакуф, па су његова породица и он тада избегли у Лушци Паланку где је његов отац имао кућу ту су боравили око месец дана, након чега су се, када су српске снаге овладале општином Сански Мост, вратили у Скуцани Вакуф, где су остали до краја ратних збивања.

Навео је да су сви они који су из Патриотске лиге и Зелених беретки били приведени од стране полицијске станице у Лушци Паланку били наоружани дугим цевима. Пре него што би се приступило привођењу, припадници војске Републике Српске су ишли у разоружавање околних села, па је прво на удару било управо његово село Скуцани Вакуф, а затим и друга села-Горице, Хадровци, све до Санског Моста. Он је био присутан том приликом и може да потврди да војска није ушла ни у једну кућу како би сама приступила разоружавању, већ су жељи били позивани да предају оружје. Осим два, три шиштоља и можда две ловачке пушке, ништа од аутоматског дугог наоружања или експлозива није ни предато. Примера ради, сећа се да његов комшија [redacted] том приликом првобитно није ништа предао од оружја, него је истог дана у поподневним сатима, његова жена донела његову пушку у станицу полиције. Такође, истакао је да нема сазнања о томе да је Велид био злостављан у простријама спомен дома "Симо Миљуш"

Даље је навео да од оштећених у овом предмету познаје [redacted], да је и даље са њим у контакту и зна да живи у Немачкој, сећа се да је и он критичном приликом привођен у станицу полиције, али да је пуштен, јер код њега није било пронађено оружје. Такође, сећа се као дечака из тог периода и [redacted], сина [redacted], као и [redacted] За [redacted] му је познато да су он и тројица његове браће критичном приликом били приведени, те да су управо они били ти који су имали наоружање и који се током превирања на том простору пуцали из оружја. Као детаљ му је остало у памћењу чак и да је њихов отац [redacted] у неком тренутку прошао поред његовог покојног оца и обратио му се речима: [redacted], ја идем да видим где су ми синови". Када је у питању породица [redacted], осим [redacted], познавао је и друге чланове његове породице, његов син [redacted] је са њим ишао у основну школу, међутим истакао је да никада ни од кога није чуо каква је била судбина [redacted]. Има сазнања само о томе да је једном приликом, за време боравка у спомен дому "Симо Миљуш", [redacted] помогао [redacted] да побегне помоћу чаршава кроз прозор овог објекта.

Спомен дом "Симо Миљуш" био је удаљен око 100-150 метара од његове куће у Лушци Паланци, где је имао трговинску радњу у којој је радио. Пре рата су се у овом објекту, поред кога је често пролазио, одржавале разне културне манифестације, а у време рата је служио као притвор у који су били привођени припадници муслиманског народа. Око дома је било увек много људи, како цивила, тако и припадника униформисаних војних полицајаца, међутим он није чуо да су се у том простору одвијала било каква физичка злостављања приведених лица. Чак му је познато да су припадници муслиманског народа, од када је у Скуцани Вакуф ушла српска полиција, имали 24 часовну заштиту полицијске станице у Лушци Паланци, при чему му није познато да је неко од муслимана био протеран, или да је одлазио у иностранство из разлога што га је неко малтретирао.

Јовановић Милорада је упознао крајем 1992. године. Јовановић Милорад му је зет. Никада му нико није причао да је Јовановић малтретирао људе- муслимане, да их је мучио или нечовечно поступао док су боравили у Спомен дому "Симо Миљуш", напротив, по његовим сазнањима, он је уживао једно од највећих поверења међу муслиманским становништвом у Скуцаном Вакуфу. За Милорада Јовановића зна да је после рата једно десетак година радио као полицајац у општини Оштра Лука. Навео је да је након завршетка ратних дешавања на овом одручју, он наставио да одлази у Скуцани Вакуф много пута, па и дан данас, те да ни од кога никада није чуо ништа о наводним злочинима које је критичном приликом на том подручју починио опт. Јовановић Милорад.

Сведок [redacted], председавајући колегијума директора Института за нестале особе у Босни и Херцеговини, испитан на главном претресу одржаном дана 02.07.2020. године, појаснио је несагласности између датума смрти Дервишевић Деда, будући да у изводу из матичне књиге умрлих од 01.09.2015. године произилази да је преминуо 09.06.1992. године, а увидом у извештај Института за нестале особе Босне и Херцеговине од 14.10.2015. године произилази да је [redacted] пријављен као нестала особа у централној

евиденцији несталих особа са даном нестанка 09.07.1992. године. Навео је да Институт врши верификацију свих пристиглих пријава, како оних у ратном периоду, тако и у поратном, чак и пријава које и даље могу стићи, јер није ограничен рок за пријављивање. Објаснио је да се несталом особом сматра особа која је нестала у периоду од 30. априла 1991. године до 14. фебруара 1996. године, а да се у Инсититуту за нестале особе налазе генералијски подаци о несталој особи и то презиме, име једног од родитеља, јединствени матични број, датум, место и општина рођења. Предмет провере, али не и верификације су датум, место и околности нестанка особе. Сведок објашњава да се дешава да врло често унутар једне породице постоје две или три различите пријаве од којих су неке дате међународним организацијама попут Међународног црвеног крста у Женеви, међународној комисији за нестале која за регион ради ДНК идентификацију, а неке породице су дале те податке удружењима породица, чак се дешавало да су различити чланови породица понекад давали и различите податке у зависности од тога каквим чињеницама располажу. Наиме супруга је видела свог супруга последњи пут у месту заточења, јер је имала прилику да га посети и за њу је то датум када је она пријавила датум нестанка када га је последњи пут видела живог. Његов брат можда можда га није посећивао у затвору, па је пријавио да свог брата није видео од априла 1992.год кад су почела ратна дешавања на простору Босне и Херцеговине, тако да они имају различите податке. Према томе, имајући у виду да се догађало да је и сам Институт добијао различите податке, које је де факто унутар једне институције какав је Институт немогуће утврдити, самим тим је и за Инситут у великом броју случајева било немогуће утврдити прецизан датум смрти неког лица, него су тај датум узимали као претпоставку, а тужилаштвима и судовима су препуштали да утврде прецизан датум смрти. Дакле кад се добију од Института неки подаци о датуму, месту, општини нестанка, то су претпостављени подаци. За њих је битно да је особа нестала и да су у току процеса тражења његови посмртни остаци, а у највећем броју случајева 99,9 процената су то мртве особе, иако се дешавало да су у прошлости на листама и пријавама несталих проналазили и особе које су биле живе. претпоставља да податке којима суд располаже су утврђивани на основу Решења о проглашењу несталих особа за умрле.

Објаснио је да су по његовој претпоставци, подаци којима суд располаже у вези са датумом смрти ошт. [redacted], утврђени су на основу Решења о проглашењу несталих особа за умрле и у Босни и Херцеговини, где је била врло шаролика пракса, па се врло често може пронаћи податак да је особа нестала 16.12.1996. године, што значи изван мандата института, а и изван мандата и тужилаштва за ратне злочине. С тим у вези објашњава да је, када је у питању Босна и Херцеговина, рат завршен у новембру `95. године, па се у конкретном случају примењује Закон о ванпарничном поступку у делу који говори о проглашењу несталих лица за умрла, односно, одредба из чланова од 60 до 72 Закона Федерације о ванпарничном поступку где се утврђује да ће се за особе о којима нема никаквих података да су живи, годину дана, односно следећег дана по истеку годину дана од престанка непријатељстава сматрати да су мртве.

У Босни и Херцеговини се сматра да су непријатељства престала потписивањем мировног споразума у Паризу дакле, 15. децембар 1995. године, а

врло често ће се наћи у матичним књигама управо 16. децембар 1996. године као датум смрти особа које су биле жртве ратних злочина и које су гинуле `92., `93., `94. и `95. године, из разлога што се судови врло често у ванпарничним поступцима нису упуштали детаљније у саслушавање сведока, односно, саслушавање предлагача који су подносили предлог за проглашење несталих за умрле. Са друге стране, породицама је било јако важно да изврше упис у матичне књиге из чисто практичних разлога - наследно-правних односа, брачних односа, породичних односа, јер се конкретна особа третирала као жива све док не постоји или решење о проглашењу нестале особе умрлом или ако нема потврде о смрти од надлежног вештака судске медицине који је констатовао смрт. Сматра да је управо из напред наведених разлога могуће да у Изводу из матичне књиге умрлих за пок [redacted] као уписано време смрти стоји један датум, а да је ово лице Институту за нестала лица као лице које је нестало пријављено касније. Даље је навео да конкретно у овом случају [redacted], Институт располаже и неким документима Центра јавне безбедности Сански Мост у којима се наводе имена две особе које су директно учествовале у убиству пок. [redacted], од којих је један оптужени Јовановић Милорад, а други је извесни [redacted], напомињући да се у полицијском допису из маја месеца 1997. године за [redacted] наводи да је подлегао повредама у кући „Симе Миљуша" крајем јуна 1992. године, без прецизирања датума. [redacted] није никада ексхумиран, односно нису лоцирани његови посмртни остаци.

Увидом у **Уверење општинског органа општине Оштра Лука о ангажовању у рату-статус борца за Јовановић Милорада**, број 03/5-835-27-2/215 од 03.09.2015. године утврђено је да је Јовановић Милорад у оружаним снагама Републике Српске – бивше СФРЈ од 19.09.1991. године до 19.06.1996. године СЈБ Санско Мост.

Увидом у **преглед рада припадника СЈБ Сански Мост, РСМ Лушци Паланка за месец мај 1992. године**, од 16.06.1992. године, утврђено је да је у мају 1992. године између осталих и Јовановић Милорад био припадник РСН Лушци Паланка.

Увидом у **Списак припадника ОМ-е Лушци Паланка са бројевима дугог наоружања** утврђено је између осталог, да је Јовановић Милорад од старне милиције задужен пушком АП 586370.

Увидом у **Извод из казнене евиденције за окр. Јовановић Милорада издат од стране МУП УСК ПС Сански Мост** број 05-1/08-2-сл. 1624/12 од 25.10.2012. године и број 0504/08-1-3300/15 ББ од 14.09.2015. године утврђено је да Јовановић Милорад није евидентиран у казненим евиденцијама ове полицијске станице, те да не постоје подаци о његовом кажњавању.

Из извода из **Матичне књиге умрлих за** [redacted] **издат у матичном уреду Сански Мост**, број [redacted] произилази да је [redacted], рођен [redacted]. године у Санском Мосту, преминуо [redacted] у Лушци Паланци.

Увидом у **акт Института за нестале особе БиХ,** [redacted]“, утврђено да су чланови њихових породица дали крв за ДНК анализу, те да има довољно крвних узорака, али да још увек нема ДНК подударања за нестала лица.

Увидом у **фото-документацију показивања лица места** од стране лица сведока [redacted], сачињена од стране К МУП- Бихаћ, број 91/07 од 30.10.2007. године утврђено је да је на фотографијма у списима предмета истраге КТО 1/17 на страни од 74/23 до 89/23 забележен и то на фотографијама 1 и 2 шири и ближи изглед куће-музеја власника [redacted] у месту Лушци Паланка, општина Сански Мост, на фотографији 3-8 забележен је шири и ближи изглед порушене куће – музеја власника Миљуш Симе у месту Лушци Паланка, те сведок [redacted] на фотографији бр. 16 се види шири и ближи изглед порушене куће-музеја власника Симе Миљуша у месту Лушци Паланка, те сведок [redacted] који прстом показује место унутар музеја где је био физички злостављан и малтретиран од стране припадника резервног састава полиције Лушци Паланка у време ратних дејстав а1992. године. На фотографијама од 17 до 21 приказан је асфалтни пут који води до порушених просторија одељења милиције Лушци Паланке који је удаљен од музеја око 150 метара, а на фотографијама броја од 21 до 28 приказана је зграда и порушене просторије одељења милиције Лушци Паланка који је удаљен од музеја око 150 метара, у који су довођена и испитивана приведена лица.

Увидом у оверену фотокопију **Извода из матичне књиге умрлих за** [redacted] издата у [redacted], утврђено је да је [redacted] рођен [redacted].

Увидом у оверену фотокопију [redacted].

Увидом у Извод из **Матичне умрлих за** [redacted]

Увидом у **Одлуку о проглашењу ратног стања** ("Службени лист Р БиХ" број 7/92 од 20.06.1992. године) утврђено је да је на територији Босне и Херцеговине 20. јуна 1992. године проглашено ратно стање, а увидом у Одлуку о укидању ратног стања ("Службени лист РБиХ број 50/95 од 28.12.1995. године), утврђено је да је на територији Босне и Херцеговине дана 22.12.1995. године укинуто ратно стање.

Увидом у **Поднесак "Мисије Уједињених нација"** насловљен као "међународне полицијске снаге" од 17. децембра 2002. године упућен Јовановић Милораду произилази да је Комесар IPTF обавестио Јовановић Милорада му се одузимају овлашћења да обавља полицисјке дужности и да Одлука о томе ступа одмах на снагу, као и да му се овом одлуом одузима право запослења, сада и убудуће у било којој агенцији за спровођење закона у Босни и Херцеговини. Ово све уз образложење у истом поднеску да су у пролеће 1992. године Шеста бригада Санског Моста, Српска демократска странка и локални босански Срби извршили акцију "етничког чишћења" у циљу да заузму Сански Мост и околна села, те да је неколико дана након што су 23. маја 1992. гдине становници српске националности евакуисани из града, Сански Мост у потпуности блокиран тенковима, а несрпском становништву је дат ултиматум да или напусте домовие и окупе се на отвореној пољани или да се изложе ризику да буду убијени. У току ове акције, велики број несрпског становништва је ухапшен и држан у притворским установама, од којих је једна била и подрум полцијске станице у Санском Мосту, где су несрпски становници испитивани и данима физички злостављани, док је током испитивања велики број лица и убијен.

Увидом у **Решење о престанку радног односа Министарства унутрашњих послова Бања Лука** број 05/2-126-118 од 19.02.2003. године, утврђено је да је Јовановић Милораду, раднику Министарства унутрашњих послова Републике Српске, престао радни однос, јер му је одузет сертификат за рад у Министарству унутрашњих послова.

Увидом у **Захтев за ревизију одлуке** од 17.12.2002. године, утврђено је да је Јовановић Милорад дана 30.12.2002. године упутио „IPTF Commissioner Sarajevo", захтев за ревизију напред наведене одлуке.

Увидом у **жалбу против решења о престанку радног односа** број 05/2-126-118 од 19.02.2003. године, утвђено је да је Јовановић Милорад поднео директору полиције Центра јавне безбједности Бања Лука жалбу против напред наведеног решења.

Увидом у **решење Републике Српске, Министарства унутрашњих послова Бања Лука** број 05/2-120-5202/09 од 15.04.2003. године, утврђено је да је наведеним решењем усвојен приговор Јовановић Милорада као основан и поништено је решење о престанку радног односа број 05/2-126-118 од 19.02.2003. године.

Увидом у **Споразум о престанку радног односа у Министарству унутрашњих послова Републике Српске** број 1261-427 од 11.03.2004. године утврђено су да је Милорад Јовановић и Министарство унутрашњих полсова

Републике Српске закључили споразум о престанку радног односа Милорада Јовановића у МУП-у Републике Српске, те да по овом споразуму Милораду Јовановићу престаје радни однос са даном 29.02.2004. године.

Увидом у фотокопију **Извода из Матичне књиге умрлих за** [redacted]

Специфичност кривичног поступка који за предмет има кривично дело ратни злочин је у томе да су предмет утврђивања, по правилу, догађаји који су се одиграли пре скоро тридесет година, да након догађаја нису фиксирани материјални трагови, или уколико јесу, нису сачувани, те су искази сведока често једно од главних доказних средстава. Стога је неопходно да се подробније анализира веродостојност ових исказа и поузданост чињеница које се из њих утврђују, имајући у виду разлике и противуречности и то како о околностима под којима су се одиграли догађаји и шта је претходило истима, тако и о лицима која су њихови учесници.

Кривично дело које је предмет овог поступка, извршено је пре тридесет година, поједини оштећени су често и по неколико пута испитивани у току свих ових година, те је немогуће очекивати да о појединостима догађаја, њиховој хронологији, чињеницама које су претходиле том догађају, говоре на потпуно сагласан начин. Протек времена од догађаја, присуство злостављањима која су се из дана у дан понављала, те подсећање и потом казивање пред судом о њима изазива снажне емоционалне реакције код оштећених што доводи до немогућности да се исприча иста прича са истим детаљима.Чињеница да сведок може заборавити или помешати неке детаље самог догађаја, често је последица претрпљене трауме и протека времена, али она не значи да је услед тога нужно обеснажено њихово сведочење о главним и одлучним чињеницама, те да не говоре истину, а ситне неподударности цео исказ чине непоузданим. У конкретном случају у просторијама Спомен музеја „Симо Миљуш“ у Лушци Паланци, који објекат је обезбеђивала милиција Одељења у Лушци Паланци био је затворен већи број цивила несрпске националности са подручја општине Сански Мост који су одвођени на испитивање у просторије Одељења милиције, с тога могућност опажања одређених дешавања зависила је и од места на коме су се налазили у тренутку злостављања .

Наиме, ценећи исказе сведока, те на основу утиска који су они непосредно оставили на суд, иако се могу уочити неке разлике у исказима између појединих сведока, као и разлике и противуречности у исказима које је исти сведок дао пред Управом полиције Унско-Санског кантона БиХ, као и Кантоналног тужилаштва Унско-Санског кантона у Бихаћу и на главном претресу, па је суд је у неким случајевима приликом испитивања сведока, покушао да предочавањем исказа једног сведока другоме, као и одбрану оптуженог, па и предочавањем њихових сопствених исказа, који су дати у различитим, чак јако дугачким интервалима (прве исказе су поједини сведоци дали 2007. године), отклони одређене противуречности у њиховим исказима, али ови покушаји углавном нису уродили плодом, очигледно као резултат великог протека времена и свих поменутих околности, те је суд закључио да

евентуално суочења и поновна испитивања сведока не би утицала на доношење другачијег закључка у односу на утврђивање релевантних чињеница.

Стога, суд закључује да разлике у неким исказима сведока при описивању детаља догађаја и околности, посебно оних некарактеристичних да би се памтили дуги низ година не могу „a priori" да буду разлог за закључак да је целокупно сведочење одређеног сведока непоуздано или да је због закључка да је његово сведочење у односу на одређене околност и чињенице непоуздано, то сведочење непоуздано и у односу на све друге чињенице и околности. Из већ наведених разлога било је и ситуација када је суд прихватио, оценивши га као поуздан, исказ сведока у вези неких околности и чињеница, иако се на његово сведочење о другим околностима и чињеницама није ослонио сматрајући да је исказ сведока у том делу непоуздан. Суд је приликом оцене веродостојности и поузданости исказа сведока највећу пажњу поклонио управо противуречностима у деловима исказа сведока о одређеним околностима и чињеницама у вези критичног догађаја и ономе што је претходило истом, ценећи их како појединачно, тако и у вези са свим осталим доказима.

Анализом и оценом свих изведених доказа, како појединачно, тако и у вези са осталим изведеним доказима, као и наводима одбране оптуженог, поступајући и по примедбама Апелационог суда у Београду, Одељење за ратне злочине Кж1-По2 број 2/21 од 29.10.2021. године, суд је на основу начела слободног судијског уверења у оцени доказа о чињеницама, сходно одредбама члана 16 и 419 ЗКП-а, нашао да је оптужени Јовановић Милорад заједно са командиром Одељења милиције [redacted], који је у међувремену преминуо и другим непознатим припадницима цивилне и војне милиције, извршио описане радње, у време, на месту и на начин како је то наведено у изреци ове пресуде.

Током кривичног поступка суд је утврдио да је у време извршења кривичног дела, током јуна и јула месеца 1992 године, на територији Републике Босне и Херцеговине која је била саставни део тадашње СФРЈ, постојао оружани сукоб између Армије Републике Босне и Херцеговине с једне стране и војске и милиције Српске Републике БиХ а касније Републике Српске с друге стране.

Да је у инкриминисано време постојао **оружани сукоб**, суд је утврдио оценом следећих изведених доказа:

Из одбране оптуженог **Јовановић Милорада** произилази да је 1991. године мобилисан у резервни састав милиције и да је био распоређен у полицијско одељење у Лушци Паланци. Пошто су нетрпељивости у Санском Мосту између нација почеле 1991. године, повремено су их позивали а маја месеца 1992. године коначно су мобилисани јер су тада почели оружани сукоби у Општини Сански Мост, у селима Махала, Врхпоље, Рустово где је војска 6 Санске вршила дејства и разбијала наоружане групе. У том периоду муслимани су тежили да се домогну Бихаћа, били су наоружани аутоматским и полуаутоматским оружјем. 6 Санска је отишла на фронт, неки на Градачац а неки на бихаћко ратиште. Преко средстава јавног информисања муслимани су били обавештени да сви предају аутоматско и полуаутоматско оружје.

Из исказа сведока оштећеног [redacted] произилази да су током маја месеца 1992. године Срби почели да се наружавају и пуцају око села где су живели муслимани, што је указивало на то да ће доћи до рата. Управо из ових разлога муслимани у својим селима су имали страже, код себе су имали пољопривредни алат и по једну пушку. Срби су палили околна села, а с обзиром на то да су Срби одводили Муслимане из његовог села, почео је да се крије по шуми и само је ноћу спавао у својој кући, ни са ким се није виђао, нити је смео да се распитује о својим комшијама. Његова два брата [redacted] прозвани су путем радио "Сана" и одведени у Сански Мост, а његовог оца [redacted] који је отишао да их тражи Срби су затворили у логор "Бетонирка", док су његова браћа била затворена у дворани у Санском Мосту, да би касније били пребачени на Мањачу.

Из исказа сведока оштећеног [redacted] произилази да је живео у месту Окреч, са својом породицом. Маја месеца 1992. године војска Републике Српске и милиција вршили су тзв. чишћења њихових села. Његов син [redacted] је у мају месецу дошао из Словеније код куће на одмор. Скривали су се заједно све до 7.7.1992. године, када му је син одлучио да иде на слободно подручје Бихаћа.

Из исказа сведока [redacted], произилази да је живео са својом породицом у месту Напреље, Општина Сански Мост. Видео је да стање у друштву није добро и да је све „мирисало“ на рат, као и да су се његове комшије, Срби из суседних села добро наоружали. У вечерњим сатима су пуцали из разног оружја из околних села, према њиховом селу у тако вршили застрашивање муслимана. Пре напада на Сански Мост и преузимања власти од стране ВРС и СДС-а, послао је породицу у Словенију јер се плашио за њихову сигурност. Чуо је да је извршен напад на Хрустово, Врхпоље и Чиркиће а у Напрљу је било релативно мирно. По преузимању власти у Санском Мосту су почеле патње за њих муслимане. Јула месеца 1992. године по њега су дошли полицајци из полицијског одељења из Лушци Паланке, комбијем који су звали „купилица“ и одвели га пред бивши музеј „Симо Миљуш“.

Из исказа сведока оштећеног [redacted] произилази да је након што је одбио да потпише лојалност милицији Српке Крајине априла 1992. године морао да напусти зграду милиције у Санском Мосту. Дана 25.05.1992. године за време док је боравио у месту Чапље, општина Сански Мост, код породице своје супруге, сазнао је да је Сански Мост блокиран од стране српске власти и да се врше хапшења цивила несрпске националности, односно, Хрвата и Муслимана.

Из исказа сведока оштећеног [redacted] произилази да пре него шо је нападнут Скуцани Вакуф, мештани су чули на радију и гледали на телевизији да је рат у Босни већ почео, да су многи градови већ нападнути, као и градови у њиховом окружењу Приједор, Босанска Крупа и Бихаћ и знали су да је дошао ред и на њих. Нису имали никаву војну помоћ да се супротставе српској војсци која је била наоружана. Крајем месеца маја 1992. године, преко радија је објављено да се позивају мештани Скуцаног Вакуфа да предају оружје у полицију Лушци Паланка.

Из исказа сведока оштећеног [redacted] произилази да је већ од априла месеца 1992. године када је о дошао у Скуцани Вакуф на одмор из Словеније где је живео, приметио да су његове комшије Срби из суседних села већ били добро наоружани, а стање у друштву генерално није било добро и „мирисало“ је на рат. Увече би пуцали из разног оружја из својих села према њиховом селу и тако вршили застрашивање становника Скуцаног Вакуфа. Када је српска војска прешла Сански Мост почеле су патње за муслимане, српска војска је долазила у њихово село, вршила претресе кућа, пљачкала њихову имовину, убијала људе. Одводили су цивиле од кућа на испитивања, тукли их , а затим и слали у логоре. У то време постојао је логор Мањача код Бања Луке где је завршавала већина мушкараца муслимана.

Из исказа сведока [redacted] произилази да је крајем маја месеца 1992. године СДС преузео општину Сански Мост и у том периоду српска војска је почела да врши терор заједно са полицијом над Бошњацима, вршили су убиства, пљачке и палили њихове куће.

Из исказа сведока [redacted] произилази да је у селима где су живели искључиво муслимани, српска војска коју су сачињавали Срби са подручја општине Сански Мост и суседних села вршила такозвана етничка чишћења села где су живели муслимани, палили су куће, убијали људе, пљачкали имовину.

Из исказа сведока оштећене [redacted] произилази да је рат на подручју где су они живели тачније у Скуцаном Вакуфу, започео крајем маја 1992. године и да их је затекао код куће, тада почели прогони несрпског становништва, а у селима где су живели искључиво муслимани као што је њено село, српска војска са подручја Општине Сански Мост и суседних села вршила је чишћења села, паљење кућа, убиства, пљачкали су имовину и обављали друге нечасне радње.

Из исказа сведока оштећеног [redacted], произилази да су након избијања ратних дешавања на подручју Санског Моста, он и његова породица живели у Скуцаном Вакуфу где су свакодневно били у кућама, нису могли да одлазе од кућа, да чувају стоку, јер су свакодневно долазила униформисана лица Војске Републике Српске из околних села. Били су наоружани, одвозили имовину грађана и свакодневно вршили малтретирања и пљачкање кућа, пуцали би из ватреног оружја по кућама, бацали гранате на село како би изазвали страх грађана и како би они из тих разлога напуштали своје домове.

Из исказа сведока [redacted] произилази да је 1992. године живео у селу Лукавице, надомак Санског Моста. Почетком '92-ге године када је већ избио рат у Хрватској, на улицима су били униформисани војници српске националности, њихове комшије као и из оближњих села од Подвидача и Фајтоваца. У мају месецу 1992. године људи у селу су причали да су Срби преузели власт у граду Сански Мост и да на путевима постоји пуно барикада на којима стоје наоружани српски војници.У њиховом селу су такође биле

постављене барикаде на прилазу у село из правца Фајтоваца и у средини села на месту које се зове „Раскршће“. На тим пунктовима били су Срби у униформама.

[redacted] произилази да је живео у родном месту Фајтовци од 1995. године. Када су почели оружани сукоби мобилисан је као резервни милицајац. База им је била у СЈБ Сански Мост, ПО Лушци Паланци. Послове резервног милицајца је обављао на подручју свог села Фајтовца.

Сведоци [redacted] активни милицајци, [redacted], резервни милицајци сагласно су навели да су у инкриминсаном периоду припадници одељења милиције у Лушци Паланци лишавали слободе и приводили цивилно становништво из насеља Општине Сански Мост и да је цивилно становништво држано у заточеништву у просторијама заточеничког објекта „Симо Миљуш“.

Ценећи исказе свих напред наведених сведока на околност постојања оружаног сукоба на територији Р Бих, конкретно подручја општине Сански Мост у временском периоду који је обухваћен оптужницом, суд је исказе сведока у том делу прихватио у свему као јасне, недвосмислене и веродостојне.

Постојање оружаног сукоба суд је утврдио и на основу материјалног доказа и то Одлуке о проглашењу ратног стања ("Службени лист РБиХ број 7/92 од 20.06.1992. године) из које произилази да је на територији Босне и Херцеговине 20. јуна 1992. године проглашено ратно стање, док је увидом у Одлуку о укидању ратног стања ("Службени лист Р БиХ број 50/95 од 28.12.1995. године), утврђено да је на територији Босне и Херцеговине дана 22.12.1995. године проглашено укидање ратног стања.

Оружани сукоб постоји свуда где се прибегло оружаној сили између држава или продуженом оружаном насиљу између органа власти и организованих наоружаних група или између таквих група унутар државе.

На територији Републике Босне и Херцеговине која је била саставни део тадашње СФРЈ у периоду од 1992. године до 1995. године, одвијао се немеђународни (унутрашњи) оружани сукоб између Војске Републике Српске (ВРС) и МУП-а Републике Српске са једне стране и Армије и МУП-а Босне и Херцеговине са друге стране, а што је и опште позната чињеница.

Суд је разматрајући **статус оптуженог** [redacted] утврдио из саме одбране оптуженог да је у инкриминисаном периоду био у резервном саставу милиције Одељења у Лушци Паланци, а што је потврђено и исказима сведока [redacted], у то време активних милицајаца у СЈБ Лушци Паланка, као и сведока [redacted] – тада у статусу резервних милицајаца у СЈБ Лушци Паланка, као и писаним доказима.

Увидом у преглед рада припадника СЈБ Сански Мост, РСМ Лушци Паланка за месец мај 1992. године, од 16.06.1992. године, утврђено је да је у

мају 1992. године између осталих и Јовановић Милорад био припадник РСМ Лушци Паланка.

Из списка припадника Одељења милиције Лушца Паланка са бројевима дугог наоружања између осталог утврђено је да је Јовановић Милорад од стране милиције задужен пушком АП 586370.

Из уверења општинског органа општине Оштра Лука о ангажовању у рату-статус борца за Јовановић Милорада, број 03/5-835-27-2/215 од 03.09.2015. године суд је утврдио да је Јовановић Милорад у оружаним снагама Републике Српске – бивше СФРЈ од 19.09.1991. године до 19.06.1996. године СЈБ Сански Мост.

Суд је у овом делу одбрану оптуженог Милорада Јовановића прихватио као искрену, уверљиву и истиниту, а и потврђену како исказима напред наведених сведока, тако и претходно наведеном писаном документацијом.

Да је цивилно становништво несрпске националности (Бошњаци) било затворено у просторије Спомен музеја „Симо Миљуш“, да су вођени на испитивање у просторије одељења милиције у Лушци Паланци, на околности поседовања оружја, суд је утврдио из исказа испитаних сведока оштећених [redacted]

Исказима оштећених и сведока суд је поклонио веру као сагласним уверљивим и веродостојним. Искази сведока оштећених поткрепљени су и сагласним, уверљивим исказима сведока припадника активног и резервног састава милиције, одељења у Лушци Паланци.

Из исказа сведока [redacted], припадника активног састава милиције, произилази да се командир [redacted] договорио са војском да цивиле затварају у музеј „Симо Миљуш“. Музеј „Симо Миљуш“ налазио се на удаљености од 150 до 200 метара од милицијске станице. У критичном периоду у музеју, војска је организовала затварање цивила и командир [redacted] је прихватио да припадници резервног састава милиције држе стражу.

Из исказа сведока [redacted], припадника активног састава милиције, утврђено је да су муслимани привођени због сумње да поседују оружје и да су у музеју „Симо Миљуш“ били затварани. Лишавали су их слободе милиција и војска, а стражу испред музеја држали су припадници резервног састава милиције.

Из исказа сведока [redacted], припадника резервног састава милиције, утврђено је да су у јуну јулу месецу 1992 године цивили били затворени у Спомен дому „Симо Миљуш“, и да су испитивани у полицијском одељењу од стране командира [redacted].

Из исказа сведока [redacted], припадника резервног састава милиције, утврђено је да су муслимани привођени због сумње да поседују ватрено оружје и били су затворени у просторијама објекта „Симо Миљуш“ и претучени. Објекат „Симо Миљуш“ је у време оружаних сукоба био привремени „притвор“. Људи који су привођени остајали су у том објекту док не дају изјаве, док се не предају надлежним органима у станици милиције Сански Мост или док их не пусте на слободу.

Из исказа сведока [redacted], припадника резервног састава милиције, је утврђено да је приводио цивилна лица несрпске националности из села Општине Сански Мост, да је комбијем превозио цивиле до музеја „Симо Миљуш“, где су били затварани.

Из исказа сведока [redacted], припадника резервног састава милиције, утврђено је да је објекат „Симо Миљуш“ бивши музеј, који се налазио у Лушци Паланци, Општина Сански Мост, састојао се од приземља и једног спрата. У приземљу су биле две просторије, а на спрату неколико просторија у којима је било затворених људи.

Из исказа сведока [redacted] утврђено је да је Спомен дом "Симо Миљуш" био удаљен око 100-150 метара од његове куће у Лушци Паланци и да је за време рата служио као притвор у који су били привођени припадници муслиманског народа.

Суд је имао у виду да су поједини оштећени и сведоци просторије музеја „Симо Миљуш“, у које су били затворени називали „логор“, али из изведених доказа не произилази да је бивши музеј „Симо Миљуш“ био у инкриминисаном периоду, логор.

Током кривичног поступка суд је из изведених доказа, пре свега из исказа испитаних сведока оштећених несумњиво утврдио да су били **цивили**. Њихов статус произилази из чињенице да су у питању лица, која нису ни на који начин директно узела учешће у непријатељствима, па самим тим су као такви уживали заштиту коју гарантује IV Женевска Конвенција о заштити грађанских права за време рата од 12.08.1949. године и Други допунски Протокол од 8.6.1977 и имали право на хумани поступак у смислу поштовања њихове личности, части и верског убеђења, као и забранс да сс прсма њима наносе било које врсте повреде живота, телесног интегритета, повреде личног достојанства, те нарочито применом увредљивих и понижавајућих поступака.

Да су у инкриминисаном периоду **оштећени били цивилна лица**, суд је несумњиво утврдио из исказа сведока оштећених. Наиме из исказа оштећеног [redacted], оца [redacted] [redacted] који има статус нестале особе произилази да је живео у месту Окреч са својом породицом, а да је његов син [redacted] који је радио у Словенији у Марибору, маја месеца 1992 год. дошао на одмор код своје породице у Окреч. Како је војска и полиција Републике Српске вршила чишћење њихови села, [redacted] није могао да се врати у Марибор те се заједно са њима скривао све до 07.07.1992 године када је одлучио да пређе на слободну територију у Бихаћ. [redacted] није био припадник ниједне војне

јединице, није носио униформу, али када је одлучио да крене за Бихаћ имао је аутоматску пушку.

Из исказа сведока оштећеног [redacted] произилази да је био активни полицајац полицијског одељења у Лушци Паланци, али када је одбио да потпише лојалност српској полицији морао је да напусти полицију. Боравио је у свом стану у Фајтовцима када су дошла три припадника војне полиције и уз наредбу за довођење су га привели и одвели у затвор у музеј „Симо Миљуш“.

Из исказа сведока оштећеног [redacted] произилази да је са породицом живео у родном месту Скуцани Вакуф. Крајем месеца маја 1992 год. видео је да ће доћи до рата јер су се Срби наоружавали и пуцали око села у којима су живели муслимани, те су се они крили у шуми, а ноћу је спавао код куће. У селима су зато стражарили, имали су по једну пушку и пољопривредни алат Дана 07.07.1992 .године у раним јутарњим сатима у његову кућу је упала полиција, наредила им да изађу напоље и њега и брата [redacted] су одвели у затвор у музеј „Симо Миљуш“. Када су га одвели из очеве куће био је у радном оделу од фирме. Предао им је пушку „Томсон“. У том периоду није био војно ангажован, био је цивил.

Из исказа сведока оштећеног [redacted] произилази да га је рат затекао у селу Горица у кући где је био са својом супругом и њихово петоро деце . Није могао да се врати у Словенију где је радио због ратних дешавања. Српска војска је дошла у њихово село почетком јуна 1992.године, запалили његову кућу и одвели их у село Фајтовци, а потом у Лушци Паланку. У музеју „Симо Миљуш“ је боравио три дана.

Из исказа сведока оштећеног [redacted] произилази да је у мају месецу 1992. године из Немачке где је радио, дошао кући у место Модра, ради неких папира. У Немачку није могао да се врати, јер су Срби поставили барикаде и нису давали муслиманима да се слободно крећу. Једног јутра јуна месеца 1992. године испред његове куће дошао је комби који су звали „купилица“ и из комбија су изашли полицајци. Командир [redacted] га је питао где држе оружје,а он им је рекао да су пушку и пиштољ имали легално и да су предали. Након тога њега су одвели комбијем у Лушци Паланку у музеј „Симо Миљуш“.

Из исказа сведока оштећеног [redacted] произилази да је пре рата са женом и дететом живео у својој породичној кући у месту Скуцани Вакуф, општина Сански Мост и да се претежно бавио пољопривредним пословима од чега је хранио своју породицу. Пред сам рат, пошто је видео да стање није у најбољем реду, пре свега мисли на однос Срба према муслиманима, почели су у селу да се организују и купио је пушку марке „ПАП“ и 100 метака, све у циљу да заштити себе и своју породицу. Крајем маја месеца 1992. године преко радија је чуо да се позивају мештани Скуцаног Вакуфа да предају оружје у полицијску станицу у Лушци Паланци. Тог истог дана је пушку предао у станицу полиције. Дана 17.06.1992. године по њега је дошла милиција и затворила га у Спомен дом „Симо Миљуш“.

Из исказа сведока оштећеног [redacted] је утврђено да је крајем априла 1992. године из Словеније где је радио, дошао кући у Скуцани Вакуф, на одмор и није више могао да се врати у Словенију, јер је тада дошло до блокаде путева у Босни и Херцеговини. Живео је са породицом у кући, у насељу Скуцани Вакуф и управо су и њега пред сам крај јуна месеца милицајци, милицијског одељења Лушци Паланке из куће одвели у Спомен дом „Симо Музеј“ у Лушци Паланку.

Из исказа сведока оштећеног [redacted] произилази да су и њега критичном приликом комбијем тзв. „купилицом“, одвели полицајци [redacted] и Јовановић Милорад који је у то време био резервни полицајац.

Из исказа сведока оштећеног [redacted] је утврђено да је пре рата живео у насељу Фајтовци, да у то време није био запослен, да је живео у домаћинству са супругом, мајком и једним дететом, а да га је почетак рата затекао у Фајтовцима и да је сматрао да не треба нигде да се склони. Углавном је био у кући, јер га је било страх да се било куда креће. 14. или 15. јуна 1992. године Јовановић Милорад и [redacted], одвели су га комбијем „купилицом“ у Спомен дом „Симо Миљуш“.

Из исказа сведока оштећеног [redacted] произилази да је по занимању трговац и да је имао трговачку радњу. Једнога дана , јуна месеца 1992. године са својим рођацима косио је траву и када су дошли кући на ручак, пред његову кућу у насеље Модра дошао је један комби у коме су били полицајци и војници из Лушци Паланке. Међу њима је био и командир одељења из Лушци Паланке, [redacted], а поред њега, било је још и 9 или 10 наоружаних српских војника и полицајаца. Том приликом су га комбијем „купилицом“ одвезли у Спомен дом „Симо Миљуш“ у Лушци Паланку.

Из исказа сведока оштећене [redacted] произилази да је у селу Скуцани Вакуф, Општина Сански Мост живела заједно са својим мужем [redacted] и њихово петоро деце, да је негде половином месеца јуна 1992. године у њихово село дошло око 12 припадника полиције и Војске Републике Српске. Била је у кући када су једног јутра војници Војске Републике Српске и полиција насилно провалили улазна врата и ушли у кућу. Тада ју је неко снажно ударио ногом и наредио да устане. Када је устала, препознала је два полицајца и једног војника. Били су то полицајци [redacted] а са њима је био војник кога је познавала од раније, знала је да је из села Декићи изнад села Напреље. Не може да му се сети имена. Псовали су је и галамили на њу, тражили да им каже где је њен муж [redacted] и она им је том приликом рекла да је [redacted] отишао да обиђе кромпир. Присутни полицајци су јој рекли да пренесе Деду да се до 12 сати јави на пункт „Драга“ у Скуцаном Вакуфу. За то време, оштећени [redacted] [redacted] се скривао у непосредној близини куће . Недуго након тога отишао је према пункту где му је речено да се преда.

Оцењујући статус оштећених суд је утврдио да су [redacted]

[redacted] мештани насеља Модра, Скуцани Вакуф, Напреље, Лукавице и других села са подручја Санског Моста који су били затворени у просторије Спомен музеја „Симо Миљуш“ у Лушци Паланци били цивили и да су се налазили у власти једне стране у сукобу.

Суд је ценио наводе одбране оптуженог Јовановић Милорада у делу у којем је навео „не могу бити цивили са аутоматским оружјем“, али овакву одбрану није прихватио, обзиром да током поступка није било никаквих доказа који би упућивали на закључак да су оштећени били војно ангажовани нити да су учествовали у ратним операцијама на страни једне од сукобљених страна. Чињеница да су поједини оштећени и имали оружје код себе не указује сама по себи да су они учествовали у ратним операцијама на страни једне од сукобљених страна, што би им дало својство бораца.

Да се инкриминисани догађај одиграо током јуна - јула 1992. године суд је утврдио из исказа сведока оштећених и то: сведока оштећеног [redacted] који је навео да је 07.07.1992. године одведен у полицијску станицу, а потом затворен у просторије Спомен дома „Симо Миљуш“, да је сведок оштећени [redacted] навео да је затворен у Спомен дому „Симо Миљуш“ 16.06.1992. године, да су сведоци оштећени [redacted] сагласно навели да се сећају да су у јуну 1992. године били затворени у музеју „Симо Миљуш“, да је сведок оштећени [redacted], навео да је био затворен у музеју „Симо Миљуш“ 14. или 15.6.1992. године, да је сведок оштећени [redacted] навео да је између 15.6. и 17.6.1992. године био у затворен у музеју „Симо Миљуш“, а сведок [redacted] је навео да је крајем јуна 1992. године био затворен у музеју „Симо Миљуш“, да је оштећена [redacted] навела да је њен супруг [redacted], половином месеца јуна 1992. године, отишао у полицијску станицу јер га је претходно тражила милиција и након тога га више није видела, да је сведок оштећени [redacted] навео да је 07.07.1992. године Садо отишао из села Окреч, а да је касније чуо да је [redacted] био затворен у музеју у Лушци Паланци од стране полиције, да је сведок оштећени [redacted] навео да је почетком јуна месеца 1992. године од стра не српске војске одведен у Лушцу Паланку да је одведен у полицијску станицу, а да га је потом полиција затворила у спомен дом „Симо Миљуш“.

Са свега изнетог из утврђеног чињеничног стања произилази да су радње извршења које се оптуженом стављају на терет почињене током јуна-јула месеца 1992. године, те да тачан дан у конкретном случају није од пресудног значаја имајући у виду природу кривичног дела, те околности под којима је исто извршено.

Кривично дело за које се оптужени Јовановић Милорад терети, било је повезано са непријатељствима која су се догађала у Р БиХ. Повезаност оружаног сукоба који се одвијао на територији тадашње Републике Босне и Херцеговине и на територији где се десио инкриминисани догађај који је предмет овог поступка и радњи извршења кривичног дела, суд је посматрао кроз статус оптуженог Јовановић Милорада као извршиоца кривичног дела који је био резервни милицајац и деловао као учесник једне од стране у сукобу (српске), те оштећени као категорија цивилних лица који нису били војно

ангажовани, нити су учествовали у непријатељствима и да су као такви сматрани припадницима супротне стране. Разлог за овакво поступање да је оптужени Јовановић Милорад предузео радње нечовечног поступања, мучења према цивилном становништву, наносио велике патње, повреде телесног инегритета, као и убиство [redacted] је само зато што се радило о лицима друге верске припадности и са циљем изнуђивања информација о поседовању оружја. Оштећени су муслимани, а критичном приликом налазили су се у својој кући и нису пружали отпор.

Да је оптужени **Јовановић Милорад заједно са командиром Одељења милиције** [redacted] **који је у међувремену преминуо и другим непознатим припадницима цивилне и војне милиције** извршио радње ближе описане у изреци пресуде (**мучење, нечовечно поступање, наношење великих патњи и повреда телесног интегритета и здравља и извршио убиство** [redacted]), суд је утврдио оценом следећих изведених доказа:

Оптужени Милорад Јовановић у својој одбрани негира извршење кривичног дела. Наводи да у Спомен музеј [redacted] није могао да уђе, јер је постојало обезбеђење, а лица која су привођена, могао је да види само у просторијама полицијске станице. Признаје да је једино [redacted] ударио три пута палицом по наредби командира [redacted] а остале није тукао. [redacted] не познаје, нити га је лишио живота , нити му је познато да је преминуо од задобијених повреда.

Из исказа сведока оштећеног [redacted] јасно произилази да га је критичном приликом [redacted] у просторији станице милиције испитивао у вези са тим да ли поседује оружје, након чега су почели да га ударају Јовановић Милорад и [redacted]. Ударали су га полицијском палицом по целом телу, псовали му „турску мајку“, а затим су га, након што је претучен, од којих удараца су му биле отекле ноге и руке без претходно указане медицинске помоћи, пребацили у просторије Спомен дома „Симо Миљуш“. Сваког дана три пута дневно су га изводили из Спомен дома „Симо Миљуш“ , водили у станицу милиције где га је испитивао командир [redacted], а редовно га је тукао Јовановић Милорад. Тукли су га на тај начин што су га натерали да седне на столицу, па чим би сео, почели су да га ударају и то [redacted], затим [redacted] при чему га је Јовановић Милорад тукао рукама, полицијском палицом, ударао га војничким чизмама по целом телу. Сваког дана је био злостављан како физички тако и психички. Највише га је тукао Јовановић Милорад.

Из исказа сведока оштећеног [redacted] у просторије Спомен дома „Симо Миљуш“, и да га је ударао гуменом палицом више пута. Ударао га је по леђима од којих удараца је осећао јак бол, али није ништа говорио нити јаукао, мисли да га је Јовановић ударио по леђима око стотину пута. Његов кум [redacted] му је рекао да када су га довели у станицу милиције да је он послао Јовановић Милорада да га истуче.

На главном претресу одржаном дана 28.3.2018. године, након што се оптужени Јовановић Милорад обратио сведоку оштећеном [redacted],

речима „нисам ја Вас тукао“ сведок оштећени [redacted] је рекао „Јеси ти мене тукао, не причај ни једне“. Сведок оштећени је директно обраћајући се оптуженом Јовановић Милораду био убедљивији у тврдњи да га је оптужени Јовановић Милорада тукао. Суд је ценио исказ сведока оштећеног [redacted] и у овом делу прихватио као јасан и уверљив

Наводи сведока [redacted] у делу описа радњи које је предузео оптужени Јовановић Милорад потврђени су и деловима исказа сведока [redacted].

Сведок [redacted] испитан током поступка навео је да га је оптужени Јовановић Милорад у Спомен дому „Симо Миљуш“ тукао полицијском палицом као и [redacted] и да је то лично видео.

Из исказа сведока оштећеног [redacted], суд је утврдио да га је Јовановић Милорад тукао, да га је ударао полицијском палицом по целом телу. Од удараца је имао бројне повреде у виду крвних подлива на десној страни грудног коша и слабина а и дан-данас осећа болове у том делу тела.

Наводи сведока оштећеног [redacted] потврђени су и деловима исказа сведока оштећеног [redacted] у делу у коме је навео да је оптужени Јовановић Милорад ударао палицом [redacted], а и признањем опт. Јовановић Милорада у овом делу.

Исказ сведока оштећеног [redacted] суд је у овом делу прихватио као уверљив и истинит и сагласан са исказом сведока оштећеног [redacted] као и признањем у овом делу оптуженог Јовановић Милорада које је суд ценио као искрено и веродостојно.

Из исказа сведока оштећеног [redacted], произилази да када је једном приликом доведен у Спомен дом „Симо Миљуш“, у просторије „затвора“ ушао је Јовановић Милорад, кога је познавао од раније, из места Фајтовци. Био је у униформи плаве боје, која је била униформа полиције САО Крајина. Јовановић Милорад је дошао до њега, почео да га испитује о муслиманским јединицама које су се налазиле у неким шикарама, али пошто њему није било познато ни о какавим се једницима ни шикарама ради, Јовановић је почео да га удара песницама по целом телу и глави. Највише удараца је добио по глави, грудном кошу, леђима. У првом наврату га је ударао око 20-так минута а затим је изашао из „затвора“. Недуго после тога и по други пут је ушао у просторије овог објекта, поново насрнуо на њега и том приликом му задао ударце затвореним песницама, ногама и полицијском палицом, што је све трајало око десетак минута, а затим је поново изашао. Истог дана, око 14:30 часова, Јовановић Милорад поново је ушао у Спомен дом „Симо Миљуш“ и наредио му да пође са њим до зграде милиције на испитивање, која је од затвора била удаљена око 150 метара, којом приликом га је, док га је водио ка тој згради, ударао цевима од аутоматске пушке у леђа, говорећи му: „Само покушај бежати, убићу те балијо, твоје је прошло, још ћеш ти видети како Срби туку и муче“. Приликом задобијања удараца губио је и свест. Након што је испитан од стране [redacted] у просторијама милиције, Јовановић га је враћајући у објекат „Симо Миљуш“, наредио да иде испред њега и све време га ударао аутоматском пушком по леђима и то јаче него раније. Ударао га је све док нису

дошли у затворске просторије. После извесног времена је у просторије Спомен дома "Симо Миљуш дошла група лица од којих су неки били у цивилу, а неки униформисани, радило се о припадницима милиције из Лушци Паланке, од којих је неке и познавао јер је радио са њима, распитивали су се код њега о томе ко поседује оружје, као и о неким групама које су се криле у шикарама, али пошто није знао одговоре на многа питања, Јовановић Милорад је поново почео да га удара. Све то посматрали су [redacted]

Наводи сведока оштећеног [redacted] потврђени су и деловима исказа сведока Рамић Рамиза, а у делу битних чињеница и околности да је критичном приликом када је доведен у просторије Спомен дома „Симо Миљуш“, уведен је у приземље тог затвора, а предвече је доведен и [redacted]. Убрзо након његовог довођења дошао је један резервни полицајац који је почео да га удара, при чему је [redacted] [redacted] објаснио да између просторија у којој се он налазио и просторије у којој је био [redacted], није било врата, па је добро чуо када је полицајац Јовановић Милорад, рекао [redacted]: „дође и на тебе ред“. ударао га је гуменом палицом, рукама, ногама, говорио му „брани се“ и настављао да га туче. У једном тренутку су Јовановић и остали присутни полицајци наредили [redacted] да стане уза зид, поново га је тукао Јовановић и још један официр који је у међувремену ушао у просторију у којој се налазио. [redacted] су сутрадан одвели и више га није видео.

Након што је суд на главном претресу одржаном дана 22.05.2019 године сведоку [redacted] предочио одбрану оптуженог Јовановић Милорада, у делу у којем је навео да није тукао оштећеног [redacted] сведок [redacted] је био децидан у тврдњи да је оптужени Јовановић Милорад тукао оштећеног [redacted].

Ценећи исказ сведока [redacted] суд је нашао да је искрен, детаљан и веродостојан, будући да је ово лице било присутно у Спомен дому "Симо Миљуш". дакле био је очевидац догађаја , па га је суд у овом делу прихватио као уверљив и истинит. Да сведок [redacted] није хтео по сваку цену да терети опт. Јовановић Милорада види се и по доследној тврдњи да њега опт. Јовановић Милорад није тукао. С тим у вези суд је и из исказа оштећеног [redacted] који је прихватио као уверљив и веродостојан утврдио да је у просторији Спомен музеја „Симо Миљуш“ видео [redacted], који је изгледао уплашено, био црвен а лице му је било отечено, што потврђује да је [redacted] критичном приликом био затворен у просторијама поменутог музеја и да је према њему примењивана сила онако како је то претходно описао и сам оштећени [redacted] као и сведок [redacted]

Из исказа оштећеног [redacted] суд је утврдио да је четвртог дана његовог боравка у просторијама објекта „Симо Миљуш“, по њега дошао полицајац нижег раста, одвео га у полицијско одељење, у канцеларију командира [redacted] се интересовао да ли поседује оружје, а када је рекао да нема оружје, [redacted] је изашао из канцеларије, а у канцеларији је остао Јовановић Милорад. Јовановић Милорад је почео да га туче палицом по целом телу, ударао га је четири или пет пута око 10-так минута. Командир [redacted] је пети пут ушао у просторију објекта

„Симо Миљуш“ где су били затворени, са циљем да изнуди од њега признање где држи пушку. Након што му је [redacted] наредио да устане, полицајац Јовановић Милорад је држећи палицу у рукама, окренуо се и свом снагом га палицом ударио у пределу карличне кости, од ког ударца скоро да није осећао десну ногу.

Суд је ценио исказ сведока оштећеног [redacted] у делу описа радњи које је према њему предузео оптужени Јовановић Милорад и овакав исказ прихватио као искрен убедљив, веродостојан и истинит. Сведок на јасан и упечатљив начин описује не само присуство Јовановић Милорада него и његову активну улогу. Оптуженог Јовановић Милорада је од раније познавао, познато му је да је из села Липника, да је имао 22 године, али тада му није знао име, а касније се распитао како се зове.

Да је оштећени [redacted] наведеном приликом био приведен у просторије музеја „Симо Миљуш“, суд је утврдио и из исказа [redacted] који исказ је суд у том делу прихватио као уверљив и истинит. Чињеница да је у инкриминисаном периоду у просторији Спомен дома „Симо Миљуш“ између осталих био затворен и [redacted], потврђена је исказом оштећеног [redacted] који је навео да је када је приведен у музеј „Симо Миљуш“ и смештен у једну малу просторију, између осталих видео и [redacted], па је суд исказ [redacted] у овом делу прихватио као веродостојан и истинит.

Из исказа сведока [redacted] произилази да су између 15. и 16. јуна 1992. године полицајци комбијем који су звали „купилица“, мушкарце муслимане, међу којима је и он био покупили и одвели у Лушци Паланку на испитивање. У њиховом одвођењу учествовали су полицајци међу којима је био присутан и опт. Милорад Јовановић кога је познавао од пре рата, при чему напомиње да је Јовановића познавао као доброг момка. Са Јовановић Милорадом и његовим пријатељима је често пре рата играо фудбал, састајали су се и дружили, али се за време рата он потпуно променио.У музеју „Симо Миљуш“ био је распоређен у једну малу просторију у којој је видео полицајца [redacted] који је био сав претучен и крвав, затим [redacted] као и још неке мештане околних села чијих имена не може да се сети. У једном тренутку у његову собу ушао је Милорад Јовановић, питао га је где је [redacted], на шта му је одговорио да не зна јер је пре тога већ био одведен, а Јовановић Милорад му је на то рекао: „Када не знаш где је Садмир, видећемо шта ћемо од тебе сутра када дође командир [redacted]“. Сутрадан га је један стражар одвео у станицу полиције, у канцеларију код командира [redacted], који му је по уласку понудио да седне, али је он видео да у просторији нема столице, док је под био сав од крви, као и околни зидови. Затим је узео једну столицу која је стајала са стране, сео на њу, а [redacted] му је наредио да не седи на столици, него да седне на под, па је он морао да седне на под. [redacted] га је испитивао, а Јовановић Милорад је држао у њега уперену аутоматску пушку, [redacted] је у једном тренутку из ормана извадио полицијску палицу – пендрек и рекао Јовановићу: „држи га на нишану и број до 100“, након тога је [redacted] узео пендрек, почео да га удара по леђима и по целом телу, за које време је Јовановић Милорад бројао ударце које му је

задавао [redacted]. Када је командир [redacted] завршио са његовим испитивањем, Јовановић Милорад га је извео из полиције и одвео према музеју, а успут га је ударао кундаком од пушке, ногама и рукама по целом телу, од којих удараца је падао и устајао. Јовановић га је све време тукао. Када је доведен у музеј, одвели су га у подрум где су се налазила још двојица из Лушци Паланке, које су звали „Шајтови“ један је био [redacted] који је касније умро и Јовановић Милорад, док осталима не зна права имена него само надимке, било их је петорица те су га ту крвнички тукли, од којих болова је падао у несвест, а када би дошао свести, поново су га тукли док не би пао поново у несвест. У том батињању највише се истицао Јовановић Милорад који је дошао на идеју да га обесе. У једном моменту су вођени том идејом нашли неки штрик, причврстили га за главну греду која је држала кућу, завезали му ноге и обесили га наопачке за ноге за једну греду која је била на плафону и тако су га ударали док не би пао у несвест.Том приликом у подруму музеја је био сам. У једном тренутку у подрум је ушао [redacted] који је видевши шта су му урадили повикао и истерао их је напоље и рекао им: „Кад сте толики хероји, хајте на ратиште на бихаћки џеп па се тамо показујте, а не овдје, туђи народ без везе“, након тога га је скинуо са греде, тачније одсекао је штрик и спустио га на под, [redacted] му је помогао, дао му је воду и саветовао да бежи, међутим он није могао да бежи, јер је био у страшном стању, претучен, једва је могао да стоји.

Оптужени Милорад Јовановић на главном претресу одржаном дана 18.03.2019. године, када је испитиван сведок оштећени [redacted], потврдио је да га познаје, али је истакао да је [redacted] критичном приликом тукао командир [redacted], а да га он лично никада није ударио.

Оштећени [redacted] јасно и без двоумљења означава оптуженог Јовановић Милорада као особу која га је мучила и прецизно описује начин на који га је мучио, био је веома убедљив и искрен када се након тога обратио оптуженом Јовановић Милораду, који је негирао да га је тукао и да га је вешао говорећи му „Ја би молио ако море да упали слику да га погледам у лице, тако ти Бога“. Обратио му се речима „погледај де у очи људино моја“. Појаснио је, да је рекао да га није тукао када је био у полицијској станици, него да је само том приликом бројао док га је тукао командир [redacted]. Навео је „Ја тебе не теретим за нешто што ниси урадио, ја тебе цјеним ко човека, а у неким стварима си испао боже сачувај, само ме занима ради чега си то морао радити, због чега“. Оптужени Милорад Јовановић, на те речи му се обратио „Ама шта сам радио? Какво вешање, ја сам тебе видео само код [redacted] у канцеларији, шта је теби?“. Сведок је одговорио „добро, добро људино, ја знам да се ти мораш бранити. Де ти мени само реци, мореш ти мирно спавати брате?“.

Сведок оштећени [redacted] о свом трауматичном искуству у Спомен дому „Симо Миљуш“ и свему оном што је преживео сведочи на уверљив начин, те не оставља места сумњи да се догађај десио управо на начин и у време како је описано у изреци пресуде. Сведок оштећени [redacted] је дао објективан исказ и није било места сумњи да лажно терети оптуженог Јовановић Милорада. Наиме, сведок је сасвим искрено изјавио да је Милорада Јовановића познавао као доброг момка и са њим и његовим пријатељима се дружио, али се за време рата потпуно променио.

Сведок оштећени [redacted] се није суочавао са оптуженим Јовановић Милорадом, али у директној комуникацији са оптуженим Јовановић Милорадом када је одговарао на питања оптуженог Јовановић Милорада, суд се уверио у истинитост сведочења [redacted].

Суд је исказ оштећеног [redacted] у овом делу прихватио као јасан, недвосмислен, искрен и поуздан.

С тим у вези и из исказа сведока [redacted], произилази да је [redacted]" видео у кући „Симе Миљуш", да се сећа да га је, једном приликом када је ушао у његову собу „[redacted]" загрлио и плакао, при чему му је рекао да не може више да издржи, али му је одговорио да му не може помоћи. [redacted] изгледао је јадно, деловао му је погубљено и све време док су разговарали он је чучао и плакао. Сећа се да је био сав прашњав, умазан, уплакан.

Из исказа [redacted] произилази да га је опт. Милорад Јовановић тукао и малтретирао након што је приведен и затворен у кући „Симе Миљуш". Јовановић Милорад га је прозвао и одвео на спрат овог објекта, дао му је лист папира и оловку и наредио му да напише ко има оружје у Скуцаном Вакуфу, међутим како није ништа написао, јер су од оружја све оно што су легално поседовали они и предали Србима, Јовановић Милорад га је завезао за столицу и почео да га туче, тукао га је гуменом палицом, рукама и ногама по целом телу, а након тога га је завезао за једну греду. Висио је у ваздуху, ногама према поду, а Јовановић га је у таквом стању тукао по целом телу. Од тих удараца задобио је видне повреде по целом телу у виду модрица и крвних подлива. Када је Јовановић видео да је већ изнемогао и да му глава пада од болова, одвезао га је и престао да га туче.

Суд је ценио исказ сведока оштећеног [redacted] у делу у коме је говорио како је злостављан од стране оптуженог Јовановић Милорада и у овом делу исказ прихватио како искрен, јасан, уверљив и истинит.

Суд је о тежини бола и патње дошао до закључка на основу природе премлаћивања, односно нанесених удараца и коришћених средстава. Треба имати у виду да нико, па ни сведоци у конкретном случају нису у стању изрећи и описати бол и патњу онако како су то заправо и осетили

Из исказа оштећеног [redacted] произилази да су полицајци у периоду половине јуна месеца 1992. возилом комби које су звали „купилица" одвозили мештане – мушкарце муслимане из својих села, а једном приликом је и он приведен. Међу полицајцима који су их приводили био је [redacted], командир полиције у Лушци Паланци и Јовановић Милорад из Липника. Одвезли су их у Лушци Паланку, где им је наређено да уђу у приземље просторије објекта „Симо Миљуш" који је пре рата био музеј. По доласку у овај објекат, чуо је на спрату изнад њих галаму, тучу и јечање људи, чули су се запомагање и крици. Исте ноћи испред зграде музеја "Симо Миљуш" дошло је једно возило, уперило светла према просторијама где су они били, у ком тренутку је у објекат ушао Јовановић Милорад и још неколико војника који су

одмах почели да их туку разним предметима. Највише их је тукао Милорад Јовановић.

Суд је ценио исказ оштећеног [redacted] у овом делу и прихватио као логичан и веродостојан, будући да је поткрепљен и исказима оштећених: [redacted], [redacted], који су у својим сагласним исказима навели да је и [redacted], између осталих лица заједно са њима био критичном приликом затворен у Спомен дому "Симо Миљуш" и да их је поред других полицајаца, тукао и опт. Јовановић Милорад.

Када је у питању поступање оптуженог Јовановић Милорада према оштећеном [redacted], суд је из исказа сведока оштећеног [redacted], утврдио да је [redacted] видео у Спомен музеју "Симо Миљуш". [redacted] лично познаје, познаје и његовог оца, живео је на подручју Окреча. [redacted] у просторије музеја „Симо Миљуш“ доведен је недуго након његовог затварања. Из исказа оштећеног суд је утврдио да је [redacted] када су га довели био сав крвав, натечен и изобличен, имао је већу повреду на носу у делу према челу, а у разговору му је рекао да су га ухватили на подручју [redacted], близу Фајтоваца и да су са њим тада били [redacted] [redacted] из Окреча и извесни [redacted]. [redacted] су у објекту „Симо Миљуш“ тукли и то највише полицајац Милорад Јовановић и још један полицајац који се како мисли исто зове Милорад. Сећа се да је имао већи младеж на десној страни лица, да су Сада почели да туку одмах по уласку у просторију где су се сви они налазили, да су га ударали палицама по целом телу, од којих удараца је јечао од болова, плакао и молио их да га не туку. Садо је у једном тренутку почео полако да се повлачи уназад и дошао у један мали ходник, гледано из просторије у којој су се налазили остали, где је пао и где су након што је пао и даље наставили да га ударају ногама и палицама по целом телу.

Суд је ценио исказ оштећеног [redacted], као истинит и веродостојан код чињенице да је децидно, прецизно и недвосмислено тврдио да је [redacted] највише тукао и то оптужени Милорад Јовановић из Доњег Липника, а не други присутни полицајац, који се такође звао Милорад а који је имао већи младеж на десној страни лица и који је из места Јелашиновци или [redacted]

Из исказа оштећеног [redacted] произилази да када су њега и друге цивиле одвели у Лушци Паланку, прво су били смештени у просторије месне заједнице где их је тукла војска , а онда су их одвели у зграду полицијске станице. Полиција их је сместила у просторије Спомен дома „Симо Миљуш“ који се налази у близини одељења полиције. Тог истог дана полицајци су их тукли кундацима и терали их да чисте и перу њихова возила. Увече су у логор улазили полицајци који су их такође тукли, није их све препознао, али се сећа Јовановић Милорада кога је одраније познавао јер је био из села Липник које је у близини његовог села. Јовановић Милорад је био најгори од свих и тукао их је по реду полицијском палицом, ногама и рукама. Такође, код њих је улазио и тукао их и командир [redacted]. У просторијама дома „Сима Миљуш“ боравио је три дана заједно са [redacted], извесним [redacted] из Напреља, кога зна по надимку „[redacted]“, а била су ту још два Муслимана из

Босанске Крупе које је заробила Војска Републике Српске, те су их сваки дан полицајци тукли и психички злостављали.

Суд је ценио исказ оштећеног [redacted] у овом делу и прихватио га као уверљив и истинит а и сагласан је и исказима других оштећених у битним деловима, од начина на који је одведен у Лушци Паланку, до метода које је опт. Јовановић Милорад користио када је примењивао силу према њему и другим затвореним лицима, па суд исказ овог оштећеног није довео у сумњу.

Оцењујући исказе сведока оштећених [redacted] очигледно је да су они у високом степену сагласни у погледу улоге оптуженог Јовановић Милорада, неки га репродукују са мање, а неки са више детаља, веома упечатљиво и доследно и након толико година, те је суд у овом делу поклонио веру налазећи да су јасни, уверљиви, сагласни и веродостојни, а који искази се уклапају у једну логичну целину. Наиме, сви оштећени на јасан и упечатљив начин описују не само присуство, него и активно учешће оптуженог Милорада Јовановића наводећи које је конкретно радње предузео оптужени Јовановић критичном приликом, а многи од испитаних сведока су опт. Јовановић Милорада познавали добро још пре отпочињања ратних сукоба на територији БиХ, па суд није имао разлога да сумња у веродостојност њихових исказа.

Чињеница је да испитани сведоци-оштећени несумњиво стављају оптуженог Јовановић Милорада у место и време извршења кривичног дела, при чему треба имати у виду да су њихови искази подударни у одлучним чињеницама, јасни, прецизни и повезани на начин који не доводи до другачијег закључка осим да је оптужени Милорад Јовановић извршио кривично дело које му је стављено на терет.

Оштећени се нису суочавали са оптуженим Јовановић Милорадом, али у директној комуникацији са оптуженим, када су одговарали на питања оптуженог суд се уверио у истинитост сведочења .

Оцењујући одбрану оптуженог **Јовановић Милорада**, суд није прихватио одбрану оптуженог који је негирао да је извршио кривично дело које му се ставља на терет, јер је таква одбрана демантована изведеним доказима и то детаљним описима радњи које је предузео, а о којима сведоче сведоци оштећени: [redacted] који оповргавају његове тврдње да критичним приликама није био у Спомен дому Симо Миљуш, да у инкриминисаним догађајима није учествовао, налазећи да је оваква одбрана опт. Јовановић Милорада неуверљива и срачуната на избегавање кривичне одговорности.

Суд је на основу изведених доказа утврдио да је оптужени Јовановић Милорад кривично правним радњама извршио кривично дело из члана 142 став 1 у вези члана 22 КЗ СРЈ на начин да његове радње представљају мучење,

нечовечно поступање, наношење великих патњи и повреде телесног интегритета и здравља и убиство једног цивила.

Нечовечно поступање је намерно дело или пропуст којим се наноси тешка душевна или телесна патња, односно озледа или које представља озбиљан насртај на људско достојанство, а које је почињено против заштићене особе.

Суд је утврдио да се ради о **нечовечном поступању** у случају када је опт. Јовановић Милорад тукао затворене цивиле у просторијама Спомен музеја „Симо Миљуш“, као и у просторијама одељења милиције које су се налазиле у непосредној близини заточеног објекта у циљу изнуђивања информација о поседовању оружја и то [redacted]. У случају када је оптужени Јовановић Милорад натерао [redacted] да се крсти, да пузи по поду, да му љуби војничке чизме, суд је утврдио да је опт. Јовановић предузео према њему увредљиве и понижавајуће поступке, те да овакви деградирајући и понижавајући поступци оптуженог представљају озбиљан настрај на људско достојанство и имају карактер нечовечног поступања.

Оптужени Јовановић Милорад је затвореним цивилима наносио велике патње и **повреде телесног интегритета и здравља** тако што је:

[redacted]: у станици милиције тукао рукама, полицијском палицом заједно са још једним милицајцем по целом телу од којих удараца су му отекле ноге и руке, војничким чизмама по целом телу, пукла му је аркада и био је сав крвав а имао је и поломљена ребра. Затим је оштећеног [redacted] у Спомен дому „Симо Миљуш“, као и у полицијској станици ударао полицијском палицом по леђима, услед чега је осећао јак бол, а од силине удараца, леђа није ни осећао, била су му сва утрнула од болова. [redacted]: је у просторијама Спомен дома „Симо Миљуш“ ударао полицијском палицом по целом телу, од којих удараца је имао бројне повреде у виду крвних подлива на десној страни грудног коша и слабина. [redacted]: је у просторијама дома „Симо Миљуш“, ударао песницама по целом телу и глави, највише удараца је добио у пределу грудног коша, бубрега и леђа. Након тога је опт. Јовановић Милорад изашао, да би се поново вратио у просторије Спомен дома „Симо Миљуш“, насрнуо на њега и ударао га затвореним песницама, ногама и полицијском палицом, поново изашао из затвора, недуго затим поново ушао у просторије спомен дома „Симо Миљуш“, повео га до зграде полиције и док га је водио ка згради полиције ударао аутоматском пушком у леђа. Од задобијених удараца губио је свест, враћајући га поново у просторије Спомен дома „Симо Миљуш“ све време га је ударао аутоматском пушком по леђима, а у просторији дома „Симо Миљуш“ га је поново тукао рукама и ногама. [redacted] је ударао палицом по целом телу, затим палицом по грудном кошу, у једном моменту и у пределу карличне кости од ког ударца скоро да није осећао десну ногу. [redacted] је на путу од полицијске станице према Спомен дому „Симо Миљуш“ ударао кундаком од пушке, ногама и рукама по целом телу, а од којих удараца је падао. [redacted] је у просторијама спомен дома „Симо Миљуш“ завезао за столицу и почео да туче гуменом палицом, рукама и

ногама по целом телу. [redacted] је тукао у просторији дома „Симо Миљуш“ палицама по целом телу, од којих удараца је јечао и плакао и молио да га не туку. [redacted]: је тукао палицом, ногама и рукама по телу. [redacted]: у просторијама дома „Симо Миљуш“, ударао разним предметима.

Суд изведеним доказима није могао утврдити квалификацију нанесених повреда, али то и није неопходно да би се утврдило постојање повређивања телесног интегритета.

Конкретне радње повређивања телесног интегритета оштећених садрже све елементе кршења норми међународног хуманитарног права које дефинишу повреду телесног интегритета као напад на физички интегритет жртве уз наношње тешких телесних патњи болова без обзира на врсту и степен наношења телесних повреда. О начину и средствима повређивања, интензитету болова, последицама по здравље код оштећених упечатљиво говоре сви оштећени а како је детаљно претходно наведено.

Суд налази да је оптужени Јовановић Милорад **мучио оштећене** [redacted], у ситуацији када је [redacted], са још двојицом завезао ноге за штрик, обесио га наопачке за ноге за једну греду која је била на плафону и тако су га ударали док не би пао у несвест, а [redacted] у ситуацији када га је најпре везао за столицу, а након тога и плафонску греду тако да је висио ногама окренутим према поду и у таквом стању га је тукао по целом телу, од којих удараца је задобио видне повреде по телу у виду модрица и крвних подлива. Оваквим поступањем оптужени Јовановић Милорад је створио код [redacted] и [redacted] неизвесност и озбиљан страх за своје животе у ситуацији њихове потпуне беспомоћности и немогућности да се на било који начин заштите од оваквог понашања. Овако предузетим радњама оптужени је наносио телесне повреде, чиме је проузрокована јака физичка и психичка бол, а све са циљем изнуђивања информација о поседовању оружја и код чињенице да су оштећени муслимани и да је овакав поступак према њима био својеврсно иживљавање у циљу дискриминације због њихове националне припадности.

Да је оптужени Јовановић Милорад учинио радње описане у изреци пресуде, **повређивао телесни интегритет оштећеног Д[redacted]еда па је услед последица таквог поступања [redacted] у просторијама заточеничког објекта и преминуо**, суд је утврдио оценом следећих изведених доказа:

Сведок оштећени [redacted] Месуд очевидац догађаја, категорично описује практично до детаља догађај, навео је да када је доведен у просторије Спомен дома „Симо Миљуш“ затекао је и [redacted], старијег човека, који је имао око 50 година, био је ниског раста, плав, неразвијене конституције. Сећа се да је једном приликом опт. Јовановић Милорад рекао да је [redacted] клао српску децу у Другом светском рату и да је он „стари усташа“, након чега му је [redacted] рекао да је тада био млад, тј. да је био дете, али су га Јовановић Милорад и остали присутни почели туђи ногама по целом телу. Када су [redacted] након извесног времена преместили у подрумске просторије објекта „Симо Миљуш“, Јовановић Милорад натерао га је да се крсти и показивао му три прста, објашњавајући му шта за Србе значе три прста, након

чега га је терао да пузи и да му љуби војничке чизме. Јовановић Милорад тукао је [redacted] по свим деловима тела, ногама на којима су биле војничке чизме, рукама, палицом, те је [redacted], када се примакао да пољуби војничку чизму Милорада Јовановића, пао поред Јовановића и у том тренутку је видео да [redacted] слабо дише и да је готов. Након тога, Јовановић Милорад је стао једном ногом на леђа [redacted] и окренуо се на пети на његовим леђима за 45 степени, а на главном претресу је рекао 95 степени да би га после тога узео за ноге и бацио тако да је [redacted] направио салто уназад и ударио о бетон, након чега је [redacted] превернуо очима и то је тренутак када је [redacted] и преминуо.

У конкретном случају суд је имао у виду чињеницу да постоји само један непосредни очевидац догађаја и то сведок [redacted] који може да се изјасни о истом, а који сведок је у сва три исказа о одлучним и битним чињеницама које се односе на лице које је лишило живота [redacted] у време, место и начин извршења кривичног дела говорио доследно, идентично, због чега ситне неподударности у његовим исказима због протека времена и неких детаља који нису карактеристични не доводе у сумњу његов исказ, нити су га у том делу који се односи на битне и одлучне чињенице могле учинити непоузданим и неуверљивим.

Ценећи исказ сведока оштећеног [redacted] у односу на догађај о којем је сведочио у вези са оштећеним [redacted] и са тим у вези учешће оптуженог Јовановић Милорада, суд је овакав исказ прихватио као истинит и веродостојан. Ради се о детаљаном, доследном, уверљивом и упечатљивом сведочењу које не оставља места сумњи да је оптужени Јовановић Милорад извршио радње како је то напред наведено, наиме да је опт. Јовановић Милорад тукао [redacted] по свим деловима тела, ногама на којима су биле војничке чизме, рукама, палицом, те да је [redacted], када се примакао да пољуби војничку чизму Милорада Јовановића пао поред Јовановића и у том тренутку је слабо дисао и деловао да је готов, након тога, Јовановић Милорад је стао једном ногом на леђа [redacted] и окренуо се на пети на његовим леђима, да би га после тога узео за ноге и бацио тако да је [redacted] направио салто уназад и ударио о бетон, па је услед последица таквог поступања [redacted] и преминуо, односно на несумњив начин је утврђено постојање узрочне везе између телесног повређивања [redacted] критичном приликом и наступеле смрти.

У конкретном случају суд је чињенично стање осим непосредног доказа (очевица догађаја сведока оштећеног [redacted]) утврдио и на основу посредних доказа јер налази да представљају такав низ чињеница које су међусобно, чврсто и логички повезане тако да представљају затворени круг и са пуном сигурношћу упућују на једини могући закључак да је управо оптужени Јовановић Милорад извршио дело које је предмет оптужбе и да се изведеним доказима искључује свака друга могућност.

Исказ сведока [redacted] суд је прихватио као упечатљив, убедљив и истинит, у битним детаљима потврђен је и исказом сведока [redacted] у Лушци Паланци који у вези убиства [redacted] има посредна сазнања, наиме из исказа сведока

[redacted] утврђује се да је од опт. Јовановић Милорада лично чуо о смрти [redacted], он му се обратио речима „Отишао је и [redacted]“, када га је упитао „Где је отишао?“, Јовановић Милорад му је одговорио: „Отишао је у гепеку, закопао сам га“. При овој тврдњи сведок је остао и приликом суочења са оптуженим Јовановић Милорадом. Обратио му се речима: „Па шта радите то, ово није нормално“, окренуо се и отишао. Када је контактирао командира поводом дешавања са [redacted] му је рекао: „Јовановић га је премлатио и човек је подлегао“.

Суд је ценио исказ сведока [redacted] у делу у коме је навео да су критичном приликом када је опт. Јовановић Милорад лишио живота [redacted] у приземљу просторије Спомен дома „Симо Миљуш“ била присутна и његова браћа [redacted] па је и у овом делу исказ прихватио као истинит и веродостојан а поткрепљен и делом исказа сведока [redacted], који је био децидан у тврдњи да када је у неком моменту ушао у објекат Спомен дома „Симо Миљуш“ у једној просторији је видео [redacted] који је лежао мртав, а како су врата била отворена видео је у суседној просторији браћу [redacted], било их је око петорица – шесторица колико се сећа [redacted], [redacted] и остала браћа, које познаје из виђења, те је у овом делу исказ прихватио као уверљив и истинит.

Доводећи у везу исказ сведока [redacted] који има посредна сазнања да је [redacted] у Лушци Паланку, чуо од других људи да је повредама подлегао један човек у кући Симе Миљуша, ушао је у кућу и видео како мртав лежи [redacted], доводећи у везу исказ сведока Рамић Рамиза у делу у коме је навео да није био у логору заједно са [redacted], али је чуо од логораша да га је убио полицајац Јовановић Милорад у логору, те доводећи у везу исказ сведока [redacted], супруге сада пок. [redacted] које је навела да је чула да је [redacted] убијен од [redacted], исказ оштећеног [redacted] сина [redacted], који о критичном догађају има посредна сазнања, наиме августа [redacted] убијен у музеју „Симо Миљуш“, да је преминуо од задобијених повреда премлаћивањем од стране милиције у којој се нарочито истакао Јовановић Милорад, а да и он има сазнања од [redacted] који је критичном приликом такође био у музеју „Симо Миљуш“ и који му је рекао да је критичном приликом [redacted] подигао главу, ставио себи на ноге, док је још давао знаке живота, након чега је [redacted] преминуо, те посредна сазнања сведока [redacted] и [redacted] убио Јовановић Милорад, са исказом сведока Авдић Месуда, који је очевидац критичног догађаја суд је на несумњив начин утврдио да је оптужени Јовановић Милорад извршио напред описане радње, те да је услед последица таквог поступања [redacted] и преминуо.

Истовремено, суд је имао у виду и исказ сведока [redacted], у делу у којем је навео да док је боравио на спрату Спомен дома „Симо Миљуш“, у просторију је убачен човек са подручја Скуцаног Вакуфа, за кога мисли да се

зове [redacted], који је био замотан у неко ћебе и био је мртав, те налази да је то субјективни утисак сведока јер је суд несумњиво утврдио да је [redacted] од последица премлаћивања преминуо у приземљу Спомен дома „Симо Миљуш“, а како је то напред описано.

У конкретном случају постоје разлике приликом утврђивања тачног датума смрти [redacted] јер у Изводу из матичне књихе умрлих стоји да је датум смрти [redacted], док је увидом у Акт Института за нестале особе БиХ, [redacted] утврђено да је дана [redacted] нестанак овог лица, па је суд након испитивања сведока [redacted] на главном претресу дана 07.07.2020. године, утврдио да се врло често дешавало да су подаци о смрти једног лица за време ратних сукоба на простору БиХ утврђивани на основу решења о проглашењу несталих особа за умрле и у Босни и Херцеговини, где је била врло шаролика пракса, па се врло често може пронаћи податак да је особа нестала 16.12.1996. године, што значи изван мандата Института, а и изван мандата и Тужилаштва за ратне злочине, те да су по његовој претпоставци, подаци којима суд располаже у вези са датумом смрти ошт. [redacted], утврђивани управо на основу Решења о проглашењу несталих особа за умрле, при чему је напоменуо да се у полицијском допису из маја месеца 1997. године за [redacted] којим располаже Институт, наводи да је исти подлегао повредама у кући Симе Миљуша крајем јуна 1992. године, па одатле та несагласност у погледу датума смрти овог лица.

Суд је ценио исказ сведока [redacted], резервног полицајца у делу у којем је навео да по његовим сазнањима, Јовановић Милорад није вршио никакву принуду према приведеним лицима у Спомен дому "Симо Миљуш", нити је по његовом мишљењу био у прилици за тако нешто, исказ сведока [redacted], активног полицајца, у делу у којем је навео да му није познато да је опт. Милорад Јовановић према било ком приведеном лицу примењивао неку силу, [redacted] у делу у којем је навео да је Јовановић Милорада упознао крајем 1992. године и да му је он зет, никада му нико није причао да је Јовановић малтретирао људе- муслимане, да их је мучио или нечовечно поступао док су боравили у Спомен дому "Симо Миљуш", напротив, по његовим сазнањима, он је уживао једно од највећих поверења међу муслиманским становништвом у Скуцаном Вакуфу, оцењујући исказе напред наведених сведока суд је нашао да су исти срачунати да помогну опт. Јовановић Милораду у избегавању кривичне одговорности, а њихова сазнања, закључци и лични утисци не могу бити доказ у овом поступку.

Такође, суд је оцењујући и исказе сведока [redacted] који је навео да му није познато да је опт. Јовановић Милорад који је у то време био резервни полицајац, било кога тукао и малтретирао и сведока [redacted] који је истакао да му није било познато да је Јовановић Милорад примењивао силу према било ком лицу у чијем је привођењу учествовао, нити је од било кога чуо да је имао проблем са Милорадом Јовановићем, као и да није била пракса да приликом саслушања приведених лица у просторијама милиције у Лушци Паланци од стране командира, присуствује неко од резервних милицајаца укључујући и Милорада Јовановића, оцењујући исказ сведока [redacted] у делу у коме је навео да познаје опт.Милорада Јовановића да је за

време рата радио заједно са њим у полицијској станици у Лушци Паланци и да сматра да Милорад Јовановић не би урадио ништа мимо правила службе и нашао да су искази ових сведока који су у критичном периоду били резервни полицајци као и опт. Милорад Јовановић очигледно срачунати да помогну опт. Јовановићу у избегавању кривичне одговорности, будући да се ради о његовим у то време колегама полицајцима, па њихове исказе оцењујући их као неуверљиве и срачунате да помогну опт. Јовановић Милораду у избегавању кривичне одговорности, суд није прихватио. Тим пре, што су искази ових сведока у супротности са јасним, детаљним и категоричним исказима оштећених које је суд напред ближе образложио и у потпуности прихватио. Са друге стране, када се узме у обзир чињеница да су [redacted] у то време такође били припадници резервног састава полиције, логично се намеће закључак да су дајући овакве исказе хтели да отклоне и евентуалну сумњу у сопствено поступање у инкриминисаном периоду које би се евентуално косило са неким правилима у време ратних дешавања.

Кривично дело из члана 142 став 1 Кривичног закона Савезне Републике Југославије (КЗ СРЈ) врши онај ко кршећи правила међуарног права за време рата, оружаног сукоба или окупације, нареди да се изврши напад на цивилно становништво, насеље, поједина цивилна лица или лица онеспособљена за борбу, који је имао за последицу смрт, тешку телесну повреду или тешко нарушавање здравља људи; напад без избора циља којим се погађа цивилно становништво; да се према цивилном становништву врше убиства, мучења, нечовечна поступања, биолошки, медицински или други научни експерименти, узимање ткива или органа ради трансплатације органа, наношење великих патњи или повреда телесног интегритета или здравља; расељавање или пресељавање или присилно однародњавање или превођење на другу веру; присиљавање на проституцију или силовања; примењивање мера затрашивања и терора, узимање талаца, колективно кажњавање, противзаконито одвођење у концентрационе логоре и друга против законита затварања, лишавање права на правилно и непристрањно суђење; присиљавање на службу у оружаним снатама непријатељске силе или у њеној обавештајној служби или администрацији; присиљавање на принудни рад, изгладњивање становништва, конфисковање имовине, пљачкање имовине становништва, против законито и самовољно уништавање или присвајање у великим размерама велике имовине које није оправдано војним потребама, узимање не законите и не сразмерно велике контрибуције и реквизиције, смањење вредности домаћег новца, или против законито издавање новца или ко изврши неко од наведених дела.

За остварење обележја кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из чл.142 КЗ СРЈ, није нужно да извршилац зна да својим поступцима крши правила међународног права, јер повреда међународног права представља објективни услов кажњивости, па свест о томе да се ова правила крше није неопходна

У ситуацији када постоји оружани сукоб и рат као објективне околности, као и утрђене чињенице које ове околности повезују са кривичним делом, морају се применити правила међународног права садржана у Конвенцијама од 12.08.1949.године које су ратификоване од стране ФНРЈ.

.

Да би се утврдило кршење правила међународног права, неопходно је утврдити против кога је радња извршења дела била усмерена. На основу изведених доказа суд је утврдио да су: [redacted] наведени у диспозитиву пресуде, цивили и били особе заштићене Женевском конвенцијом о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године. Са свега напред изнетог евидентно је да су радње кривичног дела из прецизиране оптужнице за које је утврђено да је починио оптужени Јовановић Милорад биле противне правилима међународног права и то члана 3 став 1 тачка а) и ц) Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године и члана 4 став 1 и став 2 тачка а) и е) и члана 13 став 2 и став 3 Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба (Протокол II) од 08.06.1977. године.

Под ратним злочином подразумевају се разни облици нечовечног поступања са одређеним категоријама лица за време рата или у вези са ратом, чиме се крше правила међународног права, и он представља тешке повреде норми међународног ратног и хуманитарног права, како уговорног, тако и обичајног, а обавеза инкриминисања оваквих повреда предвиђена је пре свега Женевским конвенцијама од 12.8.1949. године и Допунским протоколом уз наведене конвенције. Одлуком Народне скупштине бивша ФНРЈ је 1950. године ратификовала све четири женевске конвенције а одредбе ових конвенција као и допунских протокола, инкорпориране су у домаће законодавство.

Напред наведена законска одредба се између осталог темељи и на IV Женевској конвенцији о о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године. Оптужени се терети да је поступао противно члану 3 став 1 тачка а) и ц) ове конвенције (која је ратификована Одлуком Народне скупштине ФНРЈ, "Сл лист ФНРЈ" бр. 24/50) и члану 4 став 1 и став 2 тачка а) и е) и члану 13 став 2 и став 3 Допунског протокола уз Женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба (Протокол II) од 08.06.1977. године. («Службени лист СФРЈ» број 16/78-Међународни уговори).

Четврта Женевска конвенција о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године примењује се у случају објављеног рата или сваког другог оружаног сукоба који избије између двеју или више Високих страна уговорница, чак и ако једна од њих није признала ратно стање, како је то описано у члану 2 ове Конвенције. У члану 3 став 1 тачка а) наведене Конвенције, предвиђена је обавезна примена одређених одредби у случају оружаног сукоба који нема карактер међународног сукоба и који избије на територији једне од високих страна уговорница. Овом одредбом предвиђено је да се према лицима која не учествују непосредно у непријатељствима, подразумевајући ту и припаднике оружаних снага који су положили оружје и лица онеспособљена за борбу услед болести, рана, лишења слободе или из било ког другог узрока, поступа у свакој прилици човечно, без икакве неповољне дискриминације засноване на раси,

боји коже, вери или убеђењу, полу, рођењу или имовном стању или било коме другом сличном мерилу. У том циљу забрањене су и забрањују се у свако доба и на сваком месту према наведеним лицима између осталог повреде које се наносе животу и телесном интегритету, нарочито све врсте убистава, осакаћења, свирепости и мучења, док је тачком под ц) истог члана напред наведне Конвенције прописано да је забрањено и забрањују се повреде личног достојанства, нарочито увредљиви и понижавајући поступци.

Допунски Протокол II уз Женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба чланом 4 став 1 предвиђа да сва лица која не узимају директно учешће или која су престала да учествују у непријатељствима, без обзира на то да ли је њихова слобода била ограничена или не, имају право да њихова личност, част и убеђење и верско убеђење буду поштовани. Она ће у свим приликама бити хумано третирана, без икакве дискриминације. Ставом 2 а) наведеног члана предвиђено је да, не дирајући у начелни карактер напред наведених одредаба, против лица поменутих у ставу 1. јесте и остаје забрањено у свако доба и на сваком месту, насиље над животом, здрављем и физичким или менталним благостањем људи, нарочито убиство и окрутно поступање као што су мучење, сакаћење или било који облик телесне казне, док је истим ставом под е) предвиђено да против лица поменутих у ставу 1. овог Протокола јесте и остаје забрањено у свако доба и на сваком месту вређање људског достојанства, нарочито понижавајући деградирајући поступак, силовање, принудна проституација и сваки облик недоличног напада.

Истовремено, чланом 13 став 2 Допунског Протокола II уз Женевске конвенције од 12.08.1949. године о заштити жртава немеђународних оружаних сукоба, прописано је да цивилно становништво и појединци цивили неће бити предмет напада, да су забрањени акти или претње насиљем, чији је главни циљ да шире страх међу цивилним становништвом, док одредба истог члана 13, став 3 Протокола прописује да ће цивили уживати заштиту предвиђену овим Делом, уколико не узимају и за време док не узимају директно учешће у непријатељствима.

Подводећи утврђено чињенично стање, под правну норму, односно вршећи правну квалификацију, суд је закључио да се у радњама оптуженог Јовановић Милорада стичу сва субјективна и објективна обележја извршења кривичног дела ратни злочин против цивилног становништва из члана 142 став 1 КЗ СРЈ у вези са чланом 22 Кривичног закона Савезне Репубике Југославије (КЗ СРЈ), јер се ради о најблажем закону који се у конкретном случају мора применити.

Одредбом члана 22 КЗ СРЈ прописано је да саизвршилаштво постоји ако више лица, учествовањем у радњи извршења или на други начин заједнички учине кривично дело.

У конкретном случају испуњени су како објективни, тако и субјективни услови за постојање саизвршилаштва, а то су учешће у делу и свест о заједничком деловању.

Током поступка, суд је несумњиво утврдио да је оптужени Јовановић Милорад поступао као **саизвршилац** са командиром Одељења милиције [redacted] који је у међувремену преминуо и другим непознатим припадницима цивилне и војне милиције, у ситуацијама када су заједно улазиили у просторије Спомен музеја Симо Миљуш и у просторије Одељења милиције, уз чињеницу да су радње извршења предузели заједно, свестан дела, а његово понашање указује на несумњив закључак да је заједно са њима имао власт над делом и хтео радње другога као своје и заједничке изражавајући вољу да заједно учине дело, на шта указују и наводи оштећених када описују понашање оптуженог Јовановић Милорада и лица која су их злостављала.

Оцењујући **психички однос** оптуженог Јовановић Милорада, према извршеном кривичном делу, суд је утврдио да је оптужени Јовановић Милорад предузетим радњама ближе описаним у изреци пресуде вршио мучења, нечовечно поступање према цивилима, наносио велике патње или повреде телесног интегритета или здравља иако је био свестан да ће извршењем тих радњи, цивили бити изложени тешким, односно великим душевним и телесним патњама поступао са умишљајем. Наиме оптужени је радње предузимао свестан како својих поступака тако и њихових последица , хтео је да према оштећенима, врши мучења, нечовечно поступа, да цивилима, наноси велике патње или повреде телесног интегритета или здравља и поступао је са директним умишљајем , осим у односу на радњу убиства која му је стављена на терет прецизираним оптужним актом, коју је предузео са евентуалним умишљајем. Суд налази да је оптужени Јовановић Милорад био свестан да услед таквог његовог поступања може наступити смртна последица која је у конкретном случају и наступила, [redacted] је услед последица таквог поступања и преминуо на шта је и пристао и поступао са евентуаним умишљајем.

Урачунљивост оптуженог Јовановић Милорада у време извршења кривичног дела, у току поступка није доведена у питање, те суд оцењујући његов психички однос према делу налази да је оптужени био способан да схвати значај свога дела и да управља својим поступцима.

Након детаљно спроведеног доказног поступка, **правном анализом** напред утврђеног чињеничног стања, суд је утврдио да се догађај одиграо у време, на месту и на начин описан у изреци пресуде тј. да је оптужени Јовановић Милорад за време унутрашњег (немеђународног) оружаног сукоба на територији Републике Босне и Херцеговине (БиХ), који се водио у периоду од 1992. године до 1995. године између оружаних формација на страни српског, бошњачког и хрватског народа, а за време оружаног сукоба између војске и милиције Српске Републике БиХ, а касније Републике Српске са једне стране и Армије БиХ са друге стране, у својству резервног милицајца Министарства унутрашњих послова Српске Републике БиХ, СЈБ Сански Мост, Одељење станице милиције Лушци Паланка, заједно са командиром Одељења милиције Вуковић Славком, који је у међувремену преминуо и другим непознатим припадницима цивилне и војне милиције, кршећи правила међународног права из члана 3 став 1 тачка а) и ц) IV Женевске конвенције о заштити грађанских лица за време рата од 12.08.1949. године (која је ратификована Одлуком Народне скупштине ФНРЈ, "Сл. лист ФНРЈ" бр. 24/50) и чл. 4 ст. 1 и ст. 2 тачка а) и е) и чл. 13 ст. 2 и ст. 3 Допунског протокола уз Женевске конвенције о

заштити жртава немеђународних оружаних сукоба (Протокол II), вршио мучења, нечовечно поступао према цивилном становништву бошњачке националности, наносио велике патње или повреде телесног интегритета или здравља и извршио убиство једног цивила, тако што је

Током јуна и јула месеца 1992. године цивилно становништво несрпске националности из насеља Модра, Скуцани Вакуф, Напреље, Лукавице и других околних села са ширег подручја Санског Моста, затворено у просторије спомен музеја "Симо Миљуш" у Лушци Паланци, општина Сански Мост, а који објекат је обезбеђивала милиција Одељења у Лушци Паланци, у просторијама тог објекта или након одвођења на испитивање у просторије Одељења милиције које се налазило у непосредној близини заточеног објекта, са циљем изнуђивања информација о поседовању оружја ударао ногама, рукама, палицом, кундаком, цевима пушке и другим предметима по свим деловима тела, затворене цивиле и то: [redacted] везао штриком ноге за плафонску греду док је [redacted] најпре везао за столицу а након тога и плафонску греду тако да је висио ногама окренутим према поду, па их тако везане премлаћивао, а током таквог поступања [redacted] приморао да се крсти, да пузи по поду, љуби његове војничке чизме, предузимао према њему увредљиве и понижавајуће поступке, све у намери да им нанесе велике патње и повреде телесног интегритета и здравља, па је услед последица таквог поступања [redacted] у просторијама заточеничког објекта и преминуо.

С обзиром на све напред наведено, суд је несумњиво утврдио да је оптужени поступао у свему како је то описано у изреци пресуде и његове радње је правно квалификовао као кривично дело ратни злочин против цивилног становништва из чл.142 став 1 у вези чл.22 КЗ СРЈ.

Како није било околности које би искључиле кривичну одговорност оптуженог Јовановић Милорада, суд га је за извршено кривично дело огласио кривим.

Приликом одлучивања и одмеравања врсте и висине кривичне санкције према оптуженом Јовановић Милораду кога је суд огласио кривим, примењен је КЗ СРЈ и одредба члана 142 став 1 у вези члана 22 овог Закона, онако како је то квалификовано и у прецизираној оптужници Тужиоца за ратне злочине КТО 1/17 од 03.04.2017. године, последњи пут измењеној дана 21.01.2021. године, налазећи да је овај закон блажи од закона који је важио у време извршења дела и одредбе члана 142 КЗ СФРЈ. Ово стога што је Законом који је важио у време извршења дела за наведено дело била запрећена казна затвора од пет година или смртна казна, док је одредбом члана 142 КЗ СРЈ („Службени лист СРЈ“ број 37/93) за наведено дело запрећена казна затвора од пет година или затвор од 20 година.

Полазећи од опште сврхе кривичних санкција, сврхе кажњавања и граница казне прописане законом за кривично дело за које је оптужени оглашен

кривим, суд је имао у виду све околности из члана 41 КЗ СРЈ које утичу да казна буде мања или већа.

Одлучујући о врсти и висини кривичне санкције, суд је ценио све **олакшавајуће и отежавајуће** околности на страни оптуженог Јовановић Милорада.

Од олакшавајућих околности на страни оптуженог суд је ценио његове личне и породичне прилике, да је породичан човек, ожењен, отац двоје пунолетне деце, његово животно доба у време извршења кривичног дела околност да је имао 22 године и неосуђиван .

Од отежавајућих околности на страни оптуженог Јовановић Милорада суд је ценио тежину извршеног кривичног дела, те и настале последице, бројност радњи, као и упорност и одлучност у извршењу кривичног дела, изразиту грубост, агресивност, те испољену безобзирност према жртвама. Ради се о континуираним радњама које је предузимао како у просторијама музеја „Симо Миљуш“, тако и у просторијама Одељења милиције над потпуно беспомоћним и незаштићеним цивилима заједно са другим учиниоцима, при чему оштећени ниједним поступком нису допринели да се са њима поступа на такав начин.

Суд је ценио и друге тешке последице кривичног дела, а наиме, да многи оштећени услед психичког и физичког злостављања која су претрпели, и данас осећају тешке психичке трауме, трпе физичке болове, а сигурно је да ће до краја живота у свести имати урезане слике батинања, одвођења својих најближих сродника, својих комшија који се више никада нису вратили, а породица убијеног осећати ненадокнадив губитак.

Имајући у виду све напред наведене околности суд је оптуженог Јовановић Милорада осудио на казну затвора у трајању од 9 (девет) година, сматрајући да је изречена казна затвора адекватна и сразмерна тежини извршеног кривичног дела, степену кривице оптуженог, околностима под којима је дело почињено, степену повређивања или угрожавања заштићених добара и насталих последица и да ће изречена казна испунити сврху кажњавања из члана 33 КЗ СРЈ. Изречена казна представља између осталог и неопходну друштвену осуду за извршено кривично дело.

Суд је приликом доношења одлуке имао у виду и остале доказе који су изведени на главном претресу, али је нашао да су исти без утицаја на другачију одлуку у овој кривично правној ствари, па их није посебно образлагао.

Суд је у оквиру својих законских овлашћења изоставио из диспозитива пресуде радње „противзаконито одвођење и затварање“ које су стављене на терет оптуженом Јовановић Милораду, налазећи да нема доказа да је оптужени Јовановић Милорад у инкриминисано време као припадник резервног састава милиције противзаконито одводио и затварао цивилно становништво несрпске националности. Наиме, оптужени Јовановић Милорад је у својој одбрани категорично тврдио да је поступао по налозима командира, да није никога противзаконито одводио нити затварао, у Спомен дом „Симо Миљуш“, као

резервни милицајац, а налоге за привођење могли су да добију само припадници активне милиције. Из одбране самог оптуженог Јовановић Милорада, као и из исказа испитаних сведока припадника активног и резервног састава милиције: сведока [redacted], произилази да су они по налогу свог претпостављеног командира [redacted] ишли у привођење цивила муслиманске националности за које је постојала сумња да поседују наоружање, тако да по оцени суда, у списима предмета не постоје докази о противзаконитом одвођењу и затварању из којих разлога је наведено, изостављено из диспозитива пресуде. Томе у прилог је и тврдња оштећеног [redacted] да су по њега 16.06.1992. године дошли припадници војне полиције, међу којима је био и извесни [redacted] из Лушке Паланке, кога је познавао и који му је показао наредбу за довођење. У наредби за довођење је стајало његово име и презиме, потписано од стране команданта 6. Крајишке бригаде, пуковника ЈНА, [redacted] кога је лично познавао, а што се доводи у везу и са исказом сведока активног полицајца заменика командира [redacted] у делу у коме је навео да се командир [redacted] договорио са војском да цивиле затварају у музеј „Симо Миљуш“, као и у делу у коме је навео да је конкретно по писменом налогу командира [redacted] на ком је био означен као вођа патроле заједно са опт. Јовановић Милорадом и другим припадницима милиције привео [redacted] у станицу полиције на информативни разговор из чега суд изводи закључак да нема доказа да је оптужени Јовановић Милорад цивиле произвољно и незаконито приводио нити затварао у објекат „Симо Миљуш“. Са свега изнетог суд налази да нема ни једног доказа да је оптужени Милорад Јовановић противзаконито одводио и затварао цивиле несрпске националности.

Такође, суд је из диспозитива пресуде, услед недостатка доказа, изоставио и радње „или других информација везаних за наводно организовање цивилног становништва тих насеља ради пружања отпора српској војсци“ управо из већ напред наведених разлога, будући да из исказа како самих оштећених, тако и сведока – припадника како активног, тако и резервног састава полиције Одељења у Лушци Паланци, па и из одбране самог окривљеног Јовановић Милорада произилази да су у инкриминсаном периоду вршена привођења само оних лица муслимана, за које је постојала сумња да поседују наоружање, док нико није спомињао било какво организовање цивилног становништва ради пружања отпора српској војсци.

Суд је изоставио из диспозитива пресуде радње које су стављене на терет оптуженом Јовановић Милораду у односу на оштећене [redacted], јер током поступка није на несумњив начин утврђено да је према овим лицима у Лушци Паланци и то како у просторијама полицијске станице, тако и у Спомен дому „Симо Миљуш“ опт. Јовановић Милорад вршио мучење, према њима нечовечно поступао и да им је наносио велике патње или повреде телесног интегритета или здравља. У том смислу, у погледу [redacted] оптужени Јовановић Милорад је негирао радње које су му стављене на терет, наводећи да је само учествовао у привођењу овог лица, а с тим у вези суд је из исказа сведока [redacted] мајке утврдио, да је између осталих и опт. Милорад Јовановић учествовао у привођењу овог лица, али нема прецизних и поузданих доказа да га је тукао, мучио или му наносио велике патње или повреде телесног

интегритета или здравља. Наиме, сведок [redacted], је тврдио да су два војна полицајца у канцеларији у присуству командира [redacted] претукли [redacted] дрвеном вешалицом, а од дежурног милицајца је чуо да су [redacted] извели из станице да је седео на неким „дрвеним ћошковима“, и да је у дворишту иза станице преминуо. Сведок [redacted], сећа се да је [redacted] приведен, али му није познато шта се са њим десило. Сведок [redacted], се сећа да му је [redacted] рекао да је у комбију одвезен и [redacted] и смештен у Спомен дом „Симо Миљуш“ у Лушци Паланци. У једном тренутку је и сам видео [redacted], када су га увели у просторију у којој је био сведок и после тога га више није видео.

Када је у питању [redacted], суд је и њега изоставио из диспозитива пресуде, с обзиром на то да је током поступка из исказа сведока и то [redacted] утврђено да је и [redacted] једном приликом одведен у Лушку Паланку комбијем, тзв. „купилицом“, из исказа сведока Делић Ејуба, произилази да су [redacted] а убили [redacted], а из исказа сведока [redacted], као и оштећених [redacted] произилази да су чули или видели да је у просторијама Спомен дома „Симо Миљуш“ боравио једно време и [redacted], али нико од њих није имао поузданих сазнања ни ко га је ту довео, нити ко га је тукао током боравка у овом објекту, само имају информације да је од премлаћивања у неком тренутку [redacted] и преминуо. Суд је имао у виду и наводе из исказа сведока оштећеног [redacted] у делу у коме је навео да није видео, али је чуо од других „логораша“ да је управо Јовановић Милорад са другим колегама секао [redacted], али будући да се ради само о посредним сазнањима, које нико од других оштећених није потврдио, суд је у недостатку доказа изоставио [redacted] из диспозитива пресуде.

Суд је из диспозитива пресуде изоставио и сведока [redacted], јер нема доказа да је опт. Јовановић Милорад њега у просторијама како полицијске станице у Лушци Паланаци, тако и Спомен дома „Симо Миљуш“ тукао, мучио или нечовечно поступао на било који начин. Из исказа сведока [redacted] призилази да су га српски полицајци затворили у Спомен дом „Симо Миљуш“ у Лушци Паланци, да су га непрестано тукли и ударали разним предметима, палицама, ногама и пушкама између осталог га је тукао и млађи војник дрвеном летвом, оборио га је на под и од задобијених удараца се онесвестио. Према томе ни сам сведок [redacted] не спомиње у свом исказу оптуженог Милорада Јовановића као лице које је према њему предузимало било какву радњу критичном приликом.

Суд је из диспозитива пресуде изоставио и [redacted], јер нема поузданих доказа да је и ово лице оптужени Јовановић Милорад на било који начин нечовечно према њему поступао, наносио му велике патње или повреде телесног интегритета или здравља, будући да ни сам [redacted] није спомињао оптуженог Јовановић Милорада као лице које се према њему критичном приликом у згради полиције или Спомен дома „Симо Миљуш“ понашао на наведени начин, а то не спомињу ни други оштећени. Наиме, сведок [redacted] је навео да га је критичном приликом привео милицајац [redacted], да је одведен у Спомен дом „Симо Миљуш“, да је после извесног времена дошао један резервни милицајац из места Миљевци, кога је

познавао лично, али му није знао име и презиме, одвео га је у станицу милиције, где је био командир [redacted] и још два човека у маскирним оделима са белим опасачима, којом приликом је [redacted] почео да га удара, а и други присутни полицајци су га ударали.

Са свега изнетог суд је прихватио одбрану оптуженог Јовановић Милорада, у делу у коме је тврдио да према оштећенима: [redacted] није предузео радње које су му стављене на терет прецизираном оптужницом, те је суд наведена лица изоставио из диспозитива пресуде. Наиме, све наведене околности по оцени суда доводе до закључка да изведеним доказима није са сигурношћу доказано да је оптужени Милорад Јовановић, [redacted] мучио, нечовечно поступао према њима, наносио им велике патње или повреде телесног интегритета или здравља, па је суд применио начело „In dubio pro reo“ - у сумњи у корист оптуженог из диспозитива пресуде изоставио радње као недоказане.

Суд је имао у виду и одређене разлике у исказу сведока оштећеног [redacted], а везано за врсту палице коју је окривљени Јовановић Милорад у инкриминисаном периоду имао код себе када их је тукао (бејзбол палица или полицијска палица), затим разлике у његовом исказу из претходног поступка где је говорио да су га критичном приликом одвели полицајац [redacted] звани „[redacted]“, [redacted] звани „[redacted]“, док је у исказу на главном претресу навео да је „у тој клапи“ међу лицима која су га одвела био и опт. Јовановић Милорад. Суд је имао у виду и разлике у исказу сведока оштећеног [redacted], у делу у коме је навео да је оптужени Јовановић приликом ударања оштећеног [redacted], стао једном ногом на леђа [redacted] и окренуо се на пети на његовим леђима за 45 степени да би на главном претресу рекао „95 степени“, али суд налази да су ове разлике у исказу сведока оштећеног небитне и да је чињеница да сведок може заборавити или помешати неке детаље самог догађаја често последица претрпљене трауме и протека времена, али оно не значи да је услед тога обеснажено његово сведочење о главним, битним чињеницама.

Осим тога, суд је узео у обзир и разлике у исказима оштећених и сведока у погледу униформе коју су у том периоду носили припадници резервног састава милиције Одељења у Лушци Паланци, будући да су је неки од њих описивали као униформу маскирног дезена, плаве боје, а други да је у питању била обична плава полицијска униформа, међутим, по налажењу суда, ове разлике не представљају одлучне чињенице, него су логична последица претрпљене трауме и протека времена, те нису од таквог значаја да би се тиме довело у питање веродостојност исказа испитаних оштећених и сведока.

Суд је такође узео у обзир и разлике у исказу сведока [redacted] у делу где је првобитно навела да је окривљени Јовановић Милорад рекао [redacted] да му јакна неће требати, након чега је [redacted] одведен комбијем „купилицом“, док је на главном претресу од 28.03.2018. године навела да је окривљени Јовановић Милорад рекао [redacted] да му неће требати таблета, а да се не сећа шта му је Јовановић Милорад рекао за јакну, али је нашао да ове

разлике су небитни детаљи који нису од утицаја на утврђивање одлучних чињеница.

Суд је у оквиру својих законских овлашћења делимично изменио чињеничне наводе прецизираног оптужног акта, не дирајући у његов идентитет имајући у виду резултате спроведеног доказног поступка у делу који се односи на радње које је оптужени Јовановић Милорад предузео критичном приликом према оштећенима [redacted], тако што је у диспозитив пресуде унео да је оптужени Јовановић Милорад, [redacted] „везао штриком ноге за плафонску греду“ док је [redacted] „најпре везао за столицу а након тога и плафонску греду, тако да је висио ногама окренутим према поду“. Суд је имао у виду наводе сведока оштећених [redacted], који су на прецизан начин описали радње које је оптужени Јовановић Милорад критичном приликом предузео, па је ова измена послужила само за конкретније прецизирање радњи инкриминаног догађаја.

На поновљеном главном главном претресу одржаном дана 15.03.2022. године суд је одбио предлоге браниоца опт. Јовановић Милорада адвоката Драгана Палибрка и то:

- да се из списа издвоје искази [redacted]

године, јер су многи записници сачињени пред ПУ Сански Мост и Кантоналним тужилаштвом незаконити и не могу се користити као доказ у овом поступку, не може да се изводи доказ од стране полиције, јер наш ЗКП не познаје овакав начин испитивања и не може се пресуда заснивати на тим исказима, а и одбрана није имала учешће. Суд је нашао да је овај предлог неоснован , будући да су искази дати пред надлежним органом Полицијске управе Сански Мост и пред надлежним Кантоналнм тужилаштвом Унско-Санског кантона Бихаћ и самим тим су искази сведока дати у складу са тада важећим Законом о кривичном поступку.

Према одредбама члана 504-ђ став 2 и 4 ЗКП Републике Србије („Службени гласник РС“ број 58/2004, 85/2005, 115/2005, 46/2006, 49/2007, 122/2008, 20/2009, 72/2009, 76/2010) који је важио у време испитивања сведока, а који прописују да јавни тужилац може захтевати да органи унутрашњих послова предузму одређене мере или радње у датом року и да га о томе обавесте и да се искази и обавештења које је јавни тужилац прикупио у преткривичном

поступку, могу користити као доказ у кривичном поступку, али се одлука не може заснивати само на њима.

Имајући у виду цитиран законски пропис који је био на снази у време прибављања ових доказа, по оцени суда докази чије издвајање је предложено од стране одбране оптуженог, представљају законито прибављене доказе, обзиром да су наведени сведоци саслушани пред Управом полиције, Сектор криминалистичке полиције Унско-санског кантона МУП БиХ, по овлашћењу тужиоца Тужилаштва Унско-санског кантона на начин који је у складу са одредбама члана 504-ђ став 2 и 4 ЗКП Републике Србије који је важио у време испитивања сведока, те по оцени суда нема сметњи да ови записници о испитивању сведока пред Управом полиције, Сектор криминалстичке полиције Унско-Санског кантона МУП БиХ, буду изведени као доказ у овом кривичном поступку, као и остали записници о испитивању сведока чије је издвајање предложено, а који сведоци су испитани пред надлежним Тужилаштвом Федерације БиХ-Кантоналним тужилаштвом Унско-Санског кантона, посебно имајући у виду да одредба члана 47 став 3 Закона о међународној правној помоћи у кривичним стварима („Службени гласник Републике Србије“ број 20/09) којом је прописано да се процесна радња предузета према прописима државе молиње изједначава са процесном радњом предузетом према прописима Републике Србије, даје овлашлћење суду да ове доказе – записнике користи у доказном поступку, обзиром да по оцени суда то није противно основним начелима домаћег правног поретка и међународним стандардима о заштити људских права и основних слобода.

Суд је имао у виду и наводе браниоца опт. Јовановић Милорада, да одбрана није имала учешће, односно да су у истрази сведоци саслушани без присуства одбране, те да из тих разлога треба издвојити напред наведене записнике, међутим, веће оцењује као неоснованим предлог за издвајање записника, из разлога што је одредбом члана 251 Законика о кривичном поступку прописано да саслушању сведока могу да присуствују тужилац, окривљени и бранилац, а оштећени само када је вероватно да сведок неће доћи на главни претрес, што значи да је евентгуално пропуштање да бранилац окривљеног буде обавештен о дану и часу саслушања наведених сведока, јесте неправилна примена одредби ЗКП, али која није од утицаја на доношење одлуке у овој кривично-правној ствари.

На главном претресу дана 05.04.2022. године суд је одбио предлоге браниоца опт. Јовановић Милорада адвоката Драгана Палибрка и то:

-да се изврши препознавање оптуженог од стране свих лица оштећених, имајући у виду при томе протек времена од извршеног кривичног дела, да се кривично дело десило 1992. године, из којих разлога би вршење препознавања у овом тренутку било беспредметно.

Код чињенице је да је сведок оштећени [redacted] навео да је Јовановић Милорада познавао из виђења, није га познавао лично, а касније му је сазнао име и да га је описао као црн, сићушан, омален, висине 1,65 цм и 1,70 цм, тежине око 50 килограма, сведок оштећени [redacted] навео да Јовановић Милорада познаје, сведок оштећени [redacted] навео да је

опт. Јовановић Милорад син [redacted], званог „[redacted]“ из Липника, био је млађе доби, мршавији, црног тена, висине око 1,80, плав, старости 20 или 22 године и лично га је познавао, сведок оштећени [redacted] навео да познаје опт. Јовановић Милорада, описује га да је висине између 1,78 и 1,85, црномањаст, сведок оштећени [redacted] навео да познаје Јовановић Милорада, живели су село до села, ишли у исту школу, сведок оштећени [redacted] вавео да познаје Јовановић Милорада из села Липника, мада му у то време није знао име, сведок оштећени [redacted] навео да такође познаје Јовановић Милорада, пажљивом анализом напред наведених исказа оштећених, суд констатује да је моћ опажања и интерпретирања физичких особина различита, те да независно од тога да ли је особа могла тачно да интерпретира физичке особине одређене особе, исту може препознати.

- да се наложи оштећенима да доставе медицинску документацију на околности повреда које су задобили као сувишан, будући да врста повреде степен повређивања оштећених није неопходан за доказивање једног од облика извршења кривичног дела, повреда телесног интегритета.

На основу члана 258 став 4 ЗКП-а оштећени су за остваривање имовинско-правног захтева упућени на парницу, јер нису определили висину траженог имовинско-правног захтева.

На основу члана 264 став 4 ЗКП-а оптужени Јовановић Милорад је ослобођен од дужности накнаде трошкова кривичног поступка, будући да је суд нашао да би плаћањем трошкова кривичног поступка била доведена у питање егзистенција оптуженог.

При доношењу одлуке, суд је ценио и друге наводе странака и изведене доказе на главном претресу, али тим доказима није дао посебан значај, а нити је нашао потребним да врши њихову детаљну анализу, јер нису битно утицали на коначно утврђено чињенично стање и закључке до којих је суд дошао изведеним доказима чију оцену је дао у пресуди. Наиме суд их није посебно образлагао, па је закључио да они при утврђеном чињеничном стању и правном становишту суда, немају карактер одлучујућих околности за евентуално другачије пресуђење, те је донео одлуку као у изреци пресуде.

ЗАПИСНИЧАР
Оливера Савић

ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА
Винка Бераха Никићевић

ПРАВНА ПОУКА:

Против ове пресуде дозвољена је жалба Апелационом суду у Београду, у року од 15 дана од дана пријема писаног отправка пресуде, а преко овог суда.

ОДБИЈА СЕ као неоснован предлог браниоца окривљеног Алексе Дуњића, адвоката Живка Дедовића да се из списа предмета издвоји Записник о препознавању лица који се налази у списима предмета на страни 5153-5154.

ОДБИЈА СЕ као неоснован предлог браниоца окривљеног Алексе Стошића, адвоката Стефана Јокића да се из списа предмета издвоји Записник о препознавању лица који се налази у списима предмета на страни 5190-5191.

Веће је наведену одлуку донело јер је након увида у списе предмета и наведене записнике, нашло да су исти сачињени у складу са одредбама члана 100 у вези члана 90 ЗКП.

Суд доноси

Р Е Ш Е Њ Е

Да се данашњи главни претрес **ОДЛ ОЖИ.**

Следећи главни претрес се ЗАКАЗУЈЕ за:

15., 16., 18. и 19. мај 2023. године са почетком у 14.30 часова, што је присутнима саопштено уместо позива.

На главни претрес позвати браниоце оптужених и пуномоћнике оштећених који нису приступили на данашњи главни претрес.

Довршено у ..... часова.

ЗАПИСНИЧАР **ПРЕДСЕДНИК ВЕЋА – СУДИЈА**